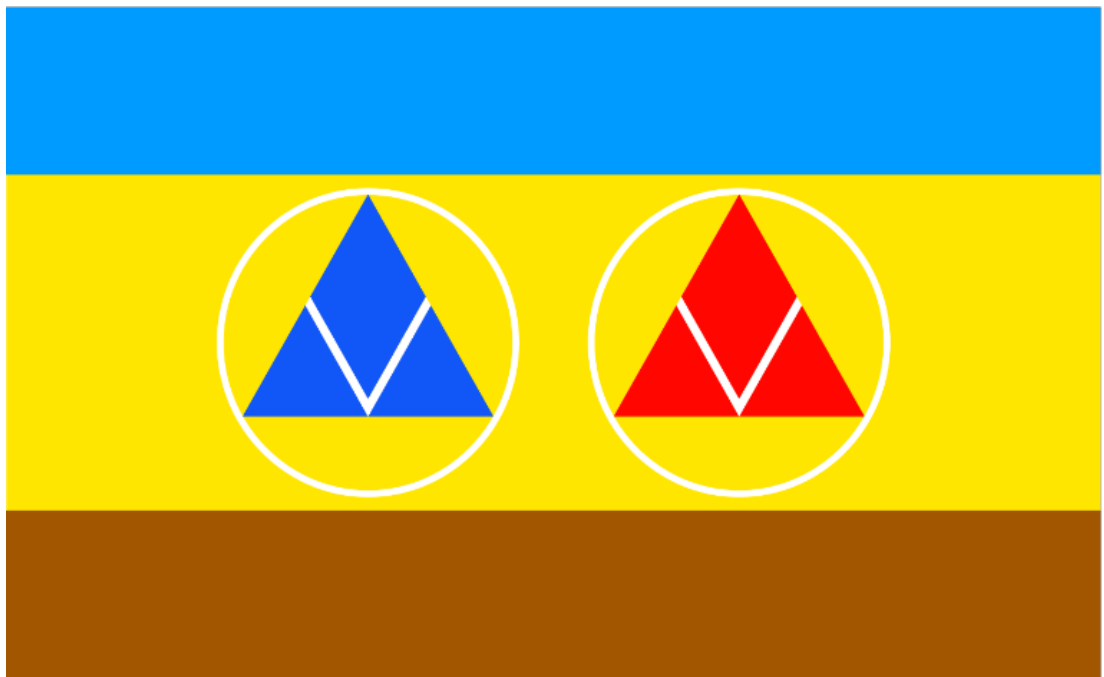

KINH NHẬT TỤNG VỊ LAI PHÁP

QUYỂN HAI

LƯU HÀNH NỘI BỘ

MỤC LỤC

MỤC LỤC	1
57. KINH TU MAU NGUỒN CỘI TA VỀ	4
58. KINH DÒNG THIỀN VỊ LAI	10
59. KINH TU ĐI – DỊCH CHUYỂN MỆNH TRẦN	16
60. KINH LỤC CUNG GIÁNG BÚT (BÀI SỐ 02)	23
61. KINH TU LÀ CỘI PHÚC	28
62. KINH LÒNG TRI ƠN	32
63. KINH TU LÀ NGUỒN CỘI CHUYỂN LUÂN	38
64. KINH THEO DẤU ĐÀI MÂY	43
65. KINH MỘNG HOÀN NGUYÊN	49
66. KINH HỒI CHUÔNG TẾ ĐỘ	55
67. KINH TÌNH ĐỜI NGHĨA ĐẠO	61
68. KINH LỜI CHUÔNG MỒ GỌI TIỀN THÂN	66
69. KINH CÂU CHUYỆN NGÀN NĂM	71
70. KINH NGƯỜI VỀ TỪ CỘI SÁNG	75
71. KINH CHUÔNG MỒ GỌI HỒN MÊ	81
72. KINH TÌM VỀ TỰ TÁNH	87
73. KINH VỌNG TIẾNG CHUÔNG TỪ	93
74. KINH TU LÀ BUÔNG XẢ VỌNG TRẦN	98
75. KINH TU ĐI CHO NHẸ NGHIỆP TRẦN	104

76.	<i>KINH ĐƯỜNG VỀ CÔI TỊNH</i>	110
77.	<i>KINH LỜI NGUYỄN NƠI BIỂN LUY</i>	115
78.	<i>KINH TU CHO ĐẸP ĐẠO ĐẸP ĐỜI</i>	120
79.	<i>KINH MỘNG HÓA SINH</i>	126
80.	<i>KINH KHÚC CHUYỂN LUÂN</i>	132
81.	<i>KINH RỪNG MÊ BIỂN NGỘ</i>	138
82.	<i>KINH THIÊN THƯ CHỈ DỤ</i>	145
83.	<i>KINH LỜI NGUYỄN GIỮA CÔI PHONG BA</i>	153
84.	<i>KINH TU LÀ DỨT NỂO PHÙ ĐỒ</i>	159
85.	<i>KINH SÁM ĐỘNG TRỜI NAM</i>	165
86.	<i>KINH HẠT GIỐNG VƯỜN TRỜI</i>	171
87.	<i>KINH LỤC HÀNH CA</i>	177
88.	<i>KINH VỌNG TIẾNG CHUÔNG TỪ</i>	182
89.	<i>KINH NHỆ BƯỚC ĐƯỜNG MÂY</i>	188
90.	<i>KINH GIỮA ĐỜI CÓ ĐẠO</i>	195
91.	<i>KINH GIÓ VỀ CÔI TỊNH</i>	201
92.	<i>KINH HẸN NHAU QUA CỬA PHÙ ĐỒ</i>	207
93.	<i>KINH MỘNG HÌNH NHÂN</i>	213
94.	<i>KINH LỜI CON GỌI MẸ</i>	217
95.	<i>KINH TU LÀ GIỮ MỘT CHỮ TÂM</i>	224
96.	<i>KINH VỊ LAI PHÁP – ĐẠO CA (BẢN SỐ 06)</i>	231

97.	<i>KINH LỤC CUNG GIÁNG BÚT (BẢN SỐ 03)</i>	238
98.	<i>KINH MỘT KIẾP NHÂN SINH</i>	245
99.	<i>KINH MỤC TỬ ĐÁO TRẦN DƯƠNG</i>	251
100.	<i>KINH SÁM HỐI OAN GIA TRÁI CHỦ TIỀN CĂN</i>	257
101.	<i>KINH NGUỒN CỘI CHIÊU AN</i>	263
102.	<i>KINH LÒNG YÊU THƯƠNG</i>	269
103.	<i>KINH TU LÀ TRỞ VỀ NGUỒN CỘI THIÊN LƯƠNG</i>	274
104.	<i>KINH TU ĐI GIỮA CHỖN BỤI HỒNG</i>	280

57. KINH TU MAU NGUỒN CỘI TA VỀ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Đáo nhân gian giữa mùa nhiễu loạn
Trông chúng sanh thọ nạn mà thương
Đem thân vào chốn nhiễu nường
Gánh đời gánh Đạo – đôi đường ruổi dong!
Mượn chuông mõ theo dòng Thánh pháp
Lại hô hào quy tập hùng anh
Lên rừng xuống bể phân ranh
Khai hoang lập ấp, chỉ rành nẻo Tu!
(3 chuông...)

Cối dương thể mịt mù sau trước
Ngọn đông phong thổi suốt bên đời
Xác đau hồn cũng rã rời
Đêm trường canh khóc phận người nổi trôi!

Giọt lệ rớt vào nơi Thánh địa
Cỏ hoa kia cũng hóa rừng Thiên
Chim kêu dưới nội trên nguồn
Nhớ lời nguyện cũ núi non ta về!
(3 chuông...)

Đem khí tiết mà xây Pháp đạo
Dụng tâm cơ mà tạo vườn Thiên
Non ngàn đợi khách hữu duyên
Câu Kinh tiếng Kệ xuôi miền non thanh!
Nhắc ai kẻ hữu danh hữu tướng
Chớ nên vì sắc tướng mà say
Khuyên người lắm lộc nhiều tài
Chớ quên chia sẻ những ai khổ nài!
(3 chuông...)

Thân hữu hạn – cuộc trần vay trả
Cứ luân lưu phúc họa liền tay

Giật mình tỉnh giấc rơi dài
Xác trong bể loạn, họa đày tâm cơ!
Nay ngô trước ơ hờ gió trẩy
Cỏ hoa kia cũng nảy tình xuân
Hoa cười bướm lượn phân vân
Thoắt trông tứ phía bão giông ngập tràn!
(3 chuông...)

Loài hữu hạn nghìn vàng cũng giả
Có rồi không – đôi ngã chia phân
Đừng nên “Tham đó bỏ đấng”
Thủy chung một kiếp ở ăn mới là!
Tâm Thánh khác tâm Ma là vậy
Dạ thẳng ngay chẳng lấy của người
Sẻ chia, trao tặng cho đời
Như gieo ruộng Phúc trên đời Thanh lương!
(3 chuông...)

Tâm cảm cảnh vô thường xoay trở
Thân lạc loài nửa chợ nửa quê
Đêm dài sực tỉnh cơn mê
Sáng ra đôi áo – quy về non thiêng!
Mượn chuông mõ tu Thiên cho nhẹ
Lấy Kệ kinh Đạo thể chuyển đời
Lên non góp lá xây đời
Mượn câu Nhân nghĩa, khuyên người Nghĩa nhân!
(3 chuông...)

Lòng vẫn nhớ Hồng ân Cha Mẹ
Buổi tạo sanh hóa độ gần xa
Chúng trần con Mẹ con Cha
Nhớ công sanh dưỡng hương hoa lạy châu!
Xin Kim Mẫu Tây Lâu ấn chứng
Con nguyện Tu cho đoạn nghiệp trần
Đất trời đôi ngả phân vân
Con theo dấu Mẹ hồng ân nhiệm màu!

(3 chuông...)

Người lấy Đạo làm đầu chuyển dịch
Con dụng Tu để tích tâm Thiền
Giữa đời tu Phật tu Tiên
Mượn lời Cha Mẹ mà khuyên cõi ngoài!
Tu chẳng phải chờ mai hẹn mốt
Tu không phân kẻ tặc người thanh
Không vì sáng tối phân ranh
Giữa con nước lửa mà tranh phù đồ!

(3 chuông...)

Tu là chẳng nghi ngờ phân biện
Tu là không ứng biến “Giả – Chơn”
Hiệp hòa hai cõi “Sắc – Không”
Dụng tâm bất biến mà trồng duyên sau!
Xin Cha Mẹ Ngôi Cao chứng chiếu
Cho con hiền chữ Hiếu chữ Trung

Nguyện cho Đời – Đạo viên thông

Mỡ chuông dẫn lối Phù không con về !...

(3 chuông – 3 mỡ – lập lại 3 lần)

58. KINH DÒNG THIÊN VỊ LAI

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Nếu một ngày mai còn gặp lại
Tôi kể người nghe chuyện thác nguồn
Tự thở trần gian mùa bão dấy
Đi về trong gió chướng mười phương!
Thao thức nghìn đêm – sâu viễn cố
Lạc xứ hồn đau mộng viễn trình
Nhân gian thở ấy như nhà lửa
Điên đảo hồn linh cõi loạn trần!
(3 chuông...)

Nghiệp khảo, nghiệp nhồi thê thảm quá
Người khôn kẻ dại cũng lao đao
Màu tang lẫn khuất từng góc phố
Được mất nhân gian tựa huyễn bào!

Dịch bệnh vẫn lan tràn tứ phía
Chiến tranh loạn lạc cứ theo sau
Sợ chết lại đi vào cõi chết
Cư trần sao nỡ để trần hư!
(3 chuông...)

Mượn đất dung thân tàn phá đất
Nương nhà khởi nghiệp để nhà tan
Luân thường Đạo lý sao nỡ bỏ
Nghĩa trước Tình sau cũng dỡ dang!
Đất nước “Bốn Ngàn Năm Văn hiến”
Con Hồng cháu Lạc đã vinh danh
Tiên tổ biết bao người ngã xuống
Xương máu ngàn năm mộng đất lành!
(3 chuông...)

Đứng giữa nhân gian mùa bão loạn
Trách kẻ hùng anh lỗi nguyện thề

Tài cao chẳng lấp bằng biển sóng
Chí cả rồi ra mộng đã hầu!
Níu hỏi Thần quân: cơn sóng mái
Binh hùng tướng mạnh chỉ cầu danh
Chân đạp đất bằng, khua tứ hải
Hùng cứ một phương – dựng lũy thành!
(3 chuông...)

Áo Thánh về qua thời nhiễu loạn
Sao nữ khoanh tay tựa chiếu Thiên
Bỏ mặc chúng sinh ngày giông bão
Một trời biển gió mộng nào yên!
Trí giả Hiền nhân – cơn nước đục
Sao chẳng chung tay lóng bụi trần
Quan cách Thân vương – ngày nắng lửa
Sao chẳng cùng nhau độ chúng nhân!
(3 chuông...)

Lộ diệc tương tranh mà hủy diệt
Ngao cò chấp nhật tất hư hao
Sao chẳng diu nhau qua bể thảm
Dụng lấy tình thương lấp mạch sâu!
Thương hết một đời – Sur Áo Vải
Thao thức năm canh, dạ tử hờn
Thế trần đã chán trò may rủi
Sur về làm bạn chôn thâm sơn!
(3 chuông...)

Mượn bức Phù điêu thời quá vãng
Vay mảnh Hoàng y buổi nhiều nhương
Che mắt nhân gian lần dấu Pháp
Dắt chúng theo sau vạn nẻo đường!
Giông bão chưa qua đầu đã bạc
Dặm khách – phù vân cũng khói sương
Tay vén mây mù qua vực khổ
Tay lần chuỗi hạt giữ lòng son!

(3 chuông...)

Trước mặt sau lưng đầy nạn khổ
Thương hết nhân gian – phụ chẳng đành
Sur mở Am thiên – xa thị phố
Cuộc đất trồng rau dựng đất lành!
Chuông mõ ngân nga hồi văn độ
Hương Thiên vọng thấu tận cao xanh
Những mong thấp được soi trần thế
Dẫn độ Hồn linh thoát vọng trần!

(3 chuông...)

Mai nếu vượt qua hồi tảo phạt
Mộng lại hoàn nguyên chốn Lạc bang
Áo vải lui vào nơi Tịnh thất
Hoa cỏ nhuần gieo khắp thế gian!
Còn lại một dòng Thiên vĩnh trụ
Hạt giống vườn Thiêng hóa đại ngàn

Vị Lai chuyển Pháp nương nguồn cội

Trời đất xưa sau cũng rõ ràng!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

59. KINH TU ĐI – DỊCH CHUYỂN MỆNH TRẦN

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Chuông với mõ âm vang lời khai thị
Mượn chiếu Thiên ta định trí rèn tâm
Ở ngoài kia đòi đạo vẫn tương tranh
Ta gạn đục khơi trong tâm nẻo Đạo!
Hồn ngơ ngác giữa chợ đời thịnh bĩ
Cõi Nhị nguyên sáng tối vẫn phân ranh
Cánh chim hồng sa vào bãi cỏ xanh
Hoa với cỏ cũng lớn lên từ đất!

(3 chuông...)

Máu cùng đỏ sao cứ phân giai cấp?
Giọt lệ nào chẳng mặn giữa trần ai
Đêm trường canh nghe tiếng dế thở dài
Ở đâu đó ngoài kia đầy nạn khổ!

Cửa Thiên khép – lặng lờ cơn gió trở
Tâm người Tu sao có thể an yên
Ta vui gì khi nhân loại đảo điên
Cơn bão phạt vẫn triền miên chưa dứt!
(3 chuông...)

Buổi trần thế suy vong – buồn muốn khóc
Cuộc tẩy trần nước mắt với nhà tan
Kìa bão giông lan tỏa khắp trần hoàn
Nọ dịch bệnh phủ một màu tang tóc!
Chưa biết sợ – vẫn bàn tay tạo tác
Mùa đảo điên, lại điên đảo lòng trần
Người giết nhau bằng vũ khí tối tân
Cho máu chảy thối ròi thành bể hận!
(3 chuông...)

Kẻ ác vui khi hại người thủ thắng
Thiện nhân cười khi trao tặng sẻ chia

Kẻ quay lưng khi đồng loại lâm nguy
Người đau xót khi thấy người hoạn nạn!
Loài dã thú sẵn mồi làm miếng nhắm
Máu chảy thịt rơi chen tiếng hổ gầm
Người thân nhiên giết đồng loại của mình
Thua chi loại thú hoang nơi rừng thẳm!
(3 chuông...)

Chiếc áo khoác lên thân người hữu hạn
Chỉ ấm thân – tô vẽ để mà chi
Ngựa xe kia chỉ đỡ bước ta đi
Sao phải tốn tiền muôn mà đổi chác?
Người đói khô, kẻ màn trời chiếu đất
Ta chẵn êm nệm ấm nở dành sao
Ta sẻ chia cho người bót lao đao
Thì an lạc đã là nguồn tạo tác!
(3 chuông...)

Cơn bão phạt do đất trời chuyển dịch
Cũng vì ta tàn phá chẳng nương tay
Nạo vét thu gom, đào đắp, dựng xây
Chẳng tôn trọng luật vận hành vũ trụ!
Thân biết đủ, nhường cho người mới phải
Dạ mưu cầu san sẻ, chẳng thu gom
Cửa cho đi là cửa ấy để dành
Tâm biển lận là tâm gieo nghiệp dữ!
(3 chuông...)

Kẻ gióng trống khua chiêng mong hùng cứ
Người hô hào quy tụ khách hùng anh
Đem chí tài mà gánh vác non sông
Đem sức vóc mà dựng xây đất nước!
Lòng bòn xén là cội nguồn hao khuyết
Cho dân nghèo, nước nhược – mộng cầu vinh
Dạ yêu thương mong dìu dẫn chúng sanh
Là xây đắp, làm giàu cho thế hệ!

(3 chuông...)

Người Mục tử chôn trần miền lui tới
Dầu trái ngang cũng chẳng đổi tâm từ
Người vô minh chưa biết sửa, biết Tu
Thương rồi giận, giận rồi thương – chẳng bỏ!
Kinh với Kệ viết nghìn trang chưa đủ
Mõ chuông kêu khản giọng chôn luân hồi
Người bơi lem áo Đạo – vẫn yêu người
Đời hủy báng vẫn yêu đời chẳng bỏ!

(3 chuông...)

Thương sanh chúng lìa vô minh chẳng đặng
Bồi tiền căn mang nghiệp phải trả vay
Ta nhẹ thân nhẹ nghiệp, nhẹ hình hài
Mượn Đạo thế để đem rèn tâm thế!
Đừng như kẻ lấy trần ai làm bệ
Chi hô hào danh phẩm để cầu vinh

Để kết bè kết đảng tụ quần hùng
Đem máu lệ chúng sinh làm bệ phóng!
(3 chuông...)

Sư Áo Vải bỏ trần ai chẳng đặng
Nguyên “Cải gia thành Tự” để độ sinh
Chịu hãm hiu cho rồi buổi điêu linh
Chịu lem luốc, bụi trần hoen sắc áo!
Đem tâm huyết cứu người nơi biển khổ
Dụng huyền quang mà soi tỏ đường mê
Dắt dìu người qua ngàn dặm phong ba
Về với Đạo – để nhẹ nhàng thân mệnh!
(3 chuông...)

Lửa cháy đã mùi phương – sao chẳng tỉnh?
Nước nguồn dâng, phố thị cũng thành sông
Cuộc tẩy trần tang tóc cả muôn dân
Còn đầu đá, còn chiến tranh, sát phạt!

Đêm thanh vắng ngậm ngùi nghe tiếng vạc
Hồn u uyen cùng mưa gió song hành
Trần gian là quán trọ – khách hùng anh
Mau tu tỉnh, kịp trở về cố quốc!
(3 chuông...)

Đêm thanh vắng mõ chuông cầu giải thoát
Vượt tràng mê – ta dìu dắt nhau đi
Bước dần thân cũng là bước hồi quy
Tu đi BẠN – để cho đời bớt khổ!
Tâm an định thì trí kia khai ngộ
Áo Thân vương làm rạn vỡ vườn Thiên
Ta cùng nhau trồng hoa đẹp, cỏ hiền
Cho cõi thế nên cội nguồn An lạc!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

60. KINH LỤC CUNG GIÁNG BÚT (BÀI SỐ 02)

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Hồng trần bụi phủ, con ơi

Mẹ tìm con Mẹ – chân trời ráng pha

Áo xiêm lấm bụi đường xa

Vì thương con trẻ Mẹ ra loạn trường!

Sá gì trướng gấm lầu son

Thiếu con lòng Mẹ héo hon từng ngày

Gió từ muôn dặm đông đoài

Gió qua Lục phủ đọa đày Mẫu nghi!

(3 chuông...)

Lòng đau từ độ con đi

Ngẫm dòng Quan cách mà thi lục trần

Con ơi thể sự xoay giân

Đắm trong bến đục bạc phân nghe con!

Hồng trần chạm bấy ngàn muôn
Mẹ thương con đại qua tuồng bể dâu
Áo trần thọ mệnh chẳng lâu
Bàn tay tạo tác qua cầu được chằng!
(3 chuông...)

Dừng chân đứng lại ơi con
Lắng nghe lời Mẹ cung son vọng tìm
Mây Tần dịu vợ ngàn muôn
Nhớ con Mẹ gióng hồi chuông gọi ò!
Con ơi trong đục khéo dò
Đừng sa ngã tới lở ò trôi sông
Vấn vương chi nữa bụi hồng
Khéo lo bồi Đức giữa dòng nhiều nương!
(3 chuông...)

Xa nguồn cội lắm tai ương
Con xa Cha Mẹ muôn đường đắng cay

Mẹ buồn kể một bằng hai
Con đau – Mẹ cũng đọa đày tâm can!
Con ơi – lỗi đạo Quân Thần
Cang thường chẳng giữ, nghĩa ân chẳng tròn
Phúc Trời cho dẫu bằng non
Trăng soi ngõ hẹp – tội con đã đành!
(3 chuông...)

Cửu trùng công tội phân minh
Con Cha con Mẹ – tội tình chẳng tha
Mẫu từ thơ thẩn vào ra
Con đi đày hết... Đọa sa mất rồi!
Khi nào đứng đứng ngồi ngồi
Lệ sa thành hạt châu rơi Lệnh bào
Thiên hà sấm trối mưa gào
Sấm vang Thành nội, sóng trào Đông Kinh!
(3 chuông...)

Trần hồng đang buổi điêu linh
Mẹ thương con mẹ tội tình ruỗi dong
Áo xưa dù nhuộm bụi hồng
Con ơi chớ để hồn không lối về!
Đêm dài lòng Mẹ tái tê
Con qua vực khổ hồn mê chẳng lìa
Danh Cha phàm Mẹ ngôi Trời
Con đem đánh đổi – một đời lưu vong!
(3 chuông...)

Đêm trường lã ngọn thu phong
Gió len trướng gấm, sầu đong dặm ngàn
Nghĩa Cha con bỏ bên đàng
Tình Mẹ con phui, lữ làng thân danh!
Thương con Mẹ bỏ chẳng đành
Theo con xuống thế, năm canh lệ sầu
Má hồng đòi đoạn bẻ dâu
Mẹ theo con trẻ qua cầu nghiệp duyên!

(3 chuông...)

Ngậm ngùi nẻo tục đường Tiên

Hồn quen xác lạ đảo điên vọng trần

Đêm trường vắng tiếng chuông ngân

Thương người lỡ bước sa chân chẳng về!

Con ơi chuông gọi hồn mê

Mỡ kêu: Vực khổ đi về mãi chi

Cửa Thiền “Lộ phẩm chi nghi”

Con theo chân mẹ trở về non thiêng!

(3 chuông – 3 mỡ – lập lại 3 lần)

61. KINH TU LÀ CỘI PHÚC

(3 chuông – 3 mõ – lặp lại 3 lần)

Thời thịnh trị an nhà an nước
Chẳng lo Tu tạo phước thân sau
Mây trời ngàn dặm trắng phau
Nào ai biết được ngày sau thảm sầu!
Nghiệp tạo tác cơ cầu lắm nỗi
Duyên sẵn chờ, gió thổi thêm sau
Nép mình như ngọn cỏ lau
Bên triền chẳng biết nay sầu mai vui!
(3 chuông...)

Mùa gió chướng mưa mai cũng nhọc
Vẫn ngầy thơ kẻ khóc người cười
Của ta muốn một nên mười
Của người rẻ rúng, vàng mười cũng xoàng!
Trời đến độ mưa ngàn chớp bể

Vẫn lãng xãng, kẻ tới người lui
Nhu bầy kiến cỏ ngược xuôi
Tha lâu đây tỏ cho rồi túi tham!
(3 chuông...)

Mai đến lúc non ngàn sấm động
Chôn nội thành cửa rộng nhà cao
Tưởng rằng mưa gió chẳng vào
Vất chân ngồi ngắm trăng sao một mình!
Đâu hay biết dân tình nhón nháo
Mặc thế gian nghiệp khảo nghiệp nhồi
Bê tông cốt thép, vàng mười
Tưởng rằng an lộc an ngôi – kẻ gì!
(3 chuông...)

Đâu hay biết kỳ thi khảo hạch
Chẳng chừa ai – sổ sách còn nguyên
Thị thành cho đến thôn hương

Trên ngàn dưới nội tạng thương sẵn bày!
Chưa tỉnh thức, nghiệp dày vẫn tạo
Chẳng dừng tay – đại não trần miền
Làm cho nhân thể đảo điên
Chúng sanh thọ nạn, nghiệp duyên đáo đầu!
(3 chuông...)

Màn hủy diệt cơ mâu đã định
Cõi yên hà bất tịnh hằng lâu
Ngập ngừng một cánh chim âu
Trời cao đem mảnh Thiên thư giáng trần!
Đạo là phép Quân Thần tại vị
Bước tiền thân dẫn lối đưa đường
Trần ai sâu thăm tai ương
Đò neo bến đục vì thương phận người!
(3 chuông...)

Sư áo vải lui cui nhóm lửa

Thấp đuốc lên lần lựa khuyên đời
Ngày mai trong cuộc đời
Có ta có bạn khóc cười với nhau!
Đêm đầu tối rồi sau cũng rạng
Thân có đau cũng ráng lo Tu
Hiền khôn chớ để hiền ngu
Tu trong tỉnh táo đường Tu mới tròn!
(3 chuông...)

Sư áo vải mang dòng Thánh cách
Mượn ngôi Trời nhủ khách trần dương
Lòng đau từ độ tuyết sương
Vẫn đem tâm huyết đo lường bể dâu!
Khuyên kẻ trước người sau hãy ráng
Tu – Tu đi để đoạn nghiệp trần
Mai ngày tịnh cốt tịnh căn
Hồn theo cánh gió tiền thân lại về!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

62. KINH LÒNG TRI ƠN

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Đêm thanh vắng mưa ngoài hiên, gió dậy

Đêm u uyen nghe gió trẩy thêm không

Giác nào an nơi vắng lặng cô phòng

Đêm biếng ngủ – bỡ lòng người vẫn nặng!

Cơn bão phạt đất trời vang tiếng sấm

Bình yên đâu trong gió bụi nhân gian

Thân lưu vong, nhìn mưa gió liên hoàn

Đau cuộc thế – nghe sấm tràn muôn hướng!

(3 chuông...)

Đêm dương thế thấp đèn ta phiếm luận

Đời phù du sao kinh động giấc Thiền

Mõ chuông kia vẫn còn mộng an yên

Hồn với xác sao mãi còn trăn trở!

Buổi hoạn lộ mù cay đôi mắt đỏ
Giấc công hầu như nắng trở đầu non
Nắng mưa kia cứ nhuần gội, lưu liên
Cơn sóng thác nào có phân nguồn cội!
(3 chuông...)

Đôi tay trắng qua phận đời nông nổi
Bài học xưa tiền kiếp đã vội quên
Chân bước đi qua lối cũ hằng quen
Lại theo dấu đường mê về ngõ cũ!
Làn mây trắng trời xa về muôn nẻo
Gió nương mây qua ngàn dặm sông hồ
Gạn đục khơi trong – gió đẩy dòng xô
Hóa thành giọt mưa trời nuôi sự sống!
(3 chuông...)

Người sao chẳng là cội nguồn luân chuyển
Chút Thiện duyên gieo mãi cũng thành rừng

Chân lánh xa ngỗ lầy lội nhiều nhưong
Tay tạo tác chỉ thêm nguồn Phúc lạc!
Bàn tay trơn vén mây mù phận bạc
Tâm thiện lành chỉ thọ nhận nguồn Chơn
Lòng dạn lòng: Còn một chút Thiên lương
Nguyên giữ vẹn, chẳng làm cho phai nhạt!
(3 chuông...)

Đời bạc bẽo, chẳng vì đời mà bạc
Người bội vong chẳng vong bội với người
Đêm ba mươi ta thấp nển mà soi
Ngày nắng lửa gọi mây về cho mát!
Trả ơn đời – manh áo đời ta khoác
Yêu thương người, quán trọ nấu Hành nhân
Vay Mẹ Cha nguồn da thịt máu xương
Ở Tín chúng mười phương phò Nghiệp cả!
(3 chuông...)

Ơn Thầy Tổ đất diu nơi xứ lạ
Ơn Đệ Huynh nương tựa buổi hàn ôn
Ơn cội nguồn căn cốt vẫn theo chân
Ơn Cha Mẹ Ngôi Cao thâm chuyển dịch!
Ơn Xã hội rộng dung và chia sẻ
Ơn tình làng nghĩa xóm buổi can qua
Ơn người thân, ơn kẻ lạ người xa
Ơn tất cả những gì ta nhận được!
(3 chuông...)

Ơn vạt cỏ nâng bàn chân ta bước
Ơn ngọn rau đồng nội buổi cơ hàn
Ơn bát cơm người xay giã, giần sàng
Ơn cánh võng dịu dàng nương giấc mộng!
Ơn ngọn gió mát lòng cơn nắng hạn
Ơn hàng cây che bóng buổi trưa hè
Ơn cuộc đời trên mỗi bước chân qua
Ơn Xã hội, ơn Nước nhà bảo bọc!

(3 chuông...)

Ơn ngọn gió chẳng trở thành cơn lốc
Ơn mưa chiều – mây xám đuổi nhau bay
Ơn vợ chồng con cái giữa trùng vây
Nghệp có nặng vẫn cùng ta sớm tối!
Ơn mảnh áo sờn vai ngày khốn khó
Ơn cảnh hoa trước ngõ dịu lòng đau
Ơn nắng chiều còn rạng góc vườn sau
Ơn ngọn nến đêm hạ tuần trăng khuyết!

(3 chuông...)

Sự hàm ơn là cội nguồn chuyển tiếp
Cho thân này, thân nữa – đến thân sau
Ta nguyện Tu – dù xác mồi, lòng đau
Để báo đáp nghĩa ơn đời sanh dưỡng!
Người Mục Tử quên cội nguồn, Thân tướng
Hóa thân làm áo vải – nhập trần cư

Lập vườn Thiên, khai hội gốc Thanh hư

Duyên mặc khải – mỗ chuông chờ chuyển tiếp!

(3 chuông...)

On tri ngộ – Ta với Người một kiếp

Gặp nhau đây – làm Huynh Đệ đồng liêu

On mỗ chuông kinh kệ vén mây mù

Cho thế thế rõ đường Tu sau trước!

Cầu Lệnh Mẹ – Ngôi Cha nghìn muôn kiếp

Dẫn độ hồn con trẻ chốn trần lao

Nguyện thân này thân nữa – đến thân sau

Tu cho trọn – báo đền ơn viển Ngộ!

(3 chuông – 3 mỗ – lập lại 3 lần)

63. KINH TU LÀ NGUỒN CỘI CHUYỂN LUÂN

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Biên niên sử theo chiều dài chuyển tiếp

Dấu tích thời gian lặng lẽ di hành

Ở đâu đó điệu trầm ca thê thiết

Vẫn ngân dài – chuông mõ vọng hòa âm!

“Đấng Cứu Chuộc” ngàn đời in Thập giá

Cho nhân gian bừng sáng, rạng danh Người

Trong bóng tối nhân loại còn theo dấu

Thế trần ơi – sao chẳng tỉnh hồn mê?

(3 chuông...)

Tận cùng nỗi đau nhuộm màu máu lệ

Là mặt trời lên cõi khác – dịu dàng

Sau thảm kịch cứ như ngày tận thế

Ánh trăng vàng soi trời đất miên man!

Người thảng thốt quay nhìn bao chúng tích
Những vết thương chưa liền sẹo – hàng hàng
Vết xé lòng tim, vết cào ký ức
Cho cánh đồng hoa cỏ đẹp mùa sang!
(3 chuông...)

Người lê bước với đôi chân xiềng xích
Người gục đầu trên uest nhục nhân gian
Vô minh hối – sao mãi còn dấu tích
Của giống loài ngơ ngác tự hồng hoang!
Kìa thế giới văn minh và tiến bộ
Đem trí khôn mà dẫn lối thang mây
Bỏ đồng loại đắm chìm trong bể khổ
Bước phù đồ lạnh ngắt giữa trùng vây!
(3 chuông...)

Đêm sám hối vẫn vang hồi Kinh tụng
Mở chuông kêu khẩn giọng chôn luân hồi

Đêm lặng lẽ những linh hồn vô vọng
Đi về trong thâm lặng dấu sương rơi!
Sao chẳng tỉnh, hồn mê sao chẳng tỉnh?
Vẫn theo nhau ngõ tối – vọng mê đồ
Về lối cũ, mịt mờ bao ngọn sóng
Sóng trần dương vẫn còn động hồn mê!
(3 chuông...)

Và lại cứ theo nhau: Hồn với Xác
Bóng với hình gắn bó bởi nghiệp duyên
Hoặc đơn giản – chỉ “tương thông cảm xúc”
Hồn với ta cùng lên dốc, xuống triền!
Bàn tay ấy đã quen dòng tạo tác
Tâm thức kia chất chứa những hận thù
Và cứ thế – vòng luân hồi chuyển tiếp
Trả rồi vay, vay trả cứ luân lưu!
(3 chuông...)

Buông xuống đi – đừng nhắc lên chi nữa
Thả vọng trần theo cánh gió ngàn phương
Chiếu Thiên đó mau lên – đừng lần lựa
Mỡ chuông kia chuyên dịch gốc vô thường!
Tâm có nhẹ thì nghiệp nhà cũng nhẹ
Hồn có thanh mới thanh được ngọn nguồn
Đường vạn lý vẫn “mưa ngàn chớp bể”
Chớ mang theo hành lý nặng ưu phiền!
(3 chuông...)

Như sắc áo – lục trần theo bóng sắc
Khởi từ tâm, tâm động – gốc trần hư
Giữ tâm an là nguồn cội Chân như
Ta ngồi xuống chiếu Thiên tu Đạo Thánh!
Vị Lai Pháp – con đò chiều chuyên vận
Đáo trần dương thời Đạo tận, Pháp vong
Biến đau thương thành sức mạnh – muôn lòng
Theo Chánh pháp để “Quy về nguồn cội”!

(3 chuông...)

Chuông với mõ giữa đêm trường thống hối

Vẫn âm thầm gõ cửa những buồng tim

Đáo sông Mê – dìu dẫn khách trần dương

Lìa nẻo tục để lánh xa đường dữ!

Vị Lai Pháp – Đạo “tưởng không mà có”

Đạo như đời – đời đạo vẫn đồng Tu

Tu đẹp đời, đẹp Đạo – gốc trần cư

Tâm viên mãn – ấy Đạo Từ hiển lộ!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

64. KINH THEO DẤU ĐÀI MÂY

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Ta đã đến được tầng cao, cao hơn...
Nơi nhìn xuống cõi nhân gian đầy nắng, gió
Để biết buồn vui cũng chỉ là cảm thọ
Để thấy cái “Tâm” ta nhỏ bé giữa vô cùng!
Cảm ơn cuộc đời rộng lượng bao dung
Cho ta một khoảng trống giữa dòng tấp nập
Ta lùi lại, nép mình – trong thoáng chốc
Ngắm khách trần gian lũ lượt đi về...
(3 chuông...)

Nhân loại biến hình như ánh sáng mặt trời
Soi rọi, lan truyền – dẫn dắt và thiêu hủy
Như dòng nước mùa thu diễm lệ
Đến một ngày cuồng nộ dáu trần ô!

Gió đuổi dòng chao, ngàn dặm sóng xô

Nhân loại đắm mình trong biển nộ

Lại dất dứ nhau – chìm vào vực khổ

Kêu gào, than khóc, cuồng quay...

(3 chuông...)

Vẫn theo nhau – dòng đuổi, dòng xoay

Chẳng một phút giây dừng chân – đứng lại

Ta ở đó, nơi tầng cao gió dậy

Rồi gió qua – còn lại phút bình yên!

Vũ trụ có cuồng quay rồi cũng đến lúc an nhiên

Những cơn sóng cũng có ngày lắng dịu

Chớ để tâm ta chẳng nơi nào bám víu

Trôi mãi đến vô cùng, nơi bóng tối thăm sâu!

(3 chuông...)

Dịch bệnh, chiến tranh, thảm họa... vì đâu?

Bối giữa lòng người còn quá nhiều bóng tối

Để cơn sóng tảo phạt của đất trời muôn tuổi
Theo bàn tay tạo tác, lại cuồng xoay...
Mây trắng mây đen vùn vũ – loay hoay
Không có gió đất trời kia cũng tịnh
Hãy làm ngọn gió xa tìm về miền vô định
Để thấy cái viên dung, hằng hữu muôn đời!
(3 chuông...)

Chớ để mình thành ngọn gió ngàn khơi
Tìm kiếm, đuổi xô và hủy diệt
Cho thế thế quay cuồng, bi thiết
Cho ngàn muôn sau còn hận kẻ tội đồ!
Ta trái chiếu Thiên – mời gọi khách trần ô
Hãy dừng lại – chớ theo chiều gió nổi
Bước xiêu lạc khóc cười mông muội
Bị cuốn theo, dòn đuổi... vội vàng!
(3 chuông...)

Đêm dẫu còn dài – vẫn chuyến đò ngang
Lặng lẽ đợi chờ chuyển phát
Đón đợi – khách trần miền xiêu lạc
Chớ ngại ngần... Đò chuyển khách vô công!
Vượt sông mê, qua sóng gió muôn trùng
Về Bến Ngộ kiếm tìm duyên Vĩnh Giác
Gió sẽ tạnh – và trời cao chim hót
Hoa cỏ hiền cũng tắm mát hồng ân!
(3 chuông...)

Vạn vật hồi sinh – mây nước phân vân
Trời đất ấy âm vang hồi chuông ngọc
Tâm vô nhiễm vô ưu thì chuyển dịch
Cảnh tùy tâm – dịu nhẹ bước phù đồ...
Chẳng làm đau một ngọn cỏ ven bờ
Hoa cỏ ấy sẽ dịu dàng hương mật
Đề một ngày mai, trên lối đời phiêu dạt
Ta bắt gặp nhau – cùng một lẽ Tri âm!

(3 chuông...)

Nơi Tịnh thất vùng cao mây xám vẫn còn giăng
Đêm lặng lẽ ánh trăng vàng biếng ngủ
Chuông vói mõ chọt trở mình run rẩy
Bừng rạng đêm dài mông muội, u linh!
Hãy đến cùng ta – gió núi gọi mây ngàn
Dấu sương tuyết vẫn dịu dàng tay Mẹ
Đưa con tha hương một ngày tỉnh ngộ
Vọng trời xa, lần theo dấu Mẹ Hiền!

(3 chuông...)

Thiên hà kia mây phủ, gió ngàn phương
Vẫn lặng lẽ những lập trình chyen tiếp
Nơi Cửu điện Mẹ chờ con mỗi mắt
Cõi luân hồi con trẻ mộng hồi quy!
Con đứng lên từ đở vỡ, suy vi
Mộng như người xưa lấp bằng biển sóng

Chiếc áo mong manh vọng trần khuấy động

Nguyện gìn lòng xa ngõ tối, đường mê!

(3 chuông...)

Đêm vẫn dài, ngày vẫn nắng lê thê

Bởi tâm cách con người chưa đủ tịnh

Bởi giông bão theo nghiệp đòi chuyên vận

Khách trần ơi – Tâm tịnh mới lìa mê!

Chuông mõ dịu dàng nâng bước con đi

Con tìm Mẹ giữa đất trời thao thức

Vọng hướng trời xa mịt mờ, lẫn khuấy

Diêu cung ơi – Con trẻ nguyện quay về!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

65. KINH MỘNG HOÀN NGUYÊN

(3 chuông – 3 mõ – lặp lại 3 lần)

Cửa Thiên còn khép – hoa đà nở
Hoa nở bên hiên ẩm dạ sầu
Lòng hoa như khách tình chung đó
Đợi tiếng chuông ngân Khúc Tịnh cầu!
Nếp áo năm xưa còn khép kín
Lòng đã lạnh dài như gió đông
Mùa xưa hoa ấy còn khoe sắc
Cội cũ còn trơ ngọn gió lông!
(3 chuông...)

Hoang hoải lòng ta như lá mục
Đợi mãi nào xanh ngọn cỏ vàng
Nguyện đem xác lá nuôi hồn đất
Cho đất hồi sinh – hóa đại ngàn!

Cõi thế dung buồn như huyết mộ
Hồn ta mưa gió một phương buồn
Sử thi nhạt thêch từng con chữ
Chuông mõ ngân nga – lỗi ngọn nguồn!
(3 chuông...)

Gấp sách – quay vào trong thấy Phật
Nghìn vàng trang trái mộng Như nhiên
Một nửa đời quen chưa thấu hết
Bụt nhần nha cười giữa chợ đông!
Thì thôi khép lại hồn vĩnh cửu
Xếp mảnh tàn y chôn bụi hồng
Cuộc thế dẫu mang hồn lữ thứ
Hơn giữa trần ai hóa kẻ nông!
(3 chuông...)

Vó câu vọng tiếng nơi đầu sóng
Nguyệt ảm – thêm không giấc chẳng an

Thoảng trong nếp áo mùi hương cũ
Đợi mãi nghìn năm mộng đá vàng!
Thiền môn cửa khép – lòng chưa lặng
Áo vải ngậm ngùi bên gió đông
Chân bước đường quen lòng vẫn quanh
Còn biết mơ chi chón bụi hồng!
(3 chuông...)

Mai nữa đường xưa ta trở lại
Áo vải thong dong hương cội nguồn
Nhẹ bước chẳng làm đau cỏ dại
Cõi Thiền tịch lặng bóng trăng sông!
văng vẳng bên tai hồi trống lệnh
Mơ hồ chuông mõ mộng Hồi quy
Thoảng trong nếp áo hương ngùi ngậm
Mưa gió – sao lòng chẳng biến di?
(3 chuông...)

Cõi ấy thêm xưa rêu vẫn phủ
Bóng ngã vùi trong dậm dậm dài
Sương sau lạnh buốt hồn lữ thứ
Nguyệt ảm, thêm không – mộng với ai!
Mang mang tiền kiếp... Hồi chuông vọng
Xác gọi Tiên thân – lạc mấy trời
Ngơ ngác đi về trong ảo ảnh
Dậm ngàn non biển vẫn đầy vơi!
(3 chuông...)

Áo gởi cành xưa chờ vóc hạc
Mộng đáo Đài mây, giấc chẳng thành
Hương cũ còn đau mùa dị phần
Nặng lòng nghe gió chở mùa sang!
Huyền môn cửa khép – người không thấy
Sạn đạo đắng lòng khách viễn cư
Nước rót trà châm – hương chẳng dậy
Lạnh ngắt thêm đông giấc huyền hư!

(3 chuông...)

Áo vải qua đời – cơn nắng lửa

Được cũng đau mà mất cũng đau

Buông tay – xót kẻ nơi đầu sóng

Hồn gọi về đâu chốn bể dâu!

Pháp thịnh – nhân gian mùa hạnh lạc

Đạo suy – thế thế buổi nguy nàn

Kệ kinh như sóng trôi bè dạt

Chuông mõ ngân dài, giấc chẳng an!

(3 chuông...)

Bảo đàn vẫn đó – đêm thâm lặng

Chuông mõ còn vang Khúc vọng câu cầu

Linh tử ngân nga hồi Kinh tụng

Gọi mời khuyển nhủ khách trần lao!

Thiền môn cửa khép – lòng chẳng động

Đâu muốn chen chân cõi huyễn bào

Những thương sanh chúng hồi tảo phạt

Lặng lẽ Sư vào chốn bể dâu!

(3 chuông...)

Đêm vẫn dài trôi – triều biển động

Người Tu đêm trắng, giấc nào an

Sanh chúng ngoài kia còn vọng ảo

Sao nữ mình ta tựa Bảo đàn?

Vượt sóng phù trầm – khơi Pháp đạo

Rước kẻ phạm nhân đạo của Thiên

Ta – Khách nương nhau tìm nẻo sáng

Lối về Tịnh lạc gốc Chân truyền !...

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

66. KINH HỒI CHUÔNG TẾ ĐỘ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Đêm lặng lẽ hồi chuông Tế độ

Gió ra vào than thở ngoài hiên

Lá rơi xao xác bên thềm

Lòng riêng thì cũng như đêm mịt mờ!

Thương nhân thế đường Tu đã mỏng

Nghiệp lại dày – ảo vọng mù xoay

Trần gian phúc họa liền tay

Buồn vui thì cũng loay hoay một đời!

(3 chuông...)

Sư áo vải đang ngồi hóng mát

Nghe tiếng người xao xát ngoài hiên

Thế nhân kéo đến cửa Thiền

Kẻ van người lạ – kẻ phiền người vui!

Người vãn cảnh nói cười hỷ hả
Kẻ tâm sầu – nghiệp trả nghiệp vay
Xa xôi tìm đến Phật đài
Cúi xin Tam bảo cứu rày mệnh căn!
(3 chuông...)

Này xôi oản lãng xãng dâng tiên
Nọ áo xiêm ẩn hiện gần xa
Hương hoa trà nước bày ra
Mở chuông giống giã, gọi ta gọi người!
Su bắt định đứng ngồi chẳng đặng
Sóng trần dương kéo đến sân chùa
Kẻ lôi kéo, người a dua
Chỉ ông phỗng đá cười khà vuốt râu!
(3 chuông...)

Cảnh nào nhiệt hăng lâu mới có
Cứ cười đi kéo bỏ hội này

Người lễ lạy, kẻ chau mài
Chỉ riêng xác Thánh loay hoay diễn tuồng!
Chẳng áo gấm đặng đàn mà được
Phải đâu là mượn xác cầu vinh
Hương hoa trà nước linh đình
Lỡ ăn cơm Chúa phải trình lễ cao!
(3 chuông...)

Hồn mượn xác đem châu Lệnh chủ
Duyên trăm năm – Xác thủ mình Rồng
Thấp cao trên dưới đã từng
Sá gì thực ảo mà phân biện hoài!
Hoàng kỳ phát – Lệnh bài xung trận
Chẳng ngựa xe thần tướng ứng hầu
Sư mang áo vải đi đầu
Dấn thân vào cõi bể dâu cứu người!
(3 chuông...)

Cõi dâu bể nhìn lui nhìn tới
Nghệp đảo đầu – chỉ thấy tang thương
Người như khói sóng hoàng hôn
Dập duềnh sóng cả, nay buồn mai vui!
Buồn thì khóc, vui thì ca hát
Sáng gieo trồng, tối gặt luân lưu
Gieo không chọn giống thành hư
Đến mùa giáp hạt về Tu cửa chùa!
(3 chuông...)

Con chim khách a dua ngoài ngõ
Gió âm ào – hỷ nộ khôn phân
Đầu trên xóm dưới vang rân
Vui đâu chúc đó, chẳng phân bãi bờ!
Chùa với Bụt cũng là của giả
Có lòng tin – Bụt hóa vàng ròng
Áo xiêm lem luốc bụi hồng
Lên chùa phủ bụi, lại trồng duyên sau!

(3 chuông...)

Thương sanh chúng trần lao một hội
Bỏ chẳng đành, giải tội không qua
Sur về thấp ngọn đèn khuya
Gọi người trên sóng lên Chùa nghe Kinh!
Chuông giống giả – nhân tình cũng động
Lắng tai nghe rồi ngóng gần xa
Dừng tay tạo tác, hơn thua
Kéo nhau bỏ phố lên chùa tụng Kinh!

(3 chuông...)

Tu một phút sửa Tâm một phút
Tâm nọ an thì nghiệp cũng dừng
Ngày mai xuống biển, lên rừng
Bỏ tâm sát phạt, vun trồng Thiện căn!
“Có làm mới có ăn” là vậy
Có tâm Tu mới khởi duyên lành

Thên lương là của để dành
Bàn tay tạo tác cầu thành biển nhớ!
(3 chuông...)

Tu phải nhớ là Tu cho trọn
Chớ lững lơ mà uổng đường Tu
Mai ngày bóng xế trăng lu
Đuốc Tuệ soi sáng, mịt mù cũng qua!
Chẳng hương khói Bụt nhà cũng chứng
Phật trong tâm – tìm mãi đâu xa
Su ngòi một góc, cười khà
Chúng sanh Tu hết thì ta về Trời!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

67. KINH TÌNH ĐỜI NGHĨA ĐẠO

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Đời như nước nguồn trôi ngàn phương lạ
Ta chuyén ðò tách bến ngắ ngơ chiều
Thân du tử ngậ ngùi trông bóng ngã
Tưởng nhàn du – sao bõng hóa tội ðồ!
Đời lấp lánh bao sắc màu huyễn hoặc
Thực mà hư – hư thực mấy ai tường
Người say tỉnh ru hồn theo bóng sắc
Mảnh y bào lem lấm bụi tà dương!

(3 chuông...)

Cơn gió nhẹ ru hồn trong thoáng chốc
Bõng trở mình quay quắt ngọn triều dâng
Người sực tỉnh giữa loạn cuồng gió dạt
Đêm trở mình hiu hắt ngọn ðông phong!

Bèo dạt sóng thương con thuyền lạc bến
Ghé cùng nhau nương nhẹ bước đặng trình
Ta với bạn cùng trên đầu ngọn sóng
Đừng bỏ nhau – vô vọng bước độc hành!
(3 chuông...)

Chiêu Thiên ấy là bạn hiền gởi sóng
Đạo cùng ta chèo chống vượt giang hà
Giác phù trầm chua xót, lệ lòng sa
Ta có Đạo cùng đỡ nương diu dặt
Ta có Đạo như người mù có mắt
Như con thơ có Cha mẹ đồng hành
Đạo dẫn đường chỉ lối vượt mê thành
Về nẻo sáng cho xác hồn hội nhập!
(3 chuông...)

Ngọn hải đăng dẫn con thuyền bão dạt
Nép vào đây tìm bến đỗ bình yên

Đạo soi đường chỉ lối khách trần dương
Qua bến đực, tìm về phương nắng ấm!
Người có Đạo chẳng mơ hồ ảo vọng
Men giả trần chẳng làm đắm hồn thiêng
Thoát thai từ nơi nguồn cội anh linh
Nay có Đạo lại quy hồi cố quốc!
(3 chuông...)

Tâm chẳng loạn bởi mê mờ bóng sắc
Chân chẳng sa vào ngõ lộ đường gai
Đạo cùng ta một với một là hai
Ta có Đạo – nghiệp quả hai còn một!
Vị Lai Pháp là cội nguồn chuyển tiếp
Từ Ngôi cao các Linh tử hạ phàm
Cuộc tẩy trần mũi giáo với rừng gươm
Không có Đạo làm sao qua cho đặng!
Con thuyền Đạo vượt trùng khơi rẽ sóng
Cứu nhân hoàn trên bể thảm mười phương

Mau mau lên – kéo khuất bóng tà dương
Thuyền chở khảm, làm sao về chốn cũ!
(3 chuông...)

Sur áo vải đã nghìn đêm không ngủ
Nghìn đêm này, đêm nữa lệ còn sa
Thương thân mình vượt ngàn dặm phong ba
Chờ đợi khách – sao khách trần chưa tỉnh?
Gối đã mỏi, chân chồn, tâm bất định
Bồi giống nòi Thanh khí lụy trần ô
Tóc pha sương lem lấm mảnh dư đồ
Hoa Bỉ ngạn – sóng Liên trì cũng đắm!
(3 chuông...)

Buổi nhân thế suy vong buồn – buồn lắm
Mỡ chuông kêu khản giọng chẳng hồi thanh
Sóng phù trầm che lớp lớp tai ương
Miền vĩnh lạc vùi giữa đêm bão ảnh!

Sao nữ bỏ mặc tình đời ấm lạnh
Nén bi thương lại dần bước đặng trình
Khách trần ơi – đừng để lỡ ngày xanh
Duyên điểm Đạo chỉ ngàn năm có một!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

68. KINH LỜI CHUÔNG MỠ GỌI TIỀN THÂN

(3 chuông – 3 mỗ – lập lại 3 lần)

Đêm đợi sáng – người gọi người trên sóng

Khúc du ca lạc giọng giữa triều âm

Ai cùng ta qua hết cuộc thăng trầm

Men giả tạm vẫn tê làn môi nhạt!

Thật là ảo và ảo trông cũng thật

Dấu bụi hồng còn lẫn khuất thêm hoa

Mộng triều thiêng như hương khói nhạt nhòa

Nghìn đêm nữa – nghìn đêm qua vẫn vậy!

(3 chuông...)

Người khép mắt – dấu hờn năm tháng đợi

Người mơ màng... Chuông mỗ gọi tiền thân

Cuộc trần ai bày nợ giả nợ chân

Chân với giả như nhau – cùng hiển lộ!

Người ngơ ngác giữa một trời biển sóng
Điệu trầm ca day dứt giữa mùa đông
Đêm hoang vu nghe gió gọi tên mình
Hồn vĩnh cữu đi về trên mắt ướt!
(3 chuông...)

Hoàng triều hỡi – dấu Hồng ân chưa khuất
Màu rêu phong nhuần gọi dấu vân hài
Đêm hoang vu nghe tiếng gió thổi dài
Thương rồi giận – giận rồi thương chẳng dứt!
Dây tơ mảnh, tơ chùng, dây tơ đứt
Cung đàn xưa lạc vận có ai nghe
Tiếng tơ buồn day dứt giữa canh khuya
Đêm biếng ngủ lạc cơn mê tiềm thức!
(3 chuông...)

Chuông mõ vẫn ngân vang ngày trăng khuyết
Tâm mê mờ, chuông mõ lạc đồng hoang

Gió mang hương qua bể thẳm non ngàn
Sương tuyết phủ, hồn xa đàng lạc ngõ!
Chuông mõ gọi tiền thân– cơn nước lửa
Tỉnh rồi say, say nữa... đến bao giờ
Áo Thân vương, ngai Thần tích còn chờ
Sao còn mãi đắm bên bờ tục thế!
(3 chuông...)

Hoa tiêu chọn hải trình nơi rón bể
Vượt trùng mê, cầu vạn loại hồi sinh
Bước dời non lấp bể, bước phiêu linh
Non biển đó đã nghìn năm chẳng đổi!
Tâm bất định nào biết đâu nguồn cội
Trí hoang mang chỉ lạc ngõ xa đàng
Hồn u mê theo cuồng vọng đi hoang
Thuyền đã khẳm, làm sao về chốn cũ!
(3 chuông...)

Đêm quán trọ nhớ nghìn đêm không ngủ
Bước viễn trình xiêu lạc chốn nhân gian
Trả rồi vay – vay trả cứ liên hoàn
Mê lại tỉnh, tỉnh rồi mê... vẫn vậy!
Chuông mõ gọi tiền thân – Người có thấy
Hồn u mê theo chuông mõ tìm về
Tiếng chuông ngân dịu dặt khúc giao thê
Lời nguyện cũ Người ơi – Người có nhớ!
(3 chuông...)

Chuông mõ nhớ tiền thân, buông chẳng nở
Đêm trần gian thống thiết gọi hồn mê
Lay tỉnh mau – lời theo gió ngàn đưa
Khách trần hơi – mau trở về chốn cũ!
Nương chiếu Đạo vượt Thân phù cho lệ
Mượn Kệ Kinh khai sáng nẻo đi về
Mõ chuông kia chờ lay tỉnh hồn mê
Đêm trần thế mịt mù kia cũng rạng!

(3 chuông...)

Thôi huyễn hoặc vọng tìm nơi cõi loạn
Bước phù trầm cũng hực hững, chênh vênh
Tử sinh kia như mây gió buông rèm
Mới còn đó – thoát đã thành thiên cổ!
Chuông mõ gọi tiền thân – còn mấy nả
Bóng chiều sang, giông bão vẫn song hành
Đạo bên đời, dìu dẫn khách trần gian
Chuông mõ gọi tiền thân – Cầu giải thoát!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

69. KINH CÂU CHUYỆN NGÀN NĂM

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Ngàn năm trầm luân – người mãi đi tìm bóng

Cay đắng ngọt bùi xót một khúc thương ca

Vọng ảo đan xen, cũng thói đời biển lận

Bóng ngã non đoài bạc trắng mộng phù hoa!

Ngàn năm rời xa – cội nguồn ta bỏ lại

Lang thang bên đời nghe gió gọi trùng dương

Lạc cánh bướm xưa, tìm hỏi người năm ấy

Chờ ai, ai chờ – Xao xát mặt hồ gương!

(3 chuông...)

Ngàn năm tìm nhau – ngậm ngùi đêm vịnh sử

Đuôi bắt mệt nhòai ta, bóng dạt dòng xa

Giở tỉnh giở mê – kiếm tìm nhau giữa mộng

Vọng hướng mây trời... Mây gió dậy can qua!

Ngàn năm chờ nhau – ngàn năm, ngàn năm nữa

Hỏi ta, hỏi người bao giờ hết phong ba
Dấu ấn ngàn năm đau bờ môi lệ ứa
Hình đây bóng đó – Gọi nhau ta tìm về!
(3 chuông...)

Ngàn năm về đâu – lạc loài cơn viễn mộng
Cõi yên hà mây phủ trắng chiêm bao
Bao vọng tưởng chỉ làm đau mình cát
Bóng với ta cùng thân phận lưu đày!
Ngàn năm tìm nhau – vẫn trường đồ viễn mộng
Bóng đó hình đây mà cách biệt một trời
Thân xác mượn đau vùi nơi cõi tạm
Bóng vô hình cười khóc, để ngày trôi!
(3 chuông...)

Ngàn năm tìm nhau – u uyên dòng lệ mặn
Bước dong tìm xiêu lạc cõi trần dương
Trong chéng choáng cơn say, hồn vô tận

Về khóc cười bên gối – Mộng hà phương!
Ngàn năm tìm nhau – sao mãi còn vô vọng
Xác với hồn vẫn xa lạ vì đâu
Đêm trần thế như chìm vào quên lãng
Mở chuông kêu khản giọng chôn giang đầu!
(3 chuông...)

Ngàn năm tìm nhau – Người lang thang đợi bóng
Lạc mê đồ, lạ lẫm mộng trần dương
Sao chẳng thấy – hồn kiếm tìm vô vọng
Bóng về đâu qua muôn dặm trường đình!
Ngàn năm tìm nhau – Người vẫn đi tìm bóng
Đêm giả trần ngơ ngác mộng trần du
Người đợi bóng dặt dìu nơi cõi tạm
Vượt trùng mê lần nẻo sáng đi về!
(3 chuông...)

Ngàn năm vọng tìm – bóng ơi ngàn năm đợi

Bóng về đi cho hình bóng tương phùng
Ở đâu đó, trên bước đường xa vội
Mảnh y bào lại khoác buổi tà dương!
Ngàn năm qua cuộc trầm luân chưa dứt
Giữa mê đồ ta, bóng lạc trùng khơi
Đêm trái chiếu, vọng trời xa thao thức
Mõ chuông kêu khấn giọng chôn luân hồi!
(3 chuông...)

Đề ngàn năm – Rồi ngàn năm sau nữa
Bóng với hình lại tương hội cùng nhau
Đêm trần thế vọng tiền thân lệ ứa
Hồn ơi hồn – đừng để xác lao đao!
Và Lạc khúc lại tuôn trào, khôn dứt
Và mõ chuông lại khao khát hồi sinh
Hình với bóng dìu nhau tìm giải thoát
Cõi đi về hoa cỏ rạng tiền thân!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

70. KINH NGƯỜI VỀ TỪ CÕI SÁNG

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Người từ cõi sáng về đây
Thế trần đêm tối, bão vậy còn nhiều
Ngàn dặm xa vẫn đìu hiu
Tay người độ lượng cầm gieo định đời!
Đóa sen trắng đã tàn rơi
Hạt còn giữ lại cho đời muôn sau
Giống Từ bi đã khai màu
Dịu êm lòng đất – mà đau mệnh Trời!
(3 chuông...)

Xuân thu bao độ đổi dời
Hoa rơi vào đất, lệ rơi vào lòng
Dầu còn một chút dư hương
Cũng xin gởi lại bên đường ruổi dong!

Trăm năm về chốn bụi hồng
Ngàn năm chẳng đổi tác lòng ai oan
Hồn Linh tử lạc nhân hoàn
Vẫn mang nguồn cội dẫn đàng hiệp sanh!
(3 chuông...)

Thương cảnh hoa héo bên hiên
Thương con nhận lẽ bên triền hoa lau
Nắng mưa còn đợi mùa sau
Nắng soi bóng chiếc – mưa sâu oan khiêng!
Cõi trần chẳng hợp nhân duyên
Đêm nằm nhớ khúc Triều thiên ngậm ngùi
Còn ai chia ngọt sẻ bùi
Ai tri âm đó cho người tri âm?!
(3 chuông...)

Tình ngàn năm – duyên ngàn năm
Tơ chùng phím lỗi, cung trầm hư hao

Gió về qua cửa xôn xao
Thoảng trong nếp áo y bào còn vương
Hoa vàng còn chút dư hương
Gởi theo mây gió mùi phương vọng tìm
Canh khuya gió ruỗi muôn trùng
Hồn say hồn tỉnh – chập chùng biển mê!
(3 chuông...)

Nhân gian là cõi đi về
Bàn tay tạo tác tứ bề riêng chung
Áo xưa còn lạnh hơi đông
Mong gì ủ ấm, quạt nồng cho ai!
Ngu Công phá núi đi về
Nữ Oa đội đá vá trời chuyển luân
Nợ tài nợ sức, nợ công
Ta không tác sát mà trông nổi gì!
(3 chuông...)

Hoa Sen lỗi mộng Liên trì
Nghìn sau còn nhớ câu thề thủy chung
Chữ Tình, chữ Hiếu, chữ Trung
Thương người áo mỏng đắm trong biển đời!
Trời cao chi mấy a trời?
Đất sâu ngàn trượng... Chẳng nơi dựa kê
Mong manh áo vải đi về
Lặng nghe gió nổi bốn bề tịch không!
(3 chuông...)

Đông tàn lạc ngọn thu phong
Dịu êm thì cũng ra dòng huyễn hư
Đợi Người – một mảnh Thiên thư
Dấu trong nếp áo, buồn như nắng tàn!
Câu Kinh nhớ cội hoa vàng
Mở chuông dẫn bước, Lạc bang ta về
Đêm tàn sực tỉnh cơn mê
Rạng trời mông muội, trăng thề bên hiên!

(3 chuông...)

Hoàng vương mộng giấc Tam thiên

Áo trần gọi lại bên triền bể dâu!

Ai đi đâu – ai về đâu?

Cõi Thiên ghé lại khơi màu nhân duyên

Mời nhau một chén trà Tiên

Buông trôi vọng tưởng đảo điên tình đời

Mượn chuông mõ hát à ơi...

Ru Người một giấc bên trời Thanh thiên!

(3 chuông...)

Cùng ta – Khách dạo cõi Thiên

Lặng nghe hơi gió bên triền lau thưa

Bỏ quên trần thế nắng mưa

Mượn lòng hoa cỏ mà đưa vị Thiên!

Ơn Cha Mẹ chốn non Thiêng

Dắt dìu con trẻ nơi miền lao lung

Ngày mai xuống biển lên rừng
Nhớ nhau chua ngọt đã từng sẻ chia!
(3 chuông...)

Người từ cõi sáng về qua
Buồn vui thì cũng là Ta với Người
Mượn chuông mõ nhắc câu thề
Chớ quên nguồn cội đi về ngàn năm!
Canh khuya xót phiền lệ đầm
Câu Kinh nhật tụng chuyển dòng nghiệp duyên
Ngày mai xa biệt chiếu Thiền
Nhớ mang hạt giống Tịnh yên về trần!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

71. KINH CHUÔNG MỖ GỌI HỒN MÊ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Người trở về hoa cũng đã khép cánh
Chiều rung rung, chiều lạnh gió cao nguyên
Cánh nhạn nào lẽ bóng vượt hoàng hôn
Mây vẫn trắng – bụi tà dương chưa mới!
Hồn lạc lõng... hồn già từ phố nội
Chôn đô thành xa lạ chẳng tình thân
Người với người đem lộng giả thành chơn
Như bóng nước long lanh mà huyền hoặc!
(3 chuông...)

Đường vạn dặm – bước tìm cầu xa khuất
Chôn thâm sơn gió núi trảy thềm không
Lòng ngậm ngùi, hiu hắt ngọn đông phong
Reo vi vút... hàng cây thông lã ngọn!

Hồn như gió hoang vu ngoài ngõ vắng
Biết về đâu qua ngàn dặm đặng trình
Chẳng buồn vui, hoài vọng với niềm tin
Bao mơ ước cũng chìm trong biển sóng!
(3 chuông...)

Đêm thánh tích gốc Đạo đồng hiển lộ
Dấu hài Tiên xao động bước đặng trình
Đâu biết ngoài kia mưa gió song hành
Hồn với xác du nhau vào tuyệt lộ!
Tâm đã loạn, trí mờ sa vực khổ
Tỉnh rồi say – say tỉnh lộ hình dong
Cõi yên hà thủ mệnh cũng suy vong
Khi cái già suy tôn thành chính phẩm!
(3 chuông...)

Đêm trần thế vẫn một trời gió chướng
Gió thổi pha bao ước vọng nghìn năm

Men giả trần che lớp lớp tai ương
Miền vĩnh lạc vùi giữa đêm bào ảnh!
Đêm có lạnh – đâu khác chi lòng lạnh
Chí đã cùn, đường vạn dặm còn xa
Ngọn hồng đăng qua bão táp phong ba
Còn leo lét mà vẫn chưa chịu tắt!
(3 chuông...)

Thương sanh chúng giữa dòng đời muôn mặt
Bối vô minh nên tạo tác chẳng dừng
Bước quàng xiêng qua ngõ lợi hang cùng
Sa vực thăm kêu trời – trời chẳng thấu!
Gieo rồi gặt là “oan oan tương báo”
Nghịch đảo đầu biết chạy trốn nơi nao
Đêm thở dài– đêm cười khóc lao xao
Ngày son phấn dấu che hồn huyễn hoặc!
(3 chuông...)

Sư áo vải giữa lòng đêm u uất
Nén bi thương dìu dẫn khách trần gian
Tiếng mõ chuông vang vọng khắp non ngàn
Gởi theo gió qua sóng tràn biển lớn!
Hồi mặt thế tà gian cao hơn chánh
Buổi tảo trần tà chánh cũng ngửa nghiêng
Hoa cỏ kia với rom rác chung thuyền
Chờ gạn lọc mỗi giếng kia cũng thấm!
(3 chuông...)

Sư áo vải mượn chiếu Thiền vượt biển
Giữa dòng mê khuyến nhân loại lìa mê
Mõ chuông kêu vang vọng lối đi về
Xa – xa mấy vẫn kê bên chiếu Đạo!
Con chim khách chốn sơn tuyền ảo não
Tiếng kêu buồn vang vọng mấy tầng không
Đạo vì ai trang trải chốn bụi hồng
Sao chẳng thấy mấy ai vì Đạo cả!

(3 chuông...)

Chôn thanh sắc chớ lụy vì của giả
Cõi huyễn hư muôn ngã cũng mê lầm
Đêm trường canh chuông mõ vọng thanh âm
Lần theo tiếng mõ chuông về cửa Đạo!
Kính với kệ lắng lòng con khảo đảo
Chiếu Thiền kia an tịnh bước lưu vong
Thân dầu chưa xa lánh chốn bụi hồng
Hồn dầu thác vẫn về bên chân Phật!

(3 chuông...)

Trời cho những đứa con Trời chẵn dất
Rẽ mây mù con sống thác gồm râu
Con Mẹ Cha – Cha Mẹ có bỏ đâu
Dầu xa cách vẫn gần trong gang tấc!
Hoa cõi Phật cũng hoa đèn cõi khác
Đóa Thanh lương hương sắc cũng nhàn thanh

Mượn chiếu Thiên khai Đạo – góp tinh anh

Đem chan rãi cho nhân quần khắp khắp!

(3 chuông...)

Xin Cha Mẹ chúng lòng con sau trước

Xin Tổ Thầy nâng đỡ bước con đi

Chiếu Thiên kia con một dạ Tu trì

Cho đạt Đạo để trở về cố quốc!

Đêm thanh vắng mõ chuông cầu giải thoát

Nguyện gìn lòng xa bên đục dòng mê

Vọng trần buông – thanh thân bước đi về

Bên Cha Mẹ – áo Quân thần giữ vẹn!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

72. KINH TÌM VỀ TỰ TÁNH

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Đêm trần thế ai ngồi nghe gió trút
Gió lang thang hiu hắt dạo qua thềm
Nghe núi đồi run rẩy dưới sương đêm
Nghe gió núi lạnh căm chiêu chuyển tiếp!
Thân khách trú như ngọn nguồn lau lách
Đêm miên du nghe gió gọi tên mình
Kể từ khi lạc bước chốn hồng trần
Chưa trở lại – ngậm ngùi thương cố quận!
(3 chuông...)

Mây vẫn trắng như lòng ai mười tám
Trời vẫn xanh thưở mưa nắng giao mùa
Chẳng bận lòng vì được mất hơn thua
Sao cứ mãi bị cuộc đời vây khốn!

Thương ánh nến giữa đêm dài sâu thẳm
Đêm chưa tàn ngọn nến hãy còn chong
Đợi chờ ai giữa đêm tối mịt mù
Tri âm đó – ai về qua bến hẹn?
(3 chuông...)

Lời nguyện ước lòng dặn lòng giữ vẹn
Mảnh y bào gấp lại chẳng nhòa hương
Đêm vọng cầu – qua nghìn dặm phong sương
Về chôn cũ, hồn với ta hội ngộ!
Tương giang vĩ, Tương giang đầu... viễn cố
Mây còn bay – Ta, Bóng lạc nhau rồi
Đêm trần gian buồn lắm thế nhân ơi
Cánh sao rụng có về nơi Lạc quốc?!
(3 chuông...)

Nghe tiếng vạc kêu sương buồn muốn khóc
Vọng canh khuya chuông mõ thức niềm riêng

Đến bao giờ thanh thản áo trần buông
Hồn vĩnh cửu lần dư hương trở lại!
Cuộc trần thế vẫn đang mùa quan tái
Khách trần miền – cũng ngàn dặm điêu linh
Thiên hà kia ơi Bóng – có nhớ Hình
Câu nguyện cũ lạc vào đêm nguyệt tận!
(3 chuông...)

Áo ai trắng – buồn thế nhân bào ảnh
Mộng đêm sương, sâu lạnh giấc cô phòng
Đêm miền du nghe gió gọi tên mình
Gió cũng lạnh như núi rừng u mặc!
Lòng những tưởng Chân lý là tuyệt đích
Mang ước ao hoài bão vượt trùng san
Giữa đêm trần chỉ mờ mịt khói sương
Người thao thức bên phố phường hoa lệ!
(3 chuông...)

Men giả tạm ru hồn nơi rón bẻ
Buổi nguy nàn suối lệ cũng thành sông
Trót mang thân gán ghép chốn bụi hồng
Thì trong đục cũng một dòng hư giả!
Người lão luyện, kẻ đại khờ cũng thể
Cuộc tẩy trần khôn dại cũng ra ma
Mảnh thuyền con vượt ngàn dặm phong ba
Cơn gió nhẹ đỡ nương con thuyền nhẹ!
(3 chuông...)

Bao vật chất vốn “Hữu hình hữu hoại”
Tích cóp chi cho nặng gánh luân hồi
Bã lợi danh mê đắm để hư đời
Hoa với nguyệt cũng chỉ tuồng nhân thế!
Lối thang mây, khách thường trần mê mãi
Chốn giang đầu giông bão đợi thêm hoang
Vọng lâu kia vẫn rục rĩ hoa đèn
Âu cũng chỉ trò đời trong chén một!

(3 chuông...)

Nơi Tịnh thất mõ chuông chờ vãn khách
Chốn lâm tuyền hoa cỏ đợi Huyền cơ
Nép vào đây – chiều lạnh lẽo, bơ vơ
Mảnh khăn xảo choàng vai rồi sẽ ấm!
Hồi chuông vọng mát lòng cơn nắng hạn
Khách trần miền lơ đãng bước thong dong
Cửa Thiền môn chẳng vương mắc bụi hồng
Tâm an định – hồn cũng về Lạc quốc!

(3 chuông...)

Cuộc trần thế cứ như trò đuổi bắt
Gặt rồi gieo, gieo gặt cứ luân hồi
Nay dừng chân – tất dừng lại cuộc chơi
Chẳng tranh chấp, cũng chẳng màng thua thắng!
Ta quay lại trong tâm tìm Tự tánh
Như gương xưa lau rửa, lại sạch trong

Đêm ba mươi thì cũng thể trắng rằm

Hồn vĩnh cửu cũng về nơi Lạc quốc!

(3 chuông – 3 mõ – lặp lại 3 lần)

73. KINH VỌNG TIẾNG CHUÔNG TỪ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Hoa ấy hương gieo âm cõi Thiên
Chiều qua thoáng nhẹ phút bình yên
Lòng như hơi gió qua thềm vắng
Đợi tiếng chuông ngân điệu nhạc Thiên!
Đời vẫn ngoài kia ách nạn nhiều
Nghiệp trần vay trả... Phút đắm chiêu
Từ trong tâm thức duyên nào khởi
Vọng hướng trời xa một cánh diều!
(3 chuông...)

Con trẻ bơ vơ chốn loạn trần
Đi về ngơ ngác mộng phù vân
Sống như đợi chết – duyên gì nữa...
Một kiếp vô minh, kiếp bạc phần!

Một sớm trời trong, nắng dịu dàng
Thoảng trong hơi gió tiếng chuông vang
Thiền môn dẫn lối – con lần bước
Lặng lẽ hồi chuông nổi dặm ngàn!
(3 chuông...)

Giọt lệ nào rơi rất vội vàng
Tìm trong hư ảo bóng thời gian
Hương bay – vọng hướng trời Vô ngại
Mộng dẫn con về chốn Lạc bang!
Con trẻ nguyên Tu hết một đời
Lìa xa vọng ảo đắm hồn mê
Ân phúc Ngôi Cao còn ghi dấu
Chuông Từ vang vọng bước Hồi quy!
(3 chuông...)

Linh tử – trời cao xuống độ trần
Mang theo hoài bão, gót phân vân

Âm vang tiền kiếp còn ghi dấu
Áo gấm cảnh Tiên cũng bạc phần!
Nhân thế mê tiền, thích lợi danh
Đường trần say tỉnh cứ đua tranh
Dẫm đạp lên nhau mà kiếm chác
Quên hết đạo nghi, quên nghĩa nhân!
(3 chuông...)

Chuông khánh nằm trơ một góc đời
Bụi trần lem lấm, phấn hương rơi
Kệ Kinh nhật thứcch – hồn dâu bể
Xác tục đường mê bước rã rời!
Chiếu bạc lẫn nhau vận rủi may
Gồm thu lục quốc mới anh tài
Thang mây khắp khiêng trăm người nín
Ngõ lợi mơ hồ khách vắng lai!
(3 chuông...)

Tỉnh giấc Nam kha mộng cũng rồi
Luyện lưu chi nữa– BẠN ĐỜI OI
Thiền môn sớm tối chuyên trì tụng
Tiếng mõ câu Kinh rữ nợ đời!
Thân – Mệnh về cư nơi thảo am
Nghe gió muôn phương chuyển dặm ngàn
Cả cười một tiếng, tâm nào động
Lạc khúc uyên nguyên... Ánh Đạo vàng!
(3 chuông...)

Xa chón phồn hoa, lánh thị phi
Đường quang lối rộng – bước ta đi
Chẳng màng tranh chấp hơn thua nữa
Bỏ tính sân si – khỏi hận thù!
“Hoạ hổ – họa bì nan hoạ cốt
Tri nhân – tri diện bất tri tâm”
Thân này nhất quán, tâm thường trụ
Hồn xác quang minh – nẻo Đạo tâm!

(3 chuông...)

Mai có ai về qua ngõ cũ

Nhớ chuyển lời tôi tạ thế nhân

Cảm ơn khổ lụy rèn tâm thức

Để biết trần gian nghiệp chướng!

Trở giấc – mơ hồ đêm vọng niệm

Hồi Kinh sám hối vọng tiền thân

Mang mang ảo thức – Duyên nào kết

Lại thấy ta về cõi Lạc bang!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

74. KINH TU LÀ BUÔNG XẢ VỌNG TRẦN

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Mõ gọi thành nam – vọng tứ bề

Chuông rền ải bắc, phá đường mê

Ngẩng trông tứ chúng còn chưa tỉnh

Lớp lớp ra đi... mấy kẻ về!

Nghiệp đão nhân hoàn tỉnh vẫn say

Đêm dài nghe gió khóc lê thê

Hồn ai mộ địa còn rên siết

Xác lạnh nào quên cuộc khóc cười!

(3 chuông...)

Giông tố muôn phương – mộng đã tràng

Nhọc nhần se cát, mặc thời gian

Sóng xô bờ bãi trơ mình ốc

Thương giác phù sinh vọng đá vàng!

Được mắt hơn thua cũng phận mình
Ngọt bùi xen lẫn với hư vinh
Âu cũng trò đời trong chén một
“Lộng giả thành chơn” – mộng viễn trình!
(3 chuông...)

Thân, mệnh nào qua “ngiệp đao đầu”
Bể đời vay trả, mộng cơ cầu
Đêm vọng tiền thân cay mắt đỏ
Ngày tỉnh cơn say... sóng lùa nhau!
Sau trước cũng ta – trách lẽ nào
Tiền thân hiện kiếp khác gì nhau
Gieo gì gặt nấy – tuồng dâu bể
Ngiệp đao nhân sinh... nợ bạc đầu!
(3 chuông...)

Chuông thức hồn mê cõi hỗn mang
Đừng gieo thêm nữa – khách trần gian

Mỡ kêu vang vọng hồi kinh tụng
Cửa đạo mong cầu nghiệp chóng tan!
Đê đầu tam bái – vọng mười phương
Đất trời minh chứng tác lòng con
Nguyện xin cải hối, rèn tâm đức
Cho trọn đường tu chốn lạc an!
(3 chuông...)

Áo vải mong cầu giác thiện lương
Lòng son trang trải chốn minh đường
Hương bay vọng thấu “trời vô ngại”
Mộng gởi: đê đầu “quy cố hương!”
Thân này tuy có cũng hờn không
Mượn áo mà tu ở giữa dòng
Khơi trong gạn đục tròn một kiếp
Lo chi chẳng thoát chốn bụi hồng!
(3 chuông...)

Tu là buông xả hết vọng trần
Đi đến giữa đời nhẹ tợ không
Chẳng đắm chẳng say vào sắc tướng
Chẳng buồn chẳng lụy – tất thong dong!
Cõi tục hôn sao chẳng đảo điên
Mượn lời kinh kệ xóa ưu phiền
Chuông mõ ngân nga hồi văn độ
Trở gót – lòng son vọng cửa thiền!
(3 chuông...)

Có được thân người quý lắm thay
Tu đi chớ luyến cõi trần ai
Mãn kiếp – hôn xa rời tục thế
Thực lộc chi nhiều cũng trắng tay!
Còn thân hữu hạn trả đừng vay
Tích đức tu nhân cứ miệt mài
Chia sẻ làm đầy thêm ruộng phúc
Nghiệp chướng tiền căn cũng chuyển xoay!

(3 chuông...)

Trời đất ngoài kia có nói đâu
Núi cao chẳng trách cứ hào sâu
Luân hồi sinh diệt – vòng tịnh tiến
Xuân hạ thu đông... thoát bạc đầu!
Chuông mõ ngân nga khúc vọng cầu
Gọi người bốn biển với năm châu
Thuyền từ độ khách con lầm lạc
Sực tỉnh – về đây với đạo mầu!

(3 chuông...)

Buông xả – tay trơn... tế ngộ hê!
Nghìn vàng đánh đổi một tràng mê
Nhẹ thân nhẹ nghiệp, hồn lay tỉnh
Cửa đạo mong cầu kiếp vị lai
Hương khói xa đưa vọng cửu đài
Nguyên tu cho hết một thân nay

Thân này – thân nữa... nghìn muôn kiếp

Buông thả vọng trần theo gió bay!

(3 chuông...)

Áo vải đơn sơ – nếp đạo từ

Chẳng màng danh phẩm chôn trần cư

Con nguyện gìn lòng theo chánh pháp

Xa ngã đường mê, thoát tội tù!

Nguyện cầu ân sủng tự ngôi cao

Chứng lòng con trẻ điệu kinh cầu

Mõ chuông sớm tối con trì niệm

Vọng tâu diêu cung – đến mẫu từ!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

75. KINH TU ĐI CHO NHẸ NGHIỆP TRẦN

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Trần miền nổi dậy can qua
Lặng nghe gió trẩy trời xa mà buồn
Gió giông cũng có ngọn nguồn
Gió qua lau lách, mưa luôn rẻo cao!
Ngẫm đời lẫn lộn vàng thau
Trách chi sỏi đá lạc vào Tâm cung
Kéo nhau lập Hội Quần Hùng
Nhiều nhương cuộc, thế còn mong nổi gì!
(3 chuông...)

Sơn cùng thủy tận biển di
Đất trời náo động, kể chi cửa Thiên
Mưa qua bãi, gió qua triền
Lục trần chẳng bỏ cứ phiền, cứ lo

Sông sâu bể cạn ai dò
Ai đem dạ Thánh mà đo lòng trần
Cộng trừ cho dầu phân minh
Lẽ công bằng ấy chẳng tình, chẳng ân!
(3 chuông...)

Dầu cho nghiêng lệch cán cân
Sẻ chia trao tặng – nghĩa nhân trọn đầy
Cùng nhau một cuộc sum vầy
Thương con thuyền lẽ qua ngày bão giông
Thêm cao xót ngọn gió lòng
Cuộc vui nhớ kẻ buồn không dậm ngoài
Nắng chiều đợi giọt mưa mai
Mây trôi dậm vắng thương ngày gieo neo!
(3 chuông...)

Cùng nhau một bữa cơm nghèo
Chẳng quên khoai sắn mà đeo phẩm vàng

Người về núi, kể lên ngàn
Chẳng vì xa mặt cách đàng mà xa!
Đất trời có dẫy can qua
Quét đi rơm rác, chừa hoa cỏ hiền
Thiện lương cũng một mối giềng
Bất nhân thì cũng một miền đọa sa!
(3 chuông...)

Thảo am cũng chứng “Tam Tòa”
Bồi Sư Áo Vải cũng là Thánh nhân
Hoa cõi Phật rạng hồng ân
Hương bay khắp cõi phù vân mịt mờ!
Hoa với cỏ cũng đôi bờ
Sánh vai một kiếp còn ngờ chiêm bao
Đất trời ngàn kiếp, muôn sau
Ngẫm trong quan tái mà đau dạ trần!
(3 chuông...)

“Sinh vi Tướng – Tử vi Thần”
Sanh trần chớ để lục trần bôi lem
Đạo Trời chủ vị Thiên lương
Đắm chi sắc giới tuyệt đường vãng sanh!
Cội nguồn là gốc Tinh anh
Căn nguyên bốn tính chớ tranh phù đồ
Trần ai “một mắt mười ngò”
Chân như chỉ một cuộc cờ “trước – thanh”!
(3 chuông...)

Chiếu Thiên “Khử trước, lưu thanh”
Có Sư Áo Vải chỉ rành nẻo Tu
Tu là khơi ngọn đèn lu
Soi đường thập loại kể từ hiện thân
Tu cho nhẹ nghiệp tiền căn
Tu cho áo Đạo chuyển luân mệnh đời
Bốn Căn ở tại Ngôi trời
Lạc vào tam giới buông trôi mình vàng!

(3 chuông...)

Mõ chuông gọi khách trần hoàn
Ngửa nghiêng sóng trước, mơ màng nữa chi
Thuyền Từ đợi bước thiên di
Hồn mê chẳng tỉnh, Liên trì cũng xa!
Xa nguồn cội vương phong ba
Mang thân vào chôn Người ta để buồn
Bão giông cũng có ngọn nguồn
Thuyền neo sóng cả ngàn phương – nghiệp đời!

(3 chuông...)

Xin làm hạt giống Bồ đề
Nép vào cửa Đạo, hồn mê đoạn lìa
Bể trần gió dạt sóng xô
Mõ chuông, Kinh kệ qua đò chuyển luân!
Áo trần mượn tạm qua truông
Chớ ham của giả mà buông phàm Trời

Thiện căn nên dưỡng, nên bồi

Nẻo về Cực lạc “Phản hồi, quy nguyên”!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

76. KINH ĐƯỜNG VỀ CỐI TỊNH

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Cối trần thế đang mùa gió dậy

Kìa bão giông xô đẩy ngàn phương

Đất trời thảm họa tai ương

Kẻ kêu người khóc, đoạn trường hai vai!

Vai gánh Đạo thương ngày cam khô

Nương chiếu Thiên khai ngộ vô minh

Gánh đời – xót mãi nhân tình

Nhiều nhưng cuộc thế, hỏi mình mơ chi?

(3 chuông...)

Đêm thanh vắng – liễu tri hà sự

Chốn Nam giang sóng ngự thêm cao

Chẳng cần xương trắng máu đào

Can qua dịch chuyển cũng đau lòng trần!

Chuông với mõ ngồi gần bên Phật
Khói hương bay tản lác nghiêm đường
Thoảng trong hơi gió mùi phương
Hồn ai than khóc bên đường trả vay!
(3 chuông...)

Bát nước xáo thương ngày lam lũ
Giác cơ hàn nhớ thuở phong lưu
Đuổi nhau như thể đèn cù
Kẻ sau người trước mịt mù ruổi dong!
Hoa với cỏ cũng dòng Tịnh cách
Gió trăng kia cũng mạch hóa sinh
Đừng như cỏ dạt thêm hoang!
Đừng như gió dữ chẳng phân bãi bờ!
(3 chuông...)

Đường vạn lý lập lò đen trắng
Chôn thị phi mưa nắng song hành

Hồn oan cuối bể đầu gành
Nắng mưa đen trắng còn tranh nổi gì!
Hồn bỏ xác đi về nẻo quạnh
Xác không hồn đất lạnh vùi thây
Gọi nhau kíp tỉnh hội này
Trước sau cho dẫu một ngày cũng Tu!
(3 chuông...)

Trời đất dẫu có vào kiếp nạn
Cõi yên hà bể loạn đầu thai
Gọi nhau – kẻ tỉnh người say
Lên rừng xuống biển tìm Thầy độ sinh!
Mượn áo Đạo qua tuồng dâu bể
Nép vườn Thiên chẳng nệ vàng thau
Mây trời muôn dặm trắng phau
Khéo mà gạn đục, khơi màu chuyển luân!
(3 chuông...)

Hồn mượn xác mới gần chân Phật
Xác không hồn tất bật dòng mê
Rủ nhau hồn xác đi về
Thiền môn mở cửa đón người hữu duyên!
Hồn nương xác bề trần chẳng đắm
Xác theo hồn vực thẳm nào sa
Trăm năm trong cõi Người ta
Biết Tu một kiếp vượt qua vọng trần!
(3 chuông...)

Đêm an tịnh một vầng trăng tỏ
Khách trần hoàn bên ngõ phân vân
Xa gần vắng tiếng chuông ngân
Lòng như hơi gió bên chân Phật đài!
Tâm buông xả an bày cõi Định
Dạ hiền lương tất Tịnh nghiệp trần
Mỡ chuông sớm tối ân cần
Hiền nhân nối nghiệp Thánh nhân cũng là!

(3 chuông...)

Thân sống thác làm ma cõi tục

Hồn vô minh đọi xác chôn thây

Gật gà hồn tỉnh hồn say

Hồn lên hồn xuống – Dạ đài chuyển luân!

Chuông với mõ dẫn hồn cõi khác

Điệu Kinh cầu – Khúc nhạc Thiên không

Hồn Linh theo dấu Đại đồng

Vượt lên sóng trọc thoát vòng trầm luân!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

77. KINH LỜI NGUYỄN NƠI BIỂN LỤY

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Ta nghe tiếng gió lùa qua hiên vắng
Lạnh nào hơn cái lạnh ở trong lòng
Khi nổi quạnh đã trở thành bất tử
Cuộc đời này chỉ tồn tại mùa đông!
Ta nghe tiếng trái tim mình rạn vỡ
Đêm nhọc nhằn, hơi thở cũng giá băng
Cả cõi thế cũng trở thành “chủ nợ”
Nợ một đời... Ta trả mãi không xong!
(3 chuông...)

Ta nghe tiếng hồn thiên thu réo gọi
Trở về đi... Đã vỡ mộng luân hồi
Thế gian ấy – những linh hồn tội lỗi
Vẫn dật dờ trên dòng nghiệp nổi trôi!

Đôi tay ngẩn vén mây mù sao được
Dấu phong sương lem lấm mảnh dư đồ
Cả cõi thế vẫn chỉ là kẻ lạ
Ta một mình trên ngàn dặm sóng xô...
(3 chuông...)

Lòng đã lạnh – biết làm sao để ấm?
Chí đã cùn, vực thẳm khác gì nhau
Linh hồn kia rên siết đã hằng lâu
Thì ánh sáng khác chi là bóng tối!
Ta nghe tiếng hồn kêu vang thống hối
Mau mau lên... Vượt thoát nẻo luân hồi
Áo trần kia mau cởi bỏ – hồn ơi
Đừng bám nữa, cuộc trần bi thảm quá!
(3 chuông...)

Hồn ngơ ngác lạc loài nơi xứ lạ
Những “Nhân Danh” khoác áo, mượn thân người

Múa mép khua môi tạo tác, đòi đòi
Cho cuộc thế trở thành trò đòi chác!
Đêm thanh sử, vọng trời cao mà hát
Xang – xừ – xang... Bèo dạt chốn truông mây
Xừ – xang – xừ... Mưa khóc, bão cuồng vây
Xừ – liêu – cống... Trâm vàng rơi trên cát!
(3 chuông...)

Áo Thanh lương lạnh buốt hồn lữ khách
Phiến Băng tâm vui dập chốn loạn trường
Bước Phù đồ... Sao ngàn dặm thê lương
Dòng Hữu pháp sao muôn đường rẽ rúng?...
Hồn gọi xác – từ thiên hà bão loạn
Xác búa hồn xác khóc... lạnh hồn oan
Nghìn muôn sau quên, nhớ chuyện trái ngang
Theo mây gió hồn lại quàng biển lụy!
(3 chuông...)

Trăng ngủi ngậm – sao lặn dò ngõ tối
Ngàn, ngàn năm... Thương hồn lạc dòng mê
Mau mau lên – đêm lạnh lẽo tư bề
Mơ chi nữa... Nhân gian toàn kẻ lạ!
Lòng tự nhủ: tiếc chi đời hư giả
Buông – buông đi cho nhẹ gánh phong trần
Đừng để tâm “đãi cát để tìm vàng”
Vàng đâu có giữa trần gian khói bụi!
(3 chuông...)

Đêm thanh vắng – lời thiên thu réo gọi
Ta vốn từ giòng “Thanh sử biên niên”
Đến trần gian khơi dậy mối Nhân duyên
Sao nữ để mối giếng kia đứt đoạn?
Thân có đau bởi “Hữu hình hữu hoại”
Lòng chưa vui bởi phơi trải tà dương
Tâm nào yên giữa nơi chốn loạn trường
Duyên có mỏng, bởi vô thường còn động!

(3 chuông...)

Lời nguyện cũ có lạc vào biển sóng

Mang thân người sao bỏ khách trần dương

Trăng nước kia dẫu ngàn dặm thê lương

Vẫn còn đó nhân duyên từ nguồn cội!

Lòng lại ấm giữa một trời mông muội

Mở chuông kia làm bạn chốn nghiêm đường

Người đứng lên – rao giảng khúc Thiên lương

Cho thể thể Đạo đồng vang khắp cõi!

(3 chuông – 3 mở – lập lại 3 lần)

78. KINH TU CHO ĐẸP ĐẠO ĐẸP ĐỜI

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

“Thiên hà ngôn tai – Thiên hà ngôn tai”

Hoa trên chiếu Phật rơi dài biển sâu

Đất trời có nói gì đâu

Bốn mùa tịnh tiến – nay sâu mai vui!

Thế trần hỗn loạn tả tơi

Thân người thọ nạn, bể đời trôi xa

Trần dương là gốc can qua

Nôi trôi một kiếp – trăng tà chao nghiêng!

(3 chuông...)

Trăng cũng thế – một dòng tịnh tiến

Một góc đời ẩn hiện, trầm tư

Đất trời có nói gì đâu

Mà sao nhân thế muôn màu đổi thay?

Bởi tâm thế còn chưa an định
Bởi nghiệp trần lúc thịnh lúc suy
Bình an nhớ lúc suy vi
Ngồi bên chân Phật nhớ khi lạc loài!
(3 chuông...)

Ơn tạo tác muôn đời ghi dấu
Đất trời kia mấy kẻ hàm ơn
Kính thành cho đến thôn hương
Phẩm Trời ban phát đo lường được chăng?
Từ vật phẩm hữu hình hữu sắc
Đến muôn loài chẳng đặc thân danh
Xa xôi – cuối bể đầu gành
Cũng mang thân tướng dạng hình hữu vi!
(3 chuông...)

Vạn vật cũng dòng đời hữu biến
Thành, trụ kia rồi đến hoại vong

Số phần sương khỏ long đong
Buồn vui hạnh lạc cũng trong mệnh Trời!
Nhân tạo trước – hiện thời hóa nghiệp
Dòng luân lưu hoại diệt liền nhau
Khéo gìn hạt giống mùa sau
Đem gieo ruộng cạn, đồng sâu cũng hiền!
(3 chuông...)

Hạt giống Thiện – Từ bi làm gốc
Giống Trời sanh dạ ngọc gan vàng
Thân xưa Chánh phẩm rõ ràng
Xuống trần chớ để lỡ làng duyên sau!
Áo Cha mẹ che đầu con trẻ
Phẩm trần miền cũng Mẹ Cha ban
Sắc Thần “Tế thể an bang”
Đã “an” thì phải vững vàng trước sau!
(3 chuông...)

Đừng ỷ thế mà câu Lộc phẩm
Chớ cậy quyền đánh đắm thuyền con
Áo Quân thân – dạ sắc son
Đề cho bá tánh nhờ ơn Cứu trùng!
Mưa mát mặt cội tùng nảy lộc
Nắng khô da cật Cóc kiện Trời
Bể dâu tứ phía đổi đời
Vẫn chừa một góc cho người hữu duyên!
(3 chuông...)

Ơn Thánh chúa dẫn truyền Đạo pháp
Nghĩa Quân thân tảo ác phò minh
Trời cao đất rộng thình thình
Khúc Triều Thiêng vọng Anh linh Đại từ!
Trời đất ấy kể từ vạn đại
Giống “hữu hình hữu hoại” tồn vong
Tử sanh – Sanh tử xoay vòng
Thăng thiên độn thổ cũng trong một đời!

(3 chuông...)

Sao chẳng chịu học người thuở trước
Lấy nghĩa nhân đạo đức làm đầu
Đề cho con cháu đời sau
Noi gương Tiên tổ – cũng giàu nghĩa nhân!
Theo chân các Hiền thần khắp cõi
Lánh xa phường giả dối hư danh
Tham quyền cố vị phân tranh
Đề cho sau trước hóa thành biển nhớ!

(3 chuông...)

Loài vô đạo chực chờ xâm lấn
Giống hữu tình chữ Nhân cầu an
Tu đời – tu Đạo – tu tâm
Tu cho sau trước ươm mầm Thiện chơn!
Cầu bách tín tu hiền đãi sĩ
Xin nhơn loài đối trị tham sân

Yêu Nhà, yêu Nước, yêu Dân

Tình yêu thương đó là nhân Đại Từ!

(3 chuông...)

Mai cuộc thế trời yên bể lặng

Bởi tâm người cũng lắng bụi bùn

Gieo Thiện nghiệp gặt Hồng ân

Lần theo dấu Pháp – một rừng cỏ hoa!

Mai Chơn cách một tòa hiền hiện

Đất trời kia tịnh tiến hiền hòa

Bụt đây thì cũng Bụt nhà

Đóa Thanh thiên rạng gần xa cõi người!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

79. KINH MỘNG HÓA SINH

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Đêm gõ cửa ngõ mộng lành thoảng hiện

Giác hôn trầm chưa dứt – mãi lòng đau

Ta ngàn xưa rồi ta nữa... ngàn sau

Về đâu đó – cơn mê dài chẳng tỉnh!

Manh áo vải ngày đêm ta vẫn dệt

Cỏ hoa hiên ta trồng ở ngoài hiên

Giọt mưa trời ngọt mát rửa tâm kiên

Đêm thiền định – hồn Vô vi nhập thể!

(3 chuông...)

Ngẫm đời người có khác chi nắng xé

Đông sang đoài – rồi bóng ngã đầu non

Bám làm chi cái giả tạm thêm buồn

Tu đi bạn... cho ngày mai bớt khổ!

Trời đất ấy vẫn đang mùa phần nộ
Nghiệp duyên nào đeo đẳng tự tiền khiên
Nay “đáo đầu” – nghiệp quả với tai ương
Bao trùm cả nhân gian – mùa loạn thế!
(3 chuông...)

Khi Thần chết lang thang, cười bên gối
Chưa tàn đêm hồn đã vội rời xa
Bỏ trần gian đầy bão táp phong ba
Bỏ ước vọng, khát khao còn cháy bỏng!
Có quay lại nhìn nhục thân ngã xuống
Chỉ hồn đau – một kiếp chẳng “hồi đầu”
Mãn báo thân nghiệp chướng vẫn nguyên màu
Tay tạo tác lại chồng thêm nghiệp nữa!
(3 chuông...)

Môi Ngũ dục du hồn vào tuyệt lộ
Giác Hoàng tuyên hồn theo gió mây đưa

Lại lang thang về ngõ cũ, nhà xưa
Hồn quanh quẩn biết bao giờ siêu thoát!
Quay đầu lại – đôi cao chim vẫn hót
Cỏ hoa hiên vẫn tươi nở ngoài hiên
Bàn tay ta từng trải, vương phong sương
Tâm bất định – trần gian ra loạn cảnh!
(3 chuông...)

Tắm áo vải sá chi mùa nóng lạnh
Bước khoan hòa sỏi đá cũng cầu thân
Đêm trần gian khó ngủ bởi tâm sân
Trăng khuất dạng bởi mây Tần gió Sở!
Lòng chao đảo bởi cuộc đời vẫn nợ
Trí mê mờ bởi còn đắm thân danh
Áo Hoàng thiên chẳng che nổi phù vân
Đời vẫn loạn bởi khách trần mê mãi!
(3 chuông...)

Cõi trần ấy kể từ khi vạn đại
Vẫn còn nguyên dòng tịnh tiến phân kỳ
Hóa loạn trời, loạn đất kể từ khi
Lòng tham nổi – nhân gian thành bể khổ!
Hoàn cảnh ấy du mình vào tuyệt lộ
Nếu tiền khiên chẳng chèn ép người ta
Lòng sân si – tâm Thánh hóa tâm ma
Vàng có thiệt, cũng hóa ra bùn đất!
(3 chuông...)

Chuông mõ gọi âm vang nguồn giải thoát
Kệ Kinh như lời Cha Mẹ bên lòng
Trở về đi, đừng luyến mãi bụi hồng
Mau mượn Đạo dẫn đường nơi hạ giới!
Tâm có Đạo chẳng xa rời Chánh bệ
Lòng Tịnh an chẳng lạc ngõ đường mê
Bão giông kia – thuyền nhỏ dễ đi về
Khuân vác nặng tất ngã nơi lằm lụi!

(3 chuông...)

Chiều Thiên đó nhẹ lòng đêm gió nổi
Mở chuông kia thanh thản mộng Hồi quy
Cõi nhân gian sóng gởi, thác lại về
Đừng luyến mãi – đắm mình trong biển Nghiệp!
Tâm buông xả thì loạn trần chẳng tiếp
Hết tham cầu thì cũng hết sân si
Chỉ gieo trồng Thiện nghiệp – có hề chi
Giông bão đến rồi đi qua ngoài ngõ!

(3 chuông...)

Tâm tán loạn nên vọng trần xô ngã
Lòng chấp mê mưa gió vẫn song hành
Đứng bên đời – nhẹ bước ngắm trời xanh
Thì giông bão trần gian đâu vương nữa!
Tâm vẫn loạn nên bờ mi lệ ứa
Lòng vẫn đau nếu luyến mãi dương trần

Chón bụi hồng đầy ái ó, tham sân

Ta rũ bỏ – tất gân bên chân Phật!

(3 chuông...)

Nay tỉnh thức – con tìm đường giải thoát

Mượn chiếu Thiền con chuyển hóa nghiệp duyên

Xin Mẹ Cha từ “Thượng Cõi Hóa Sinh”

Chúng lòng trẻ – nguyện “Quy Về Nguồn Cội”!

Xin Giáo chủ – Đấng “Hoằng Khai Đại Độ”

Xin Cửu Huyền, Tông Tổ thấu lòng con

Xin Thầy, Cô Vị Lai Pháp chứng minh

Cho con trẻ lòng thành Tu chuyển nghiệp!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

80. KINH KHÚC CHUYỂN LUÂN

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Vẫn thương mùa năm cũ

Vẫn tiếc ngày vui xưa

Người như ngọn gió xa

Vào ra không cầm giữ!

Mây ấy tụ rồi tan

Một trời không vẫn đó

Người theo dấu phong trần

Đỉnh triều thiên rụng vỡ!

(3 chuông...)

Ta xếp ngàn cánh hạc

Thả bay về non xanh

Mang theo bao điều ước

Quay lưng phụ chẳng đành!

Cuộc hồng trần chuyển dịch
Ngày vui chẳng dài lâu
Gió qua chiều tĩnh mịch
Vẫn cội cành lao xao!
(3 chuông...)

Loài bướm đêm rũ cánh
Đóa hoa chiều vội rơi
Sắc hương về đất lạnh
Còn luyến mãi khung trời!
Người như cơn bão rút
Đi qua ngày phong quang
Bụi trần theo cơn khát
Vẫn còn mơ đá vàng!
(3 chuông...)

Áo xưa buồn phai sắc
Hồn ai vời non cao

Dấu bụi hồng rơi rớt
Khách trần hồng lao đao!
Đáng lòng thân Mục tử
Sa vào cõi hỗn mang
Đến đi buồn ỹ rũ
Hồn theo gió truông ngàn!
(3 chuông...)

Hoa nào chiều năm cũ
Nên trái sầu xuân nay
Lòng nào thôi đã phụ
Trái còn xanh một đời!
Buồn thương một kiếp người
Lao lung ngày nắng hạ
Theo đời buôn giả trá
Gặt hư hao một đời!
(3 chuông...)

Chuông mõ gọi tiền thân
Kệ Kinh nhờ mai hậu
Thân về gọi chiếu Thiên
Tâm tắt rời vực khổ!
Áo xưa chiều phai sắc
Hồn vẫn còn thủy chung
Thân này mai sống thác
Hồn theo dấu muôn trùng!
(3 chuông...)

Đến đi lòng chẳng bận
Khóc cười dạ chẳng nao
Cuộc hồng trần chẳng vương
Thì đâu nợ thân sau!
Chiếu thiên ta ngồi xuống
Quên vọng trần lao xao
Câu Kinh ngày tịnh tiến
Dẫn hồn theo mây cao!

(3 chuông...)

Gấm nhung hôn chẳng luyến

Thân nay lụy lẽ nào

Tiếng cội nguồn vẫn gọi

Đêm – bên bờ trăng khuya!

Vẫn âm vang tiền kiếp

Mơ hồ theo gió đưa

Áo nâu sòng ta khoác

Ấm lòng đêm gió mưa!

(3 chuông...)

Rẽ đường quang ta bước

Lang thang đến cửa Chùa

Trăng đêm dầu hao khuyết

Cõi Tịnh cầu chẳng sai!

Áo vải chiều chuyển hóa

Hồn xưa hóa Tịnh đài

Mai ngày – Duyên kết Quả

Lại quy về Thiên nhai!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

81. KINH RỪNG MÊ BIỂN NGỘ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Mây xám phủ chiều nay trên đất lạnh
Ngọn lửa hoả thiêu cuộn cuộn một trời
Chưa kịp đổi thay đã hết một đời
Thân xác mục, hồn có rời vực khổ?
Khách hồng trần đến, đi từ viễn cố
Đằm mình trong lặng lẽ khói sương lay
Ước vọng một đời theo gió ngàn bay
Nhu hạt cát giữa lòng tay vụn vỡ!

(3 chuông...)

Trước mặt sau lưng chỉ còn gánh nợ
Nợ đời này, đời nữa trả vào đâu
Cõi luân hồi được, mất cứ theo nhau
Trước mặt sau lưng chẳng gì bất biến!

Quả vị nghìn năm ngỡ là tịnh tiến
Vàng kia rơi xuống cát hóa nên bùn
Sao chẳng cân phân giữ lấy mình Rồng
Đề lem luốc áo xiêm người Chín bệ!
(3 chuông...)

Bởi nông nổi mới sa vào biển lệ
Cuộc tẩy trần chua xót mộng Thân vương
Gió ngàn xa thâm lặng giấc miên trường
Đêm thao thức – ngậm ngùi thương phận bạc!
Xác mục ruộng còn chưa tin sống thác
Hồn điêu linh ngỡ ngác mộng giao thời
Đêm trường canh hiu hắt giọt sầu rơi
Ai khóc đó – mà lệ nhòe trên giấy!
(3 chuông...)

Ngẫm cuộc thế mà đau lòng biết mấy
Mới gần nhau đã thấy biệt nhau rồi

Buổi tẩy trần chóng đỡ cũng mòn hơi
Cơn bão phạt du người vào tuyết lộ!
Sao chưa tỉnh – hồn vẫn mê từ độ
Áo Quân vương khao khát mộng Liên thành
Giác Công hầu nắng đẹp với trời xanh
Chân rẽ bước, tay lấp bằng biển sóng!
(3 chuông...)

Gieo phải gặt – tuồng đời như trái đắng
Có đắng cay ngon ngọt cũng ta trồng
Bàn tay ta thu phát chẳng cân phân
Mai mùa lỗi – bão giông chờ trước mặt!
Trăng có rạn, cũng đến ngày nguyệt khuyết
Hoa dầu tàn, rồi cũng đến mùa sau
Lòng ân cần, hoa cỏ rạn thêm cao
Tâm bất biến – mỗ chuông chờ bên gối!
(3 chuông...)

Cửa Thiền mở, đón người nơi Pháp Hội
Nén tâm hương thao thức giữa Nghiêm đường
Bụi trần ai đâu ở chốn Am Thiên
Khi vọng niệm chẳng len vào tâm thức!
Dầu bể khổ có ngàn cơn sóng trọc
Bão giông rồi cũng lặng – nếu lòng an
Đời cho ta thử thách bước chuyển luân
Bài thi đó không qua thuyền sẽ đắm!
(3 chuông...)

Buổi nhân thế loạn ngàn phương buồn lắm
Tâm những người có Đạo bỏ đành chẳng
Đêm năm canh thao thức dệt tơ lòng
Trên sóng cả thuyền dong chờ mặc khách!
Hoa thanh khí bên cội nguồn lau lách
Hóa sương trong mát nguồn cội nghìn năm
Nắng ngày lên – giữa trời nước mênh mông
Lòng thanh thân, nhân gian thành biển lặng!

(3 chuông...)

Đêm thanh vắng thấp đèn ta phiếm luận
Ngõ Thiên đường đầu đó giữa trần lao
Nào hay đâu thuyền mỏng ngộ ba đào
Cơn sóng thác lạc vào nơi cửa Phật!
Chuông mõ gọi hồn Linh về Tịnh thất
Bên vườn Thiên khép vạt áo phong sương
Cỏ hoa hiền khao khát mộng Thiên lương
Kinh Kệ đó bạn đường bên gối mỏng!

(3 chuông...)

Đây lều cỏ trắng về treo áo mộng
Đây sân rêu – buồn ngã nón trông chiều
Ghé vào đây – ngày quạnh, giắc đăm chiêu
Mảnh khăn xảo choàng vai rồi sẽ ấm!
Tách trà thơm dịu lòng cơn nắng hạn
Chiếu Thiên kia ngồi xuống – Bạn cùng ta

Gió vào hiên lưu luyến khách đường xa
Khách rũ áo, bụi trần buông theo gió!
(3 chuông...)

Mai nắng sớm đợi người bên khung cửa
Tiếng chim xa dùi dặt khúc giao mùa
Thả muện phiền theo mây gió ngàn đưa
Về Tịnh thất, rau dưa ngày nắng hạn!
Hồn với xác như mưa chiều nắng sáng
Nắng tìm mưa – mưa nắng chẳng song hành
Một mà hai – hai với một cũng đành
Chưa hiệp nhất, tái sanh thì cũng vậy!
(3 chuông...)

Tu đi bạn – một kiếp trần có mấy
Chớ đợi chờ, nấn ná nữa mà chi
Trần miền này cõi tạm – đến rồi đi
Lòng thanh thân, tay trơn mà nhẹ bước!

Mưa tháng bảy vẫn bắc cầu Ô thước
Đông có tàn – mai vẫn ủ mầm xuân
Đến rồi đi... Đừng luyến mãi vô thường
Xa vực khổ mới về An Lạc Quốc!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

82. KINH THIÊN THƯ CHỈ DỤ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Bài thi Cha thử lòng son

Kéo nhau mà ngã – đầu non bụi mù

Cha về trong tiết âm u

Ghé thăm con dại, đèn lu bóng tà!

Kể từ vạ kiếp phôi pha

Con đi – từ đó xa nhà lạc quê

Con đi... đi mãi chẳng về

Trào ca quanh vắng tứ bề trước sau!

(3 chuông...)

Tướng Trời bẻ ngọn cờ lau

Ruổi dong, những tướng cơ đồ dựng xây

Nào hay khuất nẻo đường mây

Ngã trong gió bụi đêm ngày phương xa!

Trần gian là cõi phong ba
Nắng soi bóng chiếc, trăng tà chao nghiêng
Lắm danh lợi, lắm ưu phiền
Bàn tay tạo tác chung riêng chẳng chừa!
(3 chuông...)

Náu mình mỗi độ nắng mưa
Lặng nghe gió khóc bên bờ trầm luân
Tay kiếm báu – khách phong trần
Tưởng mình “Giá vũ đẳng vân” cõi người!
Bụi cát cũng ngõ vàng mười
Chát men hạ đẳng cũng thời rượu tiên
Con ơi – từ chốn cung Thiên
Bụi không lấm gót, ưu phiền chẳng vương!
(3 chuông...)

Xa nguồn cội lắm tai ương
Ngắm con lơ láo mà thương phận người

Tưởng rằng một kiếp rong chơi
Hay đâu cạm bẫy vương đòi muôn thu!
Con đi vào chốn sa mù
Thị phi chẳng biết, đường Tu chẳng tròn
Ra tay lèo lái xa gần
Những mong áo gấm xênh xang cõi người!
(3 chuông...)

Lục trần lữ vươngng – con ơi
Lắm lem áo Đạo, để đòi con hư
Mẹ Cha từ cõi huyền hư
Trông con mỗi mắt, con như nển tàn!
Chiều xa luyến bụi tơ vàng
Thoảng trông chút gió – đôi hàng lệ chao
Con còn giữa chốn ba đào
Trả vay nghiệp thế – ngày sau chẳng màng!
(3 chuông...)

Ăn mình giữa cõi nhân gian
Mượn thân tứ đại – theo đàn con thơ
Thâm sơn gió cuộn mây mờ
Thị thành hoa lệ, con khờ ruỗi dong!
Ngựa xe qua chôn bụi hồng
Quên Cha quên Mẹ, quên dòng vãng lai
Con ơi – rồi một rồi mai
Mẹ Cha không có, con rày lưu vong!
(3 chuông...)

Thuyền Tu ghé chôn bụi hồng
Đợi người tục khách ruỗi dong bên đời
Đừng chân chờ nữa con ơi
Đường về Lạc cảnh một thời cũng qua!
Trăm năm trong cõi người ta
Đừng gieo chướng nghiệp nữa mà lụy thân
Con Cha Mẹ – cũng trần nhân
“Gieo gì gặt nấy” – chẳng phân ngọn nguồn!

(3 chuông...)

Thượng Hoàng tự chôn cung son
Ghé qua – mượn khách “Tài nơn” hữu tình
Đôi dòng hư thực đỉnh ninh
Khuyên phần Linh tử – kẻ tin người ngờ!
Ai ăn thì nấy được no
Ai Tu thì rước qua đò sông mê
Đừng chân chờ nữa con ơi
Cơ này mặt thế – một trời tang thương!

(3 chuông...)

Trần ai vào buổi tai ương
Kêu Trời chẳng thấu, tuyệt đường lai sanh
Mẹ Cha thương trẻ tài danh
Xót con khờ dại, chẳng đành bỏ con!
Mẹ từ Chánh Phẩm cung son
Giáng trần – chịu phép “chịu lòn” cửa sau

Những mong con trẻ quay đầu
Rửa tay gát kiếm – về châu non thiêng!
(3 chuông...)

“Màn ba, chuyén chót” rồi con
Cõi Tiên đóng cửa, lầu son chuyển đời
Mình con lưu lạc cõi người
Trở về – chẳng kịp sang thời Vị lai!
Con Cha mẹ xuống tuyền đài
Cũng là hồn mục xác hoai – lạ gì
Mẹ Cha có đón mới về
Đứa con ngỗ nghịch đường mê lại vào!
(3 chuông...)

Thiên trào sắp sửa “thoái trào”
Chuyển về phương khác, con nào thấy đâu
Không Cha Mẹ, chẳng tìm cầu
Con như đứa ngọc lạc vào biển khơi!

Trần gian đổi áo, thay cờ
“Rừng Nhu biên Thánh” – con chờ đợi chi
Thế trần từ độ suy vi
Qua con “Thành – Trụ” đến thì “Bại – Vong”!
(3 chuông...)

Ngựa xe qua chốn bụi hồng
Bụi bùn lấm gót, còn mong nổi gì
Đợi người về – tiễn người đi
Trần gian “Hạ Chí” qua thì nhiều nhưng!
Mảnh Thiên thư giáng đầu non
Thiền môn mở Hội, lầu son cũng tường
Mõ chuông giống giã thế thường
Con ơi – tỉnh ngộ tìm đường vắng sanh!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Ngày 19/12/2021 – Lúc 19 giờ (Tức Ngày 16 Tháng 10 Âm
lịch).

Đức Cha Thái Thượng Hoàng Giáng Bút – Tại Nhà Thờ Vị Lai
Pháp!

83. KINH LỜI NGUYỄN GIỮA CÕI PHONG BA

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

“Quân bất kiến Hoàng hà chi thủy”

Tự trời cao xuống biển, chẳng trở về

Thương ngọn nguồn Thiên thượng “bất hồi quy”

Thương lau lách ven bên bờ trầm tích!

Sau thấy núi, trước thấy rừng u tịch

Giữa nội đồng chỉ mộng thấy ngàn xanh

Trót quay lưng với nguồn cội tinh anh

Đêm lẫn khuất những lập trình xa lạ!

(3 chuông...)

Buồn thân tướng ngục tù nơi cõi hạ

Chỉ kiếm tìm hư ảo cuộc trần sinh

Bao ước mơ hoài bão của Anh linh

Như biển cát xoay giữa đêm bào ảnh!

Thân hữu hạn vùi mình trong cô quạnh
Lạnh nào hơn cái lạnh ở trong hồn
Khi núi rừng xa thăm dẫu hoàng hôn
Tâm bất định nhớ cội nguồn chẳng ngu!
(3 chuông...)

Hoa cõi Phật xuống trần miền ẩn nự
Lạc nhân gian, xiêu ngã dẫu Linh đài
Đắm bụi trần, theo Sắc tướng hoài thai
Đẻ lem luốc áo xiêm người Chính phẩm!
Thương cánh hạc giữa trùng khơi xa thăm
Vẫn còn mong xoã cánh vượt phong ba
Nào hay đâu xiêu lạc cõi mù xa
Đêm viễn xứ ngậm ngùi thương cố quận!
(3 chuông...)

Mang Di chỉ xuống trần miền lập trận
Áo Thân vương con gởi lại quê nhà

Chón trần cư – bẻ tục cứ vào ra
Bao tuế nguyệt phong sương lòng chẳng quã!
Rồi đến lúc ngã vào vòng mê đắm
Con thuyền neo bến đục – đảo phong ba
Hữu thể đau, hồn vĩnh cữu đọa sa
Hồn với xác như nhau – cùng một cội!
(3 chuông...)

Công có lớn cũng chớ làm ra tội
Cộng một trừ mười, công tội phân minh
Ngẩng lên cao – trời đất rộng thình thình
Gương nhật nguyệt vẫn bốn bề rạng tỏ!
Nếu thương được thì thương – đừng ghét bỏ
Lỗi lầm chi cũng tha thứ cho người
Lòng yêu thương san sẻ khắp muôn nơi
Nguồn Hạnh lạc như nước Trời chuyển vận!
(3 chuông...)

Về với biển cho biển kia đỡ mặn
Biển xót lòng đau, nước lãng bụi bùn
Từ cội nguồn san sẻ chẳng cân phân
Yêu tất cả như thân bằng quyến thuộc!
Sinh trần thế lấy trần gian làm gốc
Nguyện đất diu sanh chúng rộng đường Tu
Ngày mai đây khi bóng xế trăng lu
Thân Chính phẩm nguyên cháy lên làm đuốc!
(3 chuông...)

Tiếng ai khóc giữa đêm trường não nuột
Chạnh lòng đau – chuông mõ cũng ngân nga
Đến cùng nhau, dầu nghìn dặm san hà
Tay Chính phẩm đỡ nương người Chính cách!
Tu đâu phải chỉ miệt mài Kinh sách
Chỉ trường chay cho đẹp dạ Minh quân
Tu là mang áo Đạo vượt trầm luân
Đem tâm huyết mà “khởi trong gạn đục”!

(3 chuông...)

Nguồn “Thiên Thượng” chẳng nệ dòng “lưu xuất”

Cứ hồn nhiên chia sẻ chẳng cân phân

Đạo Từ kia ban phát đến muôn dân

Tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến!

Nước rơi xuống rồi lại về với biển

Biển bốc hơi thành giọt giọt mưa trời

Lại về cao – nguồn Thiên thượng đổi đời

Rơi xuống thấp, nuôi ngọn ngành hoa cỏ!

(3 chuông...)

Đừng để lẫn vào rong rêu sỏi đá

Đừng để lem chiếc áo bạc Quân thần

Đừng để cho bụi bám gót Hành nhân

Đừng để tủi cho ngọn nguồn Thiên quốc!

Lòng đã hẹn, chớ để cùn Khí tiết

Đến rồi đi vẫn giữ vẹn Thanh danh

Hẹn cùng nhau khi “Chí nguyện viên thành”

Nâng chén đọi – ta cùng nhau hội ngộ!...

(3 chuông – 3 mõ – lặp lại 3 lần)

84. KINH TU LÀ DỨT NẸO PHÙ ĐỒ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Ngày chuyển tiếp – vẫn đôi vầng nhật nguyệt

Vẫn bốn mùa xuân hạ với thu đông

Người cùng nhau chen chúc chôn bụi hồng

Vẫn ngụp lặn mãi trên đầu ngọn sóng!

Thương mà giận – giận mà thương, chẳng quản

Cõi yên hà bão loạn... Xót nguồn cơn

Nghiệp đao đầu – cứ dòn dập tai ương

Quả chông chát bởi muôn đường nghiệp chướng!

(3 chuông...)

Ta gọi giữa đồng không – cơn biển loạn

Người du nhau chạy trốn ngọn triều dâng

Lửa cháy rừng xa, lũ ngập đất bằng

Cơn thống hối lạnh rung hồn Mục tử!

Mỗi bản án là một tờ giấy nợ
Nợ đến ngày đáo hạn trôn vào đầu
Thân nay chưa thì đợi đến thân sau
Vay phải trả... “Đáo đầu” không thỏa hiệp!
(3 chuông...)

Tuồng dâu bẻ vẫn lạng lờ chuyên tiếp
Nẻo phong ba người dân bước lần theo
Loạn mười phương, biết che chắn lẽ nào
Đêm trần thế vẫn còn pha máu lệ!
Sư áo vải mượn lời Kinh tiếng Kệ
Náu bên đời nhìn bóng ruỗi tà dương
Cõi yên hà còn tuế nguyệt phong sương
Màu tục thế vẫn quàng thâm đôi mắt!
(3 chuông...)

Cửa Thiên mở, sao vọng tìm quay quắt
Thương chúng sanh buổi thọ nạn liên hoàn

Chẳng đành lòng – Su “Tế thế an bang”
Đưa thuyền Đạo rước người qua biển Nghiệp!
Đủ duyên phúc mới được lên bờ Giác
Sen giữa bùn phải gạn đục khơi trong
Áo trần buông mới xa được bụi hồng
Tay vốc lửa tránh làm sao khỏi cháy!
(3 chuông...)

Buổi lâm nạn phải thu mình nhỏ lại
Lúc sân si niệm Phật để quên sân
Nói một câu phải “uốn lưỡi bảy lần”
Chớ tùy tiện kéo ra người vô Đạo!
Chớ dong buồm vượt sóng ngày giông bão
Đừng đổ dầu cho lửa cháy nhiều hơn
Khi lũ về khơi công rãnh làm nên
Đợi mùa tới gieo trồng thêm hạt giống!
(3 chuông...)

Đêm thanh vắng chiếu Thiên ta tìm đến
Mở chuông kia làm bạn giữa canh trường
Xác với hồn chiu chắt mộng Thanh lương
Mai nắng ấm lòng dịu hòa đã hẫ!
Mùa giông bão chớ dong buồm biển lớn
Buổi thanh nhàn đừng để luống tâm cơ
Dẫu cân đai áo mảo vẫn phù đồ
Nhưng gấm đó vẫn ra tuồng giả tạm!
(3 chuông...)

Đừng coi khinh kẻ sa cơ lỡ vận
Chớ bạc lòng với những kẻ dưới tay
Sống hôm nay còn nghĩ đến ngày mai
Đừng vui quá mà quên người khốn khổ!
Bước hoạn lộ mù cay đôi mắt đỏ
Bụi tà dương hoen ố mảnh gương trong
Đừng ngủ quên trên nệm gấm chần bông
Khi đây đó vẫn bao người ách nạn!

(3 chuông...)

Trái ngọt đắng cũng ta trông cõi loạn
Xuân có về bởi đông lạnh chắt chiu
Hạt mầm kia từ công sức ta gieo
Mùa gặt tới trả công người chăm bón!
Cơn gió nhẹ ủi an hồn thanh tịnh
Bát cơm rau vẫn ấm buổi cơ hàn
Vọng trần buông thì gió chuyển mùa sang
Xa bề loạn thì ngược đàng giông bão!

(3 chuông...)

Sư áo vải mượn chiếu Thiên khai ngộ
Duyên – không duyên mưa nắng phủ chân ngày
Mỡ chuông kia có vọng đến tai người
Xin một phút tạm dừng cơn tạo tác!
Câu Mặc khải người hữu duyên mới được
Suối Từ an – có dừng nghiệp mới an

Đêm ba mươi cũng sáng tựa trăng rằm
Nếu sanh chúng đem thân làm đuốc sáng!
(3 chuông...)

“Buôn có bạn, bán có phường” đã hẫ
Một mình Tu buồn lắm bạn đời ơi
Dắt dìu nhau lìa bề thảm dòng mê
Lòng an tịnh tất lánh xa đường dữ!
Về cửa Phật chiếu Thiên ta ẩn ngự
Người biết Tu là dứt đoạn mê đồ
Phật đài cao trông xuống cũng mỉm cười
Người Tu hết thì ta về cõi Phật!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

85. KINH SẤM ĐỘNG TRỜI NAM

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Kính thưa Người – Lão Mẫu tại gia

Con nay đã rời xa tục thế

Thương cho nỗi hồng trần dâu bể

Lại trở về kẻ lẽ nguồn con!

Thuở đất trời vào buổi Hạ ngươn

Nghe sấm động trời xa mà thắm

Mượn Cơ bút vào nơi cửa Thánh

Gióng chuông Từ nhật nhanh Thiên cơ!

(3 chuông...)

Lấy tay tron mà dựng cơ đồ

Đem tâm huyết truyền trao khắp cõi

Mùa có chuyền – mưa dòn sóng nổi

Rào có thưa trộm mới vào ra!

Xét nguồn cơn sau trước vậy mà
Đêm quanh quẽ còn lâu mới rạng
Cho dầu áo Quân thân giữ vẹn
Giữa phong ba nhiễu nhển ma vương!
(3 chuông...)

Trống chiêng kia khua khoáng lảng xảng
Cũng lắm kẻ hô hào xung tụng
Nơi cửa Thánh giam mình nép bóng
Mượn áo Tu mà lộng giả chơn!
Chẳng tôn vinh Thánh pháp chịu lòn
Phải chấp nhận tuồng ma hiển lộ
Thương sanh chúng đang hồi nghiêng ngã
Xót nguồn cơn Đạo thể suy vong!
(3 chuông...)

Rẽ chân mây thấy mặt trời hồng
Theo bóng ruồi mà lẩn Chánh pháp

Đêm trần thế còn lâu mới dứt
Cuộc tẩy trần nào nuốt tâm cơ!
Chúng sanh như bóng nước giần xô
Trên ngọn sóng, tàn theo ngọn sóng
Chiếu Thiên mở chẳng người lai vãng
Hội Quần tiên chéng choáng vào ra!
(3 chuông...)

Cửa Thần phù đêm bảy ngày ba
Luồng dâu bể “Con Nhà” cũng thảm
Cõi nhân gian “Trông hình bắt tướng”
Khóc cười chi một trận trả vay
Vay hôm nay thì trả ngày mai
Gieo rồi gặt – trốn đâu cho thoát
Kẻ làm giàu bởi buôn “đồng nát”
Người bại gia cũng bởi huênh hoang!
(3 chuông...)

Cách biệt chi “máu đỏ da vàng”
Thân với tướng cũng hàng nô bộc
Rơm với rạ cũng là một gốc
Rạ dính bùn, rơm lọc nguồn trong
Gốc bọm như cũng hóa vàng ròng
Nòi “Chín bệ” vây bùn cũng hồng
Sao chẳng biết “mượn hình vẽ bóng”
Thấp đuốc lên mà lộng trời đêm!
(3 chuông...)

Trống chiêng kia khua khoáng rền vang
Ngươn “Lập Hạ” Kỳ Ba cũng thảm
Khùng nói Đạo – “trông hình bắt tướng”
Vãi bán khoai còn tưởng khoai sùng
Cửu Long giang theo dấu Đạo đồng
Nòi Chánh phẩm rẻ ơ là rẻ
Hành hẹ tởi nén riêng xem nhẹ
Bát cơm đời nhạt tẻ đầu môi!

(3 chuông...)

Cỏ hoa kia đất tựa vàng mười
Đem cúng Phật mới ngồi chính phẩm
Đứng trên đất mà chê đất bản
Cùng giống nòi sao định thấp cao
Đem thước đo vật chất, hùng hào
Giông một trận lật nhào rôn bể
Máu thịt đỏ – chảy ra thành lệ
Huyết nhục kia chuyên hệ ra bùn!

(3 chuông...)

Có Trời cao mà cũng có mình
Cơ Trời định cũng là ước lệ
Tu lập Hạnh – đất trời chung hội
Bước nhẫ nha thẳng lối quang minh
Ngày dần trôi – gió ngủ sân đình
Đêm yên tĩnh Kệ Kinh tìm đến

Khùng biết Đạo, người thương kẻ mền
Chúa vô nghi chẳng bệnh cũng vong!
(3 chuông...)

Rạng trời Nam một áng mây bông
Trôi viễn xứ, lạc vào cửa Thánh
Nghe gió chuyển mùa sang bỗng lạnh
Luống u hoài – đôi ánh tà dương
Mảnh Thiên thư lẫn bụi vô thường
Hồn kim cái lòng gương vẫn tạc
Xin tạ lễ – “Tôi hiền” lui gót
Biệt Am tuyên – “Cõi hạc quy Tiên”!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

86. KINH HẠT GIỐNG VƯỜN TRỜI

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Ta đem gieo những hạt mầm
Giữa nơi trần thế vô tâm, bạc tình
Hạt mầm khai mở u minh
Giống Trời chính lại nhân tình lắt lay!
Đêm quạnh vắng – lụy rơi dài
Bao giờ cho hết những ngày gian truân
Thế gian như bóng phù vân
“Bức tranh vân cầu” lạc vắn câu thơ!
(3 chuông...)

Ta đem gieo giống Huyền hư
Hạt mầm thui chột bên bờ trầm luân
Ngậm ngùi nợ giả, nợ chân
Sắc không lẫn lộn ngoài sân tụng đình!

Người rao bán, kẻ tôn vinh
Giống Trời xiêu lạc bởi tình nhân gian
Nay xuống thế, mai lên ngàn
Mở chuông lốc cốc âm vang một mình!
(3 chuông...)

Giống Trời hư thực đỉnh ninh
Tặng cho nhân thế chút tình Ngôi cao
Ta đem ra ngô mời chào
Tặng không chẳng bán, thấp cao chẳng màng!
Đời quen trừ cộng cân phân
Mĩa mai cười cợt, Nghĩa nhân lộn sòng
Lỗi mùa – mưa nắng bão giông
Mưa chan nắng rãi, đau lòng người Tu!
(3 chuông...)

Ta gieo hạt giống Đại từ
Chất chiu mấy độ xuân thu chuyển mình

Đêm trần mờ mịt vô minh
Vàng rơi trong cát – anh linh cũng hoài!
Xót hồn xiêu lạc đông đoài
Bước chân Mực tử mai ngày ruỗi dong
Mỡ chuông theo dấu bụi hồng
Khuyên người gạn đục khơi trong – để mà!
(3 chuông...)

Đời quen trừ cộng, nhân chia
Ta đem Chân – giả làm bia răn đời
Tình sau, nghĩa trước chào mời
Hàng tôi Chánh phẩm tặng người hữu Duyên!
Người ham rục rỡ hoa đèn
Ta mang áo vải mà len cửa Chùa
Người quen kẻ bán người mua
Ta đem trao tặng, được thua chẳng màng!
(3 chuông...)

Lấy thân làm sợi tơ vàng
Cho đời dệt áo, rõ ràng thân sau
Ai người phân định vàng thau
Ta đem tặng cả một bầu Tịnh yên!
Ta là hạt giống vườn Thiên
Gieo vào cõi mộng, bên triền bão giông
Người thu vén, kẻ cấy trồng
Ta gom lá úa khơi dòng Chân như!
(3 chuông...)

Trời cao một mảnh Thiên thư
Lạc vào bến đục, buồn như nắng tàn
Thân hữu hạn đợi mùa sang
Nhấn nha chỉ thấy chiều vàng bên song!
Nửa đời, nửa Đạo long đong
Áo xưa lem lấm bụi hồng còn chi
Bể trần ái ô sân si
Thương người lỡ vận – ta đi bắt cầu!

(3 chuông...)

Thuận Thiên Thừa Mệnh Tây Lâu
Áo Cha áo Mẹ giang đầu trắng mây
Vọng tìm khao khát trời Tây
Chiều xa bóng ngã, chưa đầy tâm hao!
Một giếng trăng – một lòng đau
Nhân gian ngộ tối còn sâu vọng trần
Đêm dài vắng tiếng chuông ngân
Ngẩn ngơ xác mượn, hữu thân hữu hình!

(3 chuông...)

Mai kia nắng mới lên ngàn
Nhắc hồn xưa cũ đừng quên lối về
Mang thân tựa cội Bồ đề
Nép bên chân Phật, hồn mê đoạn lìa!
Giống Trời khai mở sẻ chia
Con Trời nhập thể làm bia răn đời

Đến đi cũng chẳng đời

Rừng Thiên rặng rờ một trời Chân như!...

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

87. KINH LỤC HÀNH CA

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Chiều có muện vẫn còn vương bóng nắng

Áo con may hỷ lạc đã gần xong

Gắng lên con – ở giữa chôn bụi hồng

Không lem lấm mới là tuồng giả trá!

Con nước lớn ròng cũng là đôi ngã

Kiếp luân hồi – bên lạ con dừng chân

Đem tấm lòng kiên định sánh lao lung

Mang nghiệp thế trên đôi bờ vai mỏng!

(3 chuông...)

Xuân hạ, thu đông đất trời hý lộng

Một phương buồn con góp mộng phù sinh

Phát phối Lệnh kỳ – nắng gọi mưa chan

Duyên Mặc khái... Nợ nhân hoàn vẫn nặng!

Gió ơi gió – có về qua ngõ vắng
Nương dùm tôi, cỡi quạnh chớ làm giông
Dấu trùng xa thắp thoáng một cánh bướm
Bàn tay ngẩn kêu vời trên biển sóng!
(3 chuông...)

Ta kẻ lạ về qua ngày nắng hạn
Ngắm nhìn cơn khát cháy giữa dòng sâu
Đau buốt lòng vẫn lặn lội canh trâu
Hờn đỏ mắt vẫn mong cầu cho vạn loại!
Đạo Trời có suy vong, thói đời thịnh bĩ
Vẫn là con – Áo vải vượt trùng vây
Người gọi ta, người gọi đó... Ta đây
Lòng bi mẫn sánh non ngàn biển lớn!
(3 chuông...)

Thương con trẻ lụy trần miền đến thăm
Con sáo sang sông, con sáo đắm bãi bùn

Muôn hướng trời xa, ngàn dặm đất bằng
Vẫn chấp chới bản Trường ca bi hận!
Thế thái nhân tình – “Trường đồ viễn mộng”
Một thân con chèo chống buổi nguy nàn
Đem hồn thiêng vạn cổ đáo trần gian
Đem lượng Cả mà bao dong khắp cõi!
(3 chuông...)

Theo dấu sông mê, lần dò ngõ tối
Cứu nhân quần thuở trời nổi can qua
Ai ruỗi phương gần, ai lạc dòng xa
Xin một chút đỡ nương tình cố cựu!
Có đông tay mới làm nên tiếng võ
Sấm sét rạch trời mới soi tỏ đường quang
Thần quân ơi – hạt cũ đợi mùa sang
Đêm có dứt bởi trời hồng rạng tỏ!
(3 chuông...)

Xin làm hạt mưa qua ngày nắng nỏ
Dịu lòng đau cho sóng lụạ giai nhân
Lại mềm như tơ, lại ấm như nhung
Để an ủi trái tim người lữ thứ!
Ta đến rồi đi – buồn vui cũng vậy
Cuộc viễn trình con lại bước liêu xiêu
Bóng ngã non xa – chim quốc kêu chiều
Hồn vĩnh cửu vẫn về trêu mắt ướ́t!
(3 chuông...)

Nguyên độ chúng sanh – ngàn con sóng trược
Vẫn bôn ba, toi tả cánh hoa buồn
Xin đất trời sau trước chúng lòng con
Cho khắp cõi an vui dòng Tịnh độ!
Mai trần thế hoa cỏ hiên lại nở
Trong tim người có Đạo pháp song hành
Cho an bình thịnh trị khắp trời Nam
Người nước Việt theo cội nguồn Việt quốc!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Mẫu Lục Nương Giáng Bút

Ngày mùng 7 tháng 02 năm 2022

(Mẫu Lục Nương về "giáng bút" – trong cơn đau buồn, phân
hận của Cô – lúc nửa đêm)

88. KINH VỌNG TIẾNG CHUÔNG TỪ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Trong bóng đêm một vì sao vừa rạng
Trong bóng đêm một ngọn nến tàn rơi
Và trong bóng đêm quen từ nguyên thủy
Những lập trình bí ẩn vẫn đầy vơi!
Áo ai trắng như cội nguồn thanh khí
Dòng Chân nguyên vẫn mưa gió song hành
Cuộc vay trả còn luân hồi chưa dứt
Đêm trần gian hồn theo gió loanh quanh!
(3 chuông...)

Vai thâm lạnh giữa đất trời muôn tuổi
Duyên – không duyên... Hình bóng ruỗi tìm nhau
Bám vọng trần nghe cười khóc lao xao
Chân với giả biết làm sao định đoán!

Cơn gió dữ khởi lên từ cõi loạn
Dấu bùn hoen – nguyên án của phong ba
Mảnh thuyền nan còn vượt sóng giang hà
Tâm nhiều loạn chỉ gần ma, biệt Thánh!
(3 chuông...)

Sau với trước chung một nguồn ấm lạnh
Bóng với hình tâm cảnh cũng tương lân
Si mê kia cũng gần với tham sân
Thì nghiệp báo – cội với cành cũng một!
Không gieo nữa thì lấy chi mà gặt
Không giữ gìn tích cóp lấy gì dư
Dư bạc tiền, danh phẩm cũng là hư
Dư hay thiếu cũng cộng trừ Duyên – Nghiệp!
(3 chuông...)

Cái Tôi đó là cội nguồn huyễn hoặc
Đưa ta đi qua ngàn bậc phù đồ

Bản ngã kia như tiếng mẹ ru hò
Mê hoặc trẻ, để lạc vào ma trận!
Cái Tôi đó vốn ưa lời xiêm nịnh
Thích tán dương, xung tưng với ngợi ca
Bỏ ngoài tai lời can gián thiết tha
Lòng chao đảo bởi điệu kèn tiếng uyển!
(3 chuông...)

Tâm có Đạo chẳng lạc vào mộng huyễn
Nõi Thiên lương chẳng vướng nẻo tam đồ
Giữa đêm trường nghe gió đuổi dòng xô
Hồn tỉnh giác chẳng mê mờ xiêu lạc!
Đóa sen trắng bụi bùn không lấm gót
Áo Thanh lương hoa cỏ cũng cầu thân
Giữa thế trần mông muội – tiếng chuông ngân
Cùng tỉnh thức, tìm về bên chân Phật!
(3 chuông...)

Đóa Thanh khí vươn mình nơi Tịnh thất
Nép vườn Thiên nghe gió hát thêm lan
Bão giông kia vẫn trên nội dưới ngàn
Vẫn chừa đó một góc đời an định!
Tu là tịnh mà Hành kia là động
Nhu khắc cương, cương chuyển hóa cho nhu
Cần Khôn kia vạn đại chẳng lìa nhau
Trời che chở, đất bảo trì gia hộ!
(3 chuông...)

Dòng Linh cách từ non ngàn viễn ngộ
Đáo nhân hoàn tìm độ khách trần gian
Ta với người từ muôn kiếp hóa sanh
Âu cũng một – nòi “Hữu tình hữu hoại”!
Lòng an định thì “Tâm vô quái ngại”
Tắt “viễn ly mộng tưởng” – thoát mê đồ
Cõi trần ai mặc gió đẩy dòng xô
“Tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến”!

(3 chuông...)

Chuông Từ gọi: thế gian đầy mộng huyễn

Con con ơi – đừng đắm mãi dòng mê

Chúng ta từ nơi vạn cổ đi về

Thương sanh chúng vượt trùng mê chẳng tỉnh!

Chiều nấn ná – chút nắng vàng rơi rụng

Sợ đêm dài bất định nhiếp hồn đau

Sợ canh trường thê thiết giọt mưa mau

Dìm nhân thế vào cội nguồn u mặc!

(3 chuông...)

Chuông mõ vẫn ngân vang cầu giải thoát

Thế trần ơi – mau tỉnh ngộ quay đầu

Trăm ngàn năm – Duyên mới gặp Đạo màu

Đừng để lỡ, thuyền Từ không đón đợi!

Sư Áo Vải hy sinh vì cuộc thế

Mượn Ngôi trần diu dẫn khách trần dương

Đem thân mình che mũi giáo lần gươm
Thương sanh chúng những đêm trường đòi đoạn!
(3 chuông...)

Duyên có đủ mới “Đáo đầu bỉ ngạn”
Phúc còn dư cõi loạn chẳng vào ra
Cuộc trần ai mùa gió dậy can qua
Tâm bất định chỉ làm môi cho lửa!
Thôi chớ dẫn đo – thôi đừng lần lựa
Thiền môn kia mở cửa đón ta về
Vượt tràng mê, ảo diệu bóng trăng thề
Hồn vĩnh cữu lại cùng Ta hội ngộ!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

89. KINH NHỆ BƯỚC ĐƯỜNG MÂY

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Kìa Sư quét lá sân Chùa

Hoa rơi cõi Phật, gió lùa hư không

Ngậm ngùi thương ngọn đông phong

Lần qua cõi tục – giá băng một mình!

Cây đa nhớ Hội sân đình

Áo bay – nhớ buổi tơ tình còn vương

Đêm dài hoa vẫn buông hương

Hồn ai lạc giữa canh sương – đê buồn!

(3 chuông...)

Lá rơi xào xạc cửa Thiên

Thương con suối nhỏ qua triền bão giông

Con chim lẽ sợ cành cong

Nép sau bóng lá, tìm không thấy nhà!

Con cóc nhỏ ngấm Sứ già
Cội Bồ đề đổ vào ra một mình
Thế gian là giống hữu tình
Sứ nài: “Chân giả phân minh” – lẽ nào!
(3 chuông...)

Ăn chanh mà muốn ngọt ngào
Ăn cay nuốt đắng gan bào dạ sôi
“Liễu tri hà sự”, con ơi
Gieo Nhân gặt Quả – vậy thời phân minh!
Mang thân vào chốn tụng đình
Cũng vì tạo án, lý tình chẳng dung
Áo xưa lấm bụi lấm bùn
Thân nay phiêu dạt, muôn trùng trả vay!
(3 chuông...)

Chim hồng về đỉnh Thiên nhai
Ngọc trầm đáy bể, đâu ngày quang minh

Hẹn nhau mấy dặm trường đình
Tìm nhau ngàn kiếp – thình thình mộng trường!
Ngày đi còn hẹn tương phùng
Hoàng kỳ lệnh tiễn, nã nùng cơn mơ
Trúc mai thì cũng dật dờ
Tri âm nguyện cũ – ai chờ đợi ai!
(3 chuông...)

“Hoa khai kiến” – lụy rơi dài
Vấn vương hồn cũ nhụy đài héo hon
Trái sầu lập thể chon von
Nhớ thương nguồn cội mà không trở về!
Hoa trắng – trắng như lời thề
Nửa đêm trở giấc, sầu tê tái sầu
Trăng khuya về gát Tây lâu
Đàn ai nã nuôt, phai màu trắng trong!
(3 chuông...)

Mưa đêm quạnh quẽ hừng đông
Viễn trần xiêu lạc, người không trở về
Bão giông vây phủ tư bề
Làm sao thoát được, quy hồi Thiên cung!
Nửa đêm thấp ngọn nến hồng
Giải oan một kiếp giữa vòng hóa sinh
Buồn vui thế thái nhân tình
Buông tay phôi sạch linh đình phận người!
(3 chuông...)

Gió qua thềm cũ nhắc lời
Mỡ chuông còn đợi bên trời tịch không
Buông là bỏ – Xả là quên
Trần ai chẳng luyến thì nên phẩm Trời!
Cội nguồn là gốc con ơi
Cành cao lã ngọn cũng thời huyễn hư
Ba tác đất, một hoang mô
Cú kêu – hồn gỡ đợi giờ trùng hoan!

(3 chuông...)

Kìa Sur – một chuyến đò ngang
Mái chèo khoả sóng, chiều loang dậm dài
Quá quan trắng tóc cũng hoài
Hành trang góp nhặt dăm bài Tụng kinh!
Huyền không gió nổi thỉnh thỉnh
Thương người tải Đạo trùng trình mây trôi
Bíu nhau hồn xác cùng cười
Rủ nhau Ta – Bạn về nơi Tịnh cầu!

(3 chuông...)

Trăng nghiêng – bóng xế giang đầu
Thu xào xạc lá khơi màu nhân duyên
Buông vọng trần – hết đảo điên
Thuyền neo bến Đạo bên triền hoa lau!
Chẳng cần phân định vàng thau
Nhẹ thanh thì nổi, nặng câu thì chìm

Đạo trời cách trở ngàn muôn
Nghiêng tai vọng tiếng mõ chuông tìm về!
(3 chuông...)

Thiền môn rạng ánh trăng thề
Tịnh kỳ vẫy gọi hồn mê đoạn lìa
Con đế nhỏ hát bên hè
Xướng hồi Kinh tụng, nương bè vượt sông!
Đừng như tay gấp lửa hồng
Người gieo phúc lạc, ta trồng sân si
Đón người về – tiễn người đi
Mượn lời chuông mõ, phòng khi trễ ò!
(3 chuông...)

Sông sâu bể cạn ai dò
Hồn ai ngơ ngác bên bờ trầm luân
Con nhận lẽ trách phù vân
Lang thang ngàn dặm tìm không thấy nhà!

Bụi trần ngơ ngác vào ra
Bám trên nếp áo người xa chẳng rời
Cửa Thiên mặc gió rong chơi
Hồi chuông vãn độ bên trời tịch liêu!
(3 chuông...)

Gió xa kêu sáng kêu chiều
Bước chân thân thoai cũng liêu ruỗi dong
Mốt mai đón mặt trời hồng
Hong khô vạt áo phong trần hai vai!
Đóa sen trắng mộng Liên đài
Giữ mình cho trọn giữa ngày lao lung
Tu cho Đời – Đạo viên dung
Đường mây nhẹ bước, thong dong ta về!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

90. KINH GIỮA ĐỜI CÓ ĐẠO

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Người từ đạo bước trần gian
Hoa rơi suối chảy, lạc đàng tử sanh
Xa nguồn cội – thiếu Tinh anh
Mượn thân xác tạm mà tranh phù đồ!
Thế gian “Một tín mười ngờ”
Hồn như xác mượn bên bờ ruỗi dong
Mõ chuông đợi khách tâm đồng
Bướm hoa ngơ ngác bên dòng trả vay!
(3 chuông...)

Tượng Thần rải khắp trần ai
Chúng sanh bám víu – đêm ngày kêu than
Lọng vàng sáo bạc xênh xang
Bụi đất tượng gỗ lay van nõi gì!

Cảnh đời sầu thảm ai bi
Sống không đạo lý, Tu trì uổng công
Tu là sửa – Đạo là đường
Đường ngang ngõ tắt dễ thường chuyển xoay!
(3 chuông...)

Làm người cốt ở thẳng ngay
Sống cho lương thiện, thảo mai mới là...
Thương người như thể thương ta
Giúp người như thể đó là người thân!
Của tiền tựa áng phù vân
Ít nhiều chia sẻ, xa gần cũng vui
Nghĩa nhân phải cố vun bồi
Tình sau nghĩa trước vậy thời trọn Tu!
(3 chuông...)

Mai ngày bóng xế trăng lu
Sao cho “Đời Đạo song tu” mới là

Mỡ chuông giữ vẹn gốc nhà
Chữ “Trung – Hiếu”, chữ “Thuận – Hòa” đỡ nương!
Giữa Đời tu Đạo mới thương
Trong Đời có Đạo nhẹ đường trả vay
Nhấc lên đặt xuống – bàn tay
Có gieo có gặt, có ngày quang minh!
(3 chuông...)

Tu là có bạn, có mình
Có sau có trước, có tình Đạo sư
Mạch nguồn khởi tự huyền hư
Đắm trong lầm lội, đừng như bụi bùn!
Có Đời có Đạo tương phù
Như chuông với mỡ vui cùng cỏ hoa
Như hồi Kinh tụng ngân nga
Ấm lòng viễn khách xa nhà lạc quê!
(3 chuông...)

Trăm năm một cõi đi về
Giữ sao cho trọn câu thề Bồn Cấn
Giọt sương rụng tiếc sao băng
Hồn xưa phiêu dạt chẳng đành bỏ nhau!
Ngậm ngùi thương ngọn hoa lau
Nhớ trăng cổ độ mà đau dạ này
Chạnh lòng – đêm vắng canh chày
Mang mang tiền kiếp – xướng bài Tụng Kinh!
(3 chuông...)

Mỡ chuông vọng cõi phù không
Hồn theo hơi gió về trong hiện tiền
Lời Hiệu triệu – gốc Chân truyền
Rửa mau xác tục hồn tiên để mà!...
Không còn mê đắm ta bà
Chẳng ham vật chất phù hoa xứ người
Hồn từ Cực lạc về chơi
Xót thương vận thế đang hồi ngựa nghiêng!

(3 chuông...)

Đáng lòng dẫu bể lưu liên

Đã đau xác tục lại phiên bốn Căn

Hồn xưa “Giá vũ đẳng vân”

Mượn lời chuông mõ lay trần – Tỉnh chưa?...

Gốc Nhà cội cũ rào thưa

Hồn Thiêng lạc lối về qua vọng trần

Lang thang mưa gió bạc phần

Trần ai gọi tạm – dân thân làm gì!

(3 chuông...)

Chiêu Thiềm ngồi xuống Tu đi

Rửa trôi nghiệp cũ ta về với Căn

Bể sâu mạch cả khôn ngăn

Mượn lời Kinh tụng làm răn cõi Người!

Thân sau dẫu có đổi đời

Đã quen chuông mõ, lại thời mõ chuông

Kệ Kinh là gốc chuyển luân
Trần gian là mạch hóa thân một đời!

(3 chuông...)

Đã mang thân thể con người
“Đạo gia chi Mệnh” đổi đời thân sau
Một đời lẫn lộn vàng thau
Khác chi sỏi đá bên cầu huyễn hư!
Tu Đời, Tu Đạo – Song Tu
Đạo đời có trọn, hiền – ngu cũng là...
Sơn lâm có ngọn tre già
Giữa mùa thương khó nở ra hạt mầm!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

91. KINH GIÓ VỀ CỞI TỊNH

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Một gánh can thường – dạ đảo điên

Một trời dâu bể, khóc triền miên

Ba thu phận mỏng treo đầu sóng

Một khắc hồn thiêng lụy bể trần!

Được cũng đau mà mất cũng đau

Vay đây trả đó, trách gì nhau

Hồn xác cùng vùi trong bể hận

Lay lắt rồi qua một kiếp sầu!

(3 chuông...)

Lặng ngấm trần ai cuộc khóc cười

Rằng hư rằng thực cũng về nơi

Tử sinh sinh tử luân hồi mãi

Nghiệp báo giần xoay, mộng rã rời!

Mượn xác đầu thai thể hạ phàm
Chưa cười đã khóc – bởi trần gian
Hết gieo rồi gặt, tuồng nhân thế
Thề nguyện gì nhau chuyện đá vàng!
(3 chuông...)

Một sớm trời trong, nắng dịu dàng
Thoảng trong hơi gió tiếng thu vang
Ngậm ngùi – thoát đã hai màu tóc
Nghiep thế còn nguyên – mộng đã tràng!
Lạc bước Thiên môn một buổi chiều
Lặng nghe trời đất cũng đăm chiêu
Lòng như lá mục bên thềm vắng
Vọng tiếng chuông xa lạc nguyệt hồ!
(3 chuông...)

Một thoáng mà sao chẳng nở rời
Cửa Thiên rộng mở, gió vào chơi

Nhẹ nâng cánh lá bên thềm vắng
Hoa cỏ đường như cũng mỉm cười!
Một giấc Nam kha tỉnh mộng rồi
Ngập ngừng bên cửa bóng chiều rơi
Sực tỉnh – trần gian là mộng cảnh
Hồn xác lơ ngơ khóc lại cười!
(3 chuông...)

Chuông mõ lặng chờ bên án thư
Kệ kinh diu dặt khép trần hư
Khói hương lơ đãng nương thần phách
Văng vẳng bên tai khúc Đạo từ!
Mộng giả Kinh kỳ quy cố hương
Xa rời nghiệp thế đáo Thiên môn
Áo vải cơm rau hồn đạm bạc
Chuông mõ hương sơn nói dặm trường!
(3 chuông...)

Dòng nghiệp ngoài kia vẫn chuyển luân
Mịt mù khói bụi cõi phù vân
Kẻ gieo người gặt, tuồng nhân thế
Ta náu sơn lâm lánh bụi trần!
Chuông mõ ba hồi giải nghiệp oan
Đoạn Tam đồ khổ – góc nhân hoàn
Viễn ly mộng tưởng, hồi điên đảo
Nép cõi Từ ân, hướng Đạo vàng!
(3 chuông...)

Ngọn cỏ Thiên môn cũng biết Tu
Duyên này duyên nữa kết trần nhu
Sớm mai thức dậy, ngoài hiên nhỏ
Ươm nụ vàng hoa – hết tội tù!
Gió sương mùa cũ cũng theo nhau
Khe khẽ chiều êm, mộng bạc đầu
Nhân gian cõi ấy còn bao nả
Nguyện khép trần lao chôn Đạo mầu!

(3 chuông...)

Mỡ vọng liên thành gọi nắng lên
Chuông rền ba cõi khép u uyên
Ngày mai trong chốn người dung ấy
Có kẻ tu Tiên, bỏ vọng trần!
Buông xả tay trơn, tế ngộ – hề...
Quay đầu một bước tỉnh đường mê
Nhân gian cõi tạm– duyên thì kết
Ngộ đủ... Nhân gian hết bộn bề!

(3 chuông...)

Người viết câu Kinh khuyên ngộ người
Gió theo đường gió – tỉnh đường mê
Nghiệp Lành tu tạo nên dòng phúc
Ruộng Phúc nhuần gieo hóa đại ngàn!
Câu Kinh tiếng mỡ khuyên nhân hoàn
Thuyền Từ đón đợi khách trần gian

Mau mau qua hết mùa thương khó
Vọng ảo thì buông, hương Đạo vàng!
(3 chuông...)

Chẳng còn mấy nữa, khách trần ơi
Ta bạn xa nhau – hết một đời
Sớm còn tối mất, tuồng nhân thế
Chần chờ chi nữa... bạn cùng tôi!
Hẹn cõi Thiên kia – đến một ngày
Trà thanh một chén, mộng đầy tay
Hương Thiên thấm đẫm dòng Linh thức
Quấy mộng lên ngàn – Mộng cũng say!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

92. KINH HẸN NHAU QUA CỬA PHÙ ĐỒ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Ta đi bên cạnh cuộc đời

Mượn câu Kinh kệ khuyên người, khuyên ta

Nước dòng cạn, nước dòng xa

Cũng chung mạch nước quê nhà chuyển luân!

Trần ai cõi tạm nấu nương

Thân người cũng tạm – phải thương phận người

Thong dong nhẹ bước qua đời

Xót người nặng gánh, ngậm ngùi riêng chung!

(3 chuông...)

Ta tìm một chút bình yên

Giữa thời loạn động, chung riêng, lẽ làng...

Mưa qua để ngọn nến tàn

Lát lay trước gió, bẽ bàng thân cõi

Khi nước cạn, khi dòng trôi
Người theo định nghiệp kéo lôi buột ràng
Bình minh rồi đến chiều vàng
Qua song – còn chút nắng tàn là thôi!
(3 chuông...)

Cảnh đời tan hợp hời ôi
Nửa đường gãy gánh – cũng rồi nghiệp duyên
Nay đi bộ, mai lên thuyền
Ngựa xe giông ruổi qua miền tào khê!
Tưởng chừng thông thả đi về
Phấn hương che một phận đời nổi trôi
Đường hoạn lộ bụi mù trời
Chen chân dẫm đạp lên người mà đi!
(3 chuông...)

Vỡ tuồng nhân thế lâm ly
Buồn vui hạnh lạc, ai bi đủ mùi...

Kẻ đại lấy đó làm vui
Người khôn cảm cảnh ngậm ngùi mà thương!
Hưng vong, thành bại đủ đường
Nay dòi mai đổi, tai ương thăm sâu
Kẻ nông nổi, người cơ cầu
Kẻ bên trướng gấm, người châu quan sai!
(3 chuông...)

Sống nay còn nghĩ đến mai
Gieo nhân hiện kiếp đọa đày thân sau
Hôm nay chín thắm mười sầu
Cũng do nghiệp trước đáo đầu mà ra!
Nghĩ gần rồi lại nghĩ xa
Mang thân vào cõi Người ta – để buồn
Mai ngày nắng đượ mưa tuôn
Bão giông thì cũng ngọn nguồn bão giông!
(3 chuông...)

Đời nay Thần Thiện ngủ quên
Ác Thần gằm rú bên triền núi sông
Tay trơn mà gấp lửa hồng
Thân đơn mà bước giữa dòng sấm si!
Đón người về, tiễn người đi
Ga đầu, ga cuối nào khi tương phùng
Kiếp xưa dầu lấm bụi bùn
Thân nay cũng ráng khơi dòng chuyển luân!
(3 chuông...)

Thương nhau chẳng phụ cho đành
Mượn dòng dư lệ viết thành Sử thi
Đạo Trời đến lúc suy vi
Đừng như ong bướm, kể gì sương mai!
Chữ rằng: “Xuân bất tái lai”...
Đừng như kẻ ngọc bịt tai qua đò
Sông sâu bể cạn ai dò
Cây kim sợi chỉ cũng đo lòng trần!

(3 chuông...)

Lấy buông xả đối tham sân
Lấy tâm từ ái mà cân hẹp hòi
Đừng như bên lở bên bồi
Chỉ lo vợ vét, kẻ cười người chê!
Tỉnh mau – đừng có u mê
Mở chuông gọi đó, quy về Bản Căn
Tu đi cho nhẹ nghiệp trần
Có xa bên đục mới gần Như Lai!

(3 chuông...)

Thánh nhân chẳng nệ phạm thai
Bởi thương sanh chúng trần ai ta về
Đem thân nép cội Bồ đề
Khơi dòng Tịnh thủy tặng người hữu duyên!
Ngẫm nhìn thế sự đảo điên
Người Tu ngồi mãi chiếu Thiên được sao

Thương người chẳng nệ vàng thau
Người mang áo vải bước vào biển khơi
Gọi người trên sóng phù đồ
Dừng tay tạo nghiệp để nhờ thân sau!
(3 chuông...)

Phẩm son chớ để úa màu
Bùn đen vượt mặt, lạc vào mê cung
Giật mình nghe tiếng mõ chuông
Lần theo dấu Phật khói hương nhiệm màu!
Hết tạo tác – hết cơ cầu
Dừng chân đứng lại, khơi màu Nhân duyên
Giữa đời Tu cũng thành Tiên
Tiên vào cõi Tục hóa duyên Tịnh đồ!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

93. KINH MỘNG HÌNH NHÂN

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Tôi vẽ hình nhân đứng giữa trời
Cơm áo gạo tiền chạy ứ hơi
Công danh đã chẳng, tiền cũng chẳng
Sụp nón mà che – kéo hồ người!
Tôi vẽ hình nhân đứng cửa Chùa
Ngắm nhìn thiên hạ đồ xô qua
“Nam Mô...” Phật đãi cho tài lộc
Xôi oản Chùa ăn – Bụt cứ cười!
(3 chuông...)

Tôi vẽ hình nhân đứng chợ đông
Xem người ngã giá hai, ba đồng
Lộn túi được vài ba xu lẻ
Mĩm cười rũ áo – trở về không!
Tôi vẽ hình nhân đứng cửa Quan

Nhìn họ xum xoe đứng sắp hàng
Còng lưng nửa kiếp lưng còn thẳng
Trời đất – thẳng tôi chịu tiếng oan!
(3 chuông...)

Tôi vẽ hình nhân đứng giữa đàng
Đợi ai, ai biết – Chỉ mùa sang
Lấn thân trông vờ mây tứ xứ
Mây trắng, này chung– tóc bạc hơn!
Gần hết một đời – tên “Hình Nhân”
Ngẩng trông tứ phía chẳng người thân
Đứng giữa nhân gian cười thế sự
Cười khóc loay hoay chôn bụi hồng!
(3 chuông...)

Kể từ buổi ấy vẫn hình nhân
Lên núi về non lập Đạo đồng
Mỡ chuông giống giả bên thềm vắng

Đem chút hồn xưa tặng khách trần!
Sương giá nghìn năm một chuyến luân
Hoàng hôn mấy độ đã phong trần
Can qua – mệnh mỏng treo đầu sóng
Chí cả, buồm căng buổi gió giông!
(3 chuông...)

Áo vải rồi quen với bụi hồng
Lạnh dài – hiu hắt mấy tầng đông
Ngẩng trông tứ phía còn đâu bể
Se sắt tâm can – lệ chuyển dòng!
Xuống thế – giả khùng trông cuộc thế
Về non gọi gió khép non thanh
Chuông mõ cho qua hồi gian khó
Khói hương lơ đãng – mộng viên thành!
(3 chuông...)

Trí giả làm nông xoay cuộc thế

Hiền minh mở hội – gióng chuông Từ
Áo vải khép lòng con nước lửa
Lòng son đâu nữa để trần hư!
Mai có ai về qua thị phố
Mang chút hương rừng xua nắng hanh
Vọng tiếng chuông chùa đêm sám hối
Xẻ nửa vàng trăng gửi đất bằng!
(3 chuông...)

Áo vải thâm sơn – mộng đôi đời
Đón đường mây trắng rủ về chơi
Am tuyên âm vọng hồi Kinh tụng
Hoa cỏ thơm hương một góc đời!
Mai một... rồi qua một kiếp người
Nhẹ nhàng – như thể một làn hơi
Trở bước ta về theo lối cũ
Lòng nhẹ, hồn thanh... Biệt cõi người!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

94. KINH LỜI CON GỌI MẸ

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Đêm thanh vắng nghe tiếng hồn than thở
Giữa quê người thọ nạn – xót lòng đau
Ngẩng nhìn cao gió trẩy lạnh y bào
Trông bốn hướng nhân gian nào thấy Mẹ!
Bàn tay ngấn giữa muôn ngàn dâu bể
Con ngậm ngùi trông khói tỏa trùng vây
Người gọi ta – Người gọi đó... ta đây
... Và con gọi – Mẹ Đài Cao có thấu ?!...

(3 chuông...)

Nơi cõi thế con theo chân Từ Mẫu
Cứu quần sanh – vạn loại chẳng từ nan
Mẹ Cha ơi đừng bỏ trẻ bên đàng
Đau xót lắm – mình con nơi cõi tạm!

Tiếng kêu khóc như sấm tràn biển lớn
Lời van xin đòi đoạn buổi nguy nàn
Chôn dạ đài nơi trường diễn đêm đen
Nào có khác trần ai hỏi “diệt tận”!
(3 chuông...)

Màu hư giả người khoác lên “áo mượn”
Hồn điêu linh che dấu giữa đêm đen
Vay phấn son che nửa giấc hoa buồn
Người dân bước, lại sa vào mê trận!
Rồi cứ thế – mãi theo dòng chìm đắm
Nhặt rong rêu sỏi đá ngõ vàng muôn
Người nâng niu... Cái giả tạm lên khuôn
Quên một kiếp – dấu cội nguồn xa lạc!
(3 chuông...)

Đêm sực tỉnh cơn mê – cầu nẻo khác
Biệt Kinh kỳ, lại ngàn dặm nổi trôi

Vẳng bên tai lời Cha Mẹ khúc nô
Khuyến con trẻ... Giật mình sa ngấn lệ!
Về phố núi, nơi tầm cao đất Mẹ
Đón gió trăng từ huyền thoại khai sinh
Mượn khí thiêng ngàn muôn kiếp anh linh
Xương máu đỏ mới liền khai mạch đất!
(3 chuông...)

Người lặng lẽ nơi núi rừng u tịch
Cải Đạo làm nhà, mượn gốc trần cư
Gió trăng kia từ muôn thuở huyền hư
Về lập hội – đêm viễn trần đở quạnh!
Mượn chuông mõ con tìm về tự tánh
Đáo sơn lâm tạm lánh buổi can qua
Dắt dìu nhau qua ngàn dặm phong ba
Hoa khai kiến: Tâm lành dăng Chín bệ!
(3 chuông...)

Đêm vọng thâu Diêu cung – sầu đẫm lệ
Mẹ hiền ơi – nhân loại mãi vô minh
Con tài hèn sức mọn độ chúng sinh
Xin Cha Mẹ nơi Đài cao dẫn lối!
Con mãi miết quay cuồng con thống hối
Đêm dương gian dài quá, Mẹ hiền ơi
Con bi thương vì nhân thế nổi trôi
“Đòn trả nghiệp” – mãi đau vùi, chưa tỉnh!
(3 chuông...)

Nghe tiếng khóc mà lòng đau đòi đoạn
Thương chúng sinh, thương lắm Mẹ hiền ơi!
Mẹ vì con mà ứng cứu muôn loài
Con của Mẹ nguyên độ trần một kiếp
Xin chớ để lòng bi thương thống thiết
Chúng sanh đau, con Mẹ cũng tủi hờn!
Áo vải chần đơn thọ lạnh cuồng phong
Đêm nhân thế như suối nguồn lệ đẫm!

(3 chuông...)

Lòng đã loạn, chí cùn bên vực thăm
Mẹ Cha ơi – xin chớ bỏ con khờ
Con tay không tác sắt dựng cơ đồ
Xin “Thánh Chi” cứu nguy ngày bão loạn!
Đêm dương thế thấp đèn trời con nguyện
Mảnh huyết thư lưu dấu lạc tràng mê
Mẹ Cha ơi – con đâu muốn lỗi thề
Bởi nhân thế vẫn chưa hề tỉnh thức!

(3 chuông...)

Vòng sàng lọc buổi Thượng Ngươn Thánh Đức
Thiên hạ đem tiền mua giải được không?
Giữa nhân gian con nói chuyện Đạo Đồng
Đạo đâu có ở giữa dòng khói bụi!
Nơi cửa Điện lặn lờ cơn gió nổi
Dấu bụi trần trong nếp áo phong sương

Con ngồi đây lặng lẽ giữa nghiêm đường
Nghe gió nổi sóng chao ngoài chiếu Đạo!
(3 chuông...)

Đêm trở giấc nghe tiếng hồn ảo não
Lạnh muôn chiều – lạc lõng giữa trăng sông
Thương thế nhân con quay bước không đành
Nên cứ mãi lạc giữa vòng nghiệp quả!
Xin Cha Mẹ thấu cho lòng con trẻ
Di ngôn xưa con đã nguyện “Độ trần”
Dẫu đón đau tủi hận đến muôn trùng
Không nở bỏ – Mẹ hiền ơi có biết!
(3 chuông...)

Đêm trở lạnh, hắt hiu vàng trăng khuyết
Mai trắng đầy – chiu chắt mộng Triều thiêng
Nén hương trầm con thắp giữa đêm quen
Cầu Lệnh Mẹ chứng cho lòng con trẻ!

Xin Cha Mẹ hãy “giơ cao đánh khế”
Con vì chúng sinh trả nghiệp không cùng
Manh áo xưa dẫu lem lấm bụi bùn
Tâm chẳng loạn – bởi bao lời Mẹ dạy!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

95. KINH TU LÀ GIỮ MỘT CHỮ TÂM

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Trông mù mịt một trời sương khói

Điệu hàn âm phơi trải lao lung

Đêm dài gió hú ngoài song

Vạc kê ngô trước, người không thấy người!

Sau với trước đây voi nổi quanh

Chôn lâm tuyền hồn lạnh vào ra

Một trời nắng trắng sương pha

Ai tri âm đó – cùng ta luận bàn!

(3 chuông...)

Ngẫm sự thế mà thương người thế

Bước lưu vong chẳng kể vàng thau

Theo nhau – kẻ trước người sau

Như cá gặp nước, thi nhau vượt bờ!

Đâu hay biết mịt mờ trên sóng
Mặt trời soi – giả lộng thành chơn
Vọng trần như giọt mưa tuôn
Mưa sa đất khách để hờn muôn thu!
(3 chuông...)

Tâm bất định như mù xuống thế
Bước loanh quanh xuống bể lên rừng
Đắng cay chua ngọt đã từng
Mới bài thi thử đã dừng cuộc chơi!
Đêm trần thế như lời tha thiết
Áo Thân vương lấm liệt cũng say
Nghê thường khúc trôi bên tai
Hoàng hoa ngự tử hện ngày xuất chinh!
(3 chuông...)

Đâu hay chôn cầu vinh lấm họa
Cối dương trần tượng lạ mà quen

Nòi Quan cách, chôn hoa đèn
Ngựa nghiêng rượu thịt, đỏ đen kể gì!
Trời đất ấy cũng thì mộng cảnh
Hạt thủy xoàn cũng mảnh ve chai
Bạc tiền danh phẩm vào tay
Nay còn mai mất, lụy dài muôn chung!
(3 chuông...)

Nghe sấm động trời Nam mà sợ
Ngóng chuông rền ải Bắc còn kinh
Thây bèo xác bọt linh đình
Họa vô đơn chí, chẳng tình chẳng dung!
Cho dầu chôn sơn cùng thủy tận
Cũng một nòi chuyển vận đổi thay
Tĩnh hồn một trận mưa mai
Rong rêu thì cũng ra ngoài chuyển luân!
(3 chuông...)

Niệm niệm khởi – trong ngàn ý Đạo
Hồn có thanh mới tạo Căn lành
Chuyển xoay từ cội tới cành
Đất hiền mới nở được nhánh hoa Sen!
Đừng ham thói đua chen tranh chấp
Chớ tị hiềm, oán ghét, hơn thua
Chia nhau hạt gạo ngày mưa
Sốt nhau tấm áo qua mùa bão giông!
(3 chuông...)

Ngày nắng nở ta trồng khoai sắn
Buổi mưa thâm ta gạn đất lành
Của cho là của để dành
Thương người như thể thương thân mới là!...
Hồn chớ để hồn sa bể tục
Xác đừng mê phụng chúc loan châu
Cao tâm chớ để cao lâu
Càng cao vật chất càng sâu nghiệp trần!

(3 chuông...)

Đêm thanh vắng nên gần với Phật
Chớ để hồn tắt bật vào ra
Chiếu Thiên trụ vững thì qua
Bằng như lơ đãng thì sa bãi lầy!
Theo bạn Đạo, theo Thầy chánh cách
Chớ “Vui đâu chúc đó” mà hư
Đời nay ít Thánh nhiều ma
Đừng tin của giả mà ra bọt bèo!

(3 chuông...)

“Trung – Hiếu – Nghĩa” làm đầu sự sống
Giữ cho mình trọn vẹn Nghĩa nhân
Mẹ cha Hiếu để riêng phần
Với người Trên trước chữ Trung phải gìn!
Phần Linh cách còn thêm chữ Đạo
Đạo là đường khởi tạo Căn lành

Mai ngày “Phản bôn quy nguyên”
Trở về Căn cội – phỉ nguyên thân sau!
(3 chuông...)

Đừng mê nữa người ơi của giả
Cõi trần miền “Lộng giả thành chơn”
Đáo đầu chướng nghiệp tai ương
Nay cười mai khóc là đường trả vay!
Tu đi bạn – một ngày lập hạnh
Gieo nhân lành để lánh nhân ma
Một ngày rộng lượng vị tha
Lìa xa ác nghiệp, thành hoa cõi người!
(3 chuông...)

Tâm là gốc – người ơi hãy nhớ
Giữ cái Tâm là giữ Đạo Trời
Lên non về núi chẳng đời
Có xa vọng tưởng mới rời vô minh!

Trời đất ấy thình thình một cõi
Mộng hoàn nguyên rỗi rỗi trắng thề
Canh khuya chuông mõ giao kê
Nhắc người Mục tử nhớ lời thệ minh!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

96. KINH VỊ LAI PHÁP – ĐẠO CA (BẢN SỐ 06)

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Mịt mù sương khói bên trời

Điệu hàn âm trảy, cho người ưu tư

Cao nguyên cũng tựa huyền hư

Núi che mặt nguyệt – lời ru cội nguồn!

Phong trần dầu giải mưa tuôn

Ngẫm trong quan tái mà thương phận người

Chiều thanh vọng hướng mây trôi

Nghe hồn viễn xứ về khơi ngọn ngành!

(3 chuông...)

Vọng trần xô đẩy loanh quanh

Ngã nghiêng bất định, cấu thành, hoại vong

Trước sau người chẳng chung lòng

Thì như bọt sóng bên dòng chuyển xoay!

Tâm bất định lạc loài viễn mộng
Hồn vô minh chỉ vọng phù đồ
Nghịch trần say tỉnh lơ mơ
Tỉnh say thì cũng bên bờ hoại vong!
(3 chuông...)

Chiêng trống thúc xa gần đều động
Mõ chuông kêu khẩn giọng luân hồi
Gió mưa là mộng đổi dời
Kệ kinh là điệu nương người Thiện tâm!
Đêm có quạnh cũng tầm Chơn lý
Ngày có buồn cũng vị nhân sanh
Đủ duyên mới đáo cửa Thiên
Vô duyên áo Đạo diễn tuồng cũng hư!
(3 chuông...)

Vị Lai pháp tu ngoài cửa Đạo
Gieo duyên lành khởi tạo huyền cơ

Chợ chiều kẻ bán người mua
Tôi đây trao tặng, được thua chẳng màng!
Đêm ngơ ngác một giềng trăng khuyết
Bạn hãy còn an giấc lâu son
Chiếu Thiền tôi vẫn mõ chuông
Cầu xin thế thế bình an vạn loài!
(3 chuông...)

Đời ngắn lắm – đời gì mai mốt
Sống hôm nay nên biết ngày nay
Trọn lành, trọn tốt một ngày
Ngày mai Tu nữa... trả vay mặc lòng!
Nghiệp đã nặng đèo bồng chi nữa
Phúc còn dư cũng tựa Thiền môn
Đợi khi mưa dập gió dồn
Mái chèo mục ruộng – họa tồn phúc hư!
(3 chuông...)

Nay dư giả chớ khinh người khó
Của đem cho là của để dành
Gieo gì gặt nấy rành rành
Hoa sen chẳng nở trên cành hoa lau!
Thương nhân thế u mê nhiều nỗi
Giống mõ chuông ta gọi bạn hiền
Tu nào hơn cảnh tu Thiên
Tu cho chuyên nghiệp mới yên dạ này!
(3 chuông...)

Tu là chẳng hẹn ngày hẹn buổi
Tu là không đợi tuổi đợi tên
Tu là dứt bỏ ưu phiền
Xa rời đục lặc đảo điên, vọng trần!
Tu là chẳng tranh phần trên trước
Tu là không mơ ước cao sang
Từ bi, độ lượng, nghĩa ân
Hiền nhân một kiếp, Thánh nhân một đời!

(3 chuông...)

Duyên có mỏng chẳng rời Chánh pháp
Nghiệp có dày chẳng nhập tràng mê
Rủ nhau sớm tối đi về
Chiếu thiền ngồi xuống dựa kê Như Lai!
Thuyền đã khẳm trôi dài tuyệt lộ
Nghiệp đảo đầu mới ngộ tràng mê
Đêm dài gió cuốn lê thê
Lòng sao như gió nã nề canh khuya!

(3 chuông...)

Thương sanh chúng mê hoài chẳng tỉnh
Xót thân ta sức mỏng tài hèn
Giữ mình xa cuộc nhiễu nương
Khác nào như gió chui lòn cửa sau!
Thân chính Phẩm “Tam sâu bạch phát”
Áo Hoàng vương đậm nhạt cũng thừa

Cánh bèo dạt ngọn lau thưa
Gọi người trên sóng, sàu đưa viễn trình!
(3 chuông...)

Chính Danh Phẩm, chính tình Đạo chủ
Thuận áo đời, áo Đạo cũng mang
Chẳng mê đàn sáo xênh xang
Ta về phố núi dẫn đàng khi con!
Thương sanh chúng “Chịu lòn dất chúng”
Thấy Quân thân thọ nạn mà đau
Ngảng trông trời đất thấp cao
Ai tri âm đó mà sao chẳng tòng!
(3 chuông...)

Dẫu xơ xác hoa dung chẳng kể
Vọng trường canh phơi trái can trường
Y bào lấm bụi tà dương
Thêm rêu cỏ dại còn thương phận người!

Mai đầu có đôi đời nghiệt cảnh
Chẳng nao lòng bởi định tâm cơ
Chung tay gây dựng cơ đồ
Bình an Hạnh lạc bên bờ trần vi!...
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

97. KINH LỤC CUNG GIÁNG BÚT (BẢN SỐ 03)

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Trần ai một cuộc bể dâu
Trăm năm áo mỏng qua cầu nghiệp oan
Con tôi áo gấm xênh xang
Mím cười xuống ngựa vấn an Mẫu hiền!
Ngày con đủ phúc đủ duyên
Là ngày áo gấm triều thiêng Mẹ về
Nặng lòng Mẹ lắm con ơi
Con Mẹ một đám – bên trời tân toan!
(3 chuông...)

Trần ai lạc ngõ xa đàng
Mẹ theo con Mẹ, thế gian hững hờ
Tưởng rằng chốn ấy rào thưa
Con Cha con Mẹ vẫn thừa oai linh!

Gióng chuông mở cửa tụng đình
Tưởng mang quyền thế mà trình năm châu
Nào hay đức mỏng tài cao
Vương vòng tục lụy – ngã nhào mấy phen!
(3 chuông...)

Con ơi cuộc thế đỏ đen
Kẻ khôn người trí đua chen lọc lừa
Chúng Thần kẻ đón người đưa
Bày binh bố trận cho vừa lòng con!
Cha nghiêm thì Mẹ chịu lòn
Lũ con khờ dại tay trơn lập đời
Không Cha áo gấm cũng rồi
Không Mẹ – đến cả chỗ ngồi cũng không!
(3 chuông...)

Vẫn còn quen thói nghênh ngang
Dứt cơn hoạn lộ, thuyền không thấy bờ

Con ơi sau trước mịt mờ
Đừng như nhận lẽ bên bờ trầm luân!
Đưa con vào chốn nhiễu nương
Hữu thân hữu mệnh, xoay giần đục trong
Trước sau tứ phía bụi hồng
Áo con sáng quá giữa dòng chuyển xoay!
(3 chuông...)

Tâm Từ ái, dạ thẳng ngay
Đường quang con bước – mặc ngày điêu linh
Đừng ham “theo gió bẻ măng”
Vận may một thuở, điều răn một đời
Giữ mình cho trọn – con ơi
Mẹ theo con Mẹ giữa trời bão giông
Màn ba, chuyến chót – ơi con
Thuyền Rồng trở lái... Héo hon lòng già!
(3 chuông...)

Con đừng luyến mãi ta bà
Đừng ham vợ vét nữa mà uổng công
Của trần trả lại trần hồng
Con Cha con Mẹ tay tron trở về!
Con ơi “Lộc Phẩm Chi Nghi”
Là do con biết Từ bi độ trần
Theo con một đám bụi hồng
Phủ cho sạch hết, giữa dòng sân si!
(3 chuông...)

Ngựa xe, áo mảo cũng thì
Công đồn thiếu ngựa, thiếu xe cũng rồi
Ơn Cha ơn Mẹ ngôi Trời
Ơn Thầy ơn Tổ, ơn người tựa nương
Tâm này sáng tựa lòng gương
Soi vào thấu cả con đường Hồi quy
Đón người về, tiễn người đi
Quần xô áo vải cũng thì Ngôi cao!

(3 chuông...)

Giống chuông gõ mõ hô hào
Tưởng dòng Quan cách chưởng vào u linh
Ngục đời cũng tựa Diêm đình
Mở ra huyễn cảnh mà kinh phận người!
Đừng mê đắm nữa con ơi
Y bào nhẹ bước, chân trời rắng pha
Nhắc lòng: con Mẹ, con Cha
Phải đâu rẽ rúng mà sa bẫy lầy!

(3 chuông...)

Công cao thì quả mới dày
Cây lành trái ngọt định ngày phong quang
Nghìn năm bia đá bệ vàng
Lưu danh thiên cổ – trần gian mấy người!
Hội này chỉ một con ơi
Thuyền Từ độ trẻ bên trời tịch liêu

Lái đò đâu gái mỹ miều

Đích thân “Lão Mẫu Thiên Triều” chống ghe!

(3 chuông...)

Rước đàn con đại trở về

Leo lên rớt xuống, hôn mê chẳng chừa!

Đường xa vác nặng – gió mưa

Hành trang thiên lý vẫn thừa rũi may

Nhẹ nhàng thân tướng mà hay

Nhẹ Tâm nhẹ tướng, nhẹ ngày chuyển luân

Chuyến này chuyến cuối– ơi con

Chặng này chặng thử lòng son trẻ khờ!

(3 chuông...)

Dẫu cho sau trước mịt mờ

Nắm tay Mẹ chỉ lên bờ tịnh an

Mai này khắp cõi nhân gian

Lưu danh thiên cổ, rõ ràng Mẹ Cha

“Vị Nhân Sinh” – gốc Thần gia

“Từ bi độ lượng” – con nhà Thánh căn

Thuyền về sóng bạc lãng xăng

Mẹ già tóc bạc nhìn trắng mỉm cười!

(3 chuông – 3 mõ – lặp lại 3 lần)

Lúc 11 Giờ trưa – Ngày 17/11/2022

(Mẫu Lục Nương Giáng bút – dạy bảo con khờ)

98. KINH MỘT KIẾP NHÂN SINH

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Chiều ngã – dài trôi ngàn mây lạc

“Bức tranh vân cầu” cũng vời trông

Ngậm ngùi một kiếp đời sương tuyết

Đợi mãi – bao giờ thôi bão giông!

Gió qua song cửa xin chậm chậm

Cho hồn Mực tử bớt cô đơn

Định mệnh trước sau đừng ruồng rẫy

Cho khách trần dương nhẹ khối hờn!

(3 chuông...)

Đếm những lao lung hồn bỗng dại

Sương tuyết nghìn năm tựa khói hương

Trắng tóc vẫn đang mùa quan tái

Thì ước làm chi mộng thế thường!

Xe qua – phỏ dậ cơn trầm tích
Bụi đỏ mù xoay cuộc viễn trình
Hồn nép cao nguyên chiều gió bão
Lòng chẳng nguôi lòng đê mê viễn phương!
(3 chuông...)

Lộ diệc vũ trùng – thương phận mỏng
Cát lọt lòng tay – mộng dã tràng
Trăm năm một kiếp... Thôi đành phận
Sinh chẳng gặp thời ngộ kiếp nan!
Máu thấm – nhân gian thành lệ sử
Kinh kệ còn vang chốn Bảo đàn
Đêm vượt trùng xa mờ nhân ảnh
Thiên hà gió dậ khóc hồn oan!
(3 chuông...)

Níu hỏi trời cao cơn sóng mái
Sao chỉ mình ta vượt bão giông

Nhân thế vô tình như kẻ đại
Sao chỉ mình ta lấp bụi hồng?
Sóng nổi trường giang mờ thanh sử
Mây dòn ải nhận – khuất lao lung
Mưa qua thị phố ơ hờ gió
Lại sáng vàng dương lấp bụi hồng!
(3 chuông...)

Lần đếm vàng tay mòn năm tuổi
Mỡ chuông còn vọng chốn phù không
Máu lệ vẫn đầm thân viễn trú
Hồn vẫn bi thương giữa loạn trần!
Áo vải cho qua thời giông bão
Ngậm ngùi nợ giả, nợ rồi chân
Đêm vượt trùng xa – dòng lệ máu
Rót vào yển tiệc chốn Triều yên!
(3 chuông...)

Huyền hoặc nghìn năm hồn vĩnh trụ
Mơ hồ một kiếp mộng hoàng vương
Áo vải soi mình nơi cổ tự
Chuông mõ rền vang cũng dị thường!
Mai nếu có về qua thị phố
Dấu hồn năm tháng xóa dùm tôi
Tóc rối vẫn còn hương sắc cũ
Trời đất mang mang – lỗi nguyện thề!
(3 chuông...)

Dạ khúc – lòng đêm còn ghi dấu
Đậm nhạt hề chi giấc huyền hư
Đen trắng chẳng phân dòng Thánh tích
Thế trần lem luốc mộng trần cư!
Sực tỉnh – nhân gian còn lệ sử
Lại gọi hồn mơ chốn Đại đồng
Khập khiêng đi qua chiều viễn trú
Tự hỏi: Bao giờ thôi bão giông?

(3 chuông...)

Sẹo chữa liền da – thương xác tục
Tâm còn sóng gió – giận hồn mê
Đứng giữa nhân gian ngày bão rớt
Thương khách trần dương lỗi nguyện thề!
Tay không tác sắt – vinh rồi nhục
Lạc giữa mùa thương sóng bạc đầu
Áo vải mong manh hồn gió dạt
Lấy chi mà “Đoạn khô, lia mê”!

(3 chuông...)

Bao giờ cho hết mùa giông tố
Cho mảnh hàn y bớt lạnh lùng
Trời Nam rạng rỡ vàng trăng nguyệt
Hoa cỏ nhuần gieo cõi Thiện lương
Bỏ lại thân này nơi rồn biển
Tro tàn nhờ gió hãy mang đi

Hồn ta tự tại rời nhục thể

Chuông mõ ngân nga khúc Đại Từ !

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

99. KINH MỤC TỬ ĐÁO TRẦN DƯƠNG

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Gió nổi – cao nguyên chiều bão dậy

Vàng rơi... Hoa cỏ cũng xôn xao

Hương bay vọng thấu trời Vô ngại

Thất bảo, Liên trì... Mộng đắm sao!

Gió qua song cửa xin chậm lại

Cho hồn Mục tử bớt cô đơn

Định mệnh trước sau đừng ruồng rẫy

Cho khách trần dương nhẹ khối hồn!

(3 chuông...)

Đếm những lao lung hồn bỗng đại

Sương tuyết nghìn năm tựa khói hương

Trắng tóc vẫn đang mùa quan tái

Thì ước làm chi chuyện thế thường!

Xe qua – phỏ dậ cơn trầm tích
Bụi đỏ mù xoay cuộc viễn trình
Hồn nép cao nguyên chiều gió bão
Lòng chẳng nguôi lòng đê mê viễn phương!
(3 chuông...)

Lộ diệc vũ trùng thương phận mỏng
Cát lọt lòng tay – Mộng đã tràng
Trăm năm một kiếp thôi đành phận
Sinh chẳng gặp thời... Ngô kiếp nan!
Máu thấm – Nhân gian thành lệ sử
Kinh kệ còn vang chốn Bảo đàn
Đêm vượt trùng xa mờ nhân ảnh
Thiên hà gió dậ khóc hồn hoang
(3 chuông...)

Níu hỏi trời cao – cơn sóng mái
Sao chỉ mình ta vượt bão giông

Nhân thế vô tình như kẻ đại
Sao chỉ mình ta lấp bụi hồng?
Sóng nổi Trường gian mờ nguyệt ảnh
Mây dồn ải nhận khuất lao lung
Mưa qua Thị phố lòng vẫn lạnh
Lại sáng vàng dương, lấp bụi hồng!
(3 chuông...)

Lần đếm vàng tay – mòn năm tuổi
Mỡ chuông còn vọng chốn phù không
Máu lệ vẫn đầm thân viễn trú
Hồn vẫn bi thương chốn loạn trần!
Áo vải cho qua mùa giông bão
Ngậm ngùi nợ giả, nợ rồi chân
Đêm vượt trùng xa – dòng lệ mặn
Rót vào yển tiệc chốn triều yên!
(3 chuông...)

Huyền hoặc nghìn năm hồn vĩnh trụ
Mơ hồ một kiếp mộng Hoàng vương
Áo vải soi mình nơi cổ Tự
Chuông mõ rền vang cũng dị thường!
Mai nếu có về qua Thị phố
Dấu hồn năm tháng xóa dùm tôi
Tóc rối vẫn còn hương sắc cũ
Trời đất mang mang... Lỗi nguyện thề!
(3 chuông...)

Dạ khúc – lòng đêm còn ghi dấu
Đậm nhạt hề chi giấc huyền hư
Đen trắng chẳng phân dòng Thánh tích
Thế trần lem luốc mộng trần cư!
Sực tỉnh – nhân gian toàn kẻ lạ
Lại thấy mình mơ giấc Đại đồng
Khập khiễng đi qua chiều viễn trú
Trời hỡi – bao giờ thôi bão giông?

(3 chuông...)

Sẹo chữa liền da – Thương xác tục
Tâm còn sóng gió, lụy hồn mê
Đứng giữa nhân gian mùa bão trút
Thương khách trần dương lỗi nguyện thề!
Tay không tác sắt – vinh rồi nhục
Lấy chi mà “Đoạn khổ lìa mê”
Bao giờ cho hết mùa thương khó
Cho mảnh hàn y bớt lạnh lòng!

(3 chuông...)

Trời Nam rạng rỡ vàng trăng nguyệt
Hoa cỏ nương vào khách Tịnh y
Bỏ lại thân này nơi rồn biển
Tro tàn nhờ gió hãy mang đi!
Hồn ta tự tại rời tục thế
Chẳng luyến lưu gì phút viễn ly

Tam bảo còn vang hồi Kinh nguyện

Chuông mõ nhuần gieo... Mãn hạn kỳ !

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

100. KINH SÁM HỐI OAN GIA TRÁI CHỦ TIỀN CĂN

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Đời tự thưở hồng hoang tạo lập

Người tự khi phó thác thân người

Lên non về núi đôi đời

Bàn tay tạo tác phận đời gieo neo!

Thiện với ác lập lò đen trắng

Cõi nhiều nhưng nào lắng bụi bùn

Chim kêu dưới nội trên nguồn

Trước sau cũng một vở tuồng ai bi!

(3 chuông...)

Nay hạnh phúc cười khi một tiếng

Hội Công hầu khanh tướng hoằng khai

Cuộc cờ chén rượu vui vầy

Yến oanh gồm đủ, một ngày kể muôn!

Mai tận phúc mưa lòng sấm trời
Nghệp đao đầu – kèn nổi trống khoa
Màn hai rồi tới màn ba
Dập dồn sóng cả, muôn nhà ngựa nghiêng!
(3 chuông...)

Ngẩng đầu hỏi: Hoàng Thiên, Hậu Thổ
Tôi tội chi mà khô thế a?
Làng trên xóm dưới lê la
Tìm phương cứu rồi, lại sa bãi bùn!
Đêm thanh vắng, hồi chuông vãn độ
Vắng bên tai – thức đủ năm canh
Tiền thân chẳng tạo căn lành
Kiếp này chẳng biết để dành duyên sau!
(3 chuông...)

Nay chợt tỉnh – mạch sầu khôn lấp
Đáo thiên môn hỏi Phật, hỏi Thầy

Su rằg: Túi nợ ã ãy

“Đáo ãu thọ Mệnh” – Nghiệp bày trước sau!

Muốn dứt nghiệp mau mau Tu Thánh

Bỏ ãng mê, Đạo hạnh trui rèn

Loạn trần chớ có ãua chen

Mượn manh áo vải mà len cửa Chùa!

(3 chuông...)

Xin các Đấng từ bi gia hộ

Con thành tâm cải hồi nghiệp trần

Nguyện xin ngồi xuống chiếu Thiền

Mượn lời chuông mõ xuôi miền lạc an!

Xin Thầy, Tổ lòng thương ã xót

Cho con nương cửa Phật tu Thiền

Cầu xin tín chủ hiện tiền

Cho tôi sám hồi nghiệp duyên một ãi!

(3 chuông...)

Lòng đã quyết – lời lời ghi tạc
Đạo chuyên luân, tạo tác duyên lành
Con nay tâm nguyện chí thành
Tu cho đạt quả “Vô Sanh” một đời!
Dừng tạo nghiệp, là thôi là dứt
Nặng thân này để nhẹ thân sau
Nghiệp nào đời trước đã gieo
Nguyên xin trả hết trần lao hội này!
(3 chuông...)

Đây trà quả, hương đèn, cỗ lễ
Con thành tâm vọng tâu mười phương
Cầu xin Đại Đạo Minh Vương
Chứng lời con nguyện bên đường trả vay!
Xin hướng Thiện – Duyên này tu tạo
Trọn một đời nguyện báo Thù ân
“Oan gia trái chủ” tiền căn
Xin cho nợ cũ xoay giãn duyên sau!

(3 chuông...)

Bởi kiếp trước xác mê hồn loạn
Tạo nghiệp dày thọ mạng chẳng lâu
Thân nay chướng nghiệp đáo đầu
Nạn tai tật ách, thâm sâu hai vai!
Nay sức tỉnh quy về cửa Đạo
Xin cội nguồn, Tông tổ chứng tri
Con nay một dạ Tu trì
Cầu cho mãi kiếp hồi quy Diêu đài!

(3 chuông...)

Xin Cha Mẹ Ngôi Trời chứng chiếu
Cho con hiền chữ Hiếu, chữ Trung
Nguyện cho Đời, Đạo viên dung
Kiếp này xin dứt nợ trần vương mang!
Nguyện sau trước chẳng lần khân nữa
Vay bao nhiêu thì trả bấy nhiêu

Đời này, đời nữa, đời sau

Mượn câu Kinh kệ đáo đầu Như Lai!

(3 chuông...)

Xin hãy đến cùng tôi dưới bệ

Chiếu Thiên đây – nhuần gội tuyết sương

Lắng dần nghiệp báo, tai ương

Nguyên xin chính huấn gia đường từ nghiêm!

Xin nợ cũ trả dần hiện kiếp

Tạo Căn lành đổi nghiệp tiền thân

Mai ngày mãn kiếp quy nguyên

Nhục thân bỏ lại, còn duyên Hạnh Từ!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

101. KINH NGUỒN CỘI CHIÊU AN

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Ngon gió thời gian bút dân từng cánh
Lá mùa xanh ngày xưa ấy đâu rồi ?...
Cơn gió đuổi lá vàng qua ngõ vắng
Dạt dòng xa, theo dấu cuộc luân hồi!
Người đã xuống – sân ga đời nhộn nhịp
Lại bao vây, lại nuốt chửng, nhòa tan...
Cơn gió lại ra đi về miền chuyển tiếp
Bỏ lại sau lưng khao khát – mộng đã tràng!
(3 chuông...)

Và giọt lệ “Kẻ – Làm – Vườn” rơi xuống
Tiếc công anh nối mãi sợi dây dài
Nào hay đâu lòng đã khô, giếng cạn
Anh tiếc hoài làm rơi mất sợi dây!...

Và hồi chuông – chiều cáo chung đã nổi
Lòng tự tin vẫn đôi cánh đại bàng
Rơi – rơi mãi từ vực sâu đá núi
Thế trần kia giòn giã tiếng cười vang!
(3 chuông...)

Người Mục Tử gục đầu trên sỏi đá
Dấu gai đời vẫn cày xới tả tơi
Bao vết thương vẫn còn đau âm ỉ
Đâu chỉ do trái gió, trở trời!...
Cơn gió thời gian vẫn còn rong ruổi
Bút dần từng ngọn lá mùa xanh
Tiếc nỗi vọng trần như bóng lá
Nào hay đâu bức tử cho đành!
(3 chuông...)

Đêm quạnh quẽ – một vì sao vừa rụng
Phía trắng tàn, không một chút âm vang

Còn khoảng trống cuộc luân hồi vỡ vụn
Hồn cũ xưa giờ phiêu dạt truông ngàn!
Mượn chuông mõ khơi bếp hồng cho rạng
Lần đầu xưa ta vẽ mộng luân hồi
Thiên Cảo luận có vàng trắng làm chứng
Mảnh y bào ủ ấm điệu hoàng khai!
(3 chuông...)

Kinh với kệ như chìm vào biển khát
Hồi trống ngũ liên giục thức canh gà
Trong hoang hoải nghe tiếng lòng rên siết
Chúng sanh ơi – đừng mê ngủ nữa mà!...
Bàn tay đã nhúng chàm từ mấy độ
Trái tim kia chai sạn nổi hôn trầm
Và trái đất đã dần dần băng lạnh
Những tinh cầu vỡ rạn – dấu hàn âm!
(3 chuông...)

Hãy xích lại gần nhau thêm chút nữa
Tay trong tay ta thấp lửa đêm buồn
Gom lá úa từ mùa đông năm cũ
Ta đốt lên soi bóng nhỏ hằng quen!
Nắng sẽ rạng, giữa lòng ngày khắc nghiệt
Điệu Kinh cầu tha thiết quyện hồn đơn
Chuông với mõ âm vang lời khai thị
Bước viễn trình luân lạc đảo Thiên môn!
(3 chuông...)

Cùng với những bi thương mùa năm cũ
Bên chiếu Thiên ta học cách phôi phai
Đem sân hận ta gửi vào trong gió
Gió giữ dùm, rồi gió sẽ mang đi!
Buông bỏ hết – ta như hồn thơ đại
Chỉ mỉm cười cùng chuông mõ vân vi
Mai đợi nắng hong mùa vàng ngang trái
Ta nâng niu chén đợi, mộng Liên trì!

(3 chuông...)

Sông với suối cũng xuôi về biển lớn
Lòng như hoa bên cỏ dại trầm tư
Chiều có muộn vẫn còn tươi sắc nắng
Để mai ngày Tịnh cõi hóa Huyền hư!
Và chuông mõ vẫn đợi chờ khao khát
Mặt trời lên nơi góc bể đầu non
Để băng giá tan dần trong ký ức
Chôn Am tuyền thương cánh hạc lưu vong!

(3 chuông...)

Khi ta đến nhân gian là bể khô
Khi ta đi – cỏ dại nở hoa vàng
Trần gian ấy thôi một lần tái ngộ
Bởi luân hồi chua xót mộng chinh an!
Mai trên đỉnh phù vân chờ mây trắng
Đưa ta đi – mây lại đón ta về

Chẳng lưu luyện chút hình hài hữu hạn
Cánh chim hồng về ngự đỉnh Thiên nhai!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

102. KINH LÒNG YÊU THƯƠNG

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Đừng đem cuộc đời đặt vào cửa Đạo
Chốn Thiên môn hoa cỏ cũng mong manh
Áo trắng áo đen kề cận, chẳng phân ranh
Đêm sáng tối cũng là đêm của Phật!
Tâm từ ái vẹn gìn nơi Tịnh thất
Một, hai ba – năm, sáu bảy... cũng là
Chúng sanh ngoài kia ngàn dặm bôn ba
Lạc cửa Đạo – lòng vô minh đã hẫ!
(3 chuông...)

Chấp nhật làm chi cho cửa Thiên dậy sóng
Đề đau lòng Cha Mẹ chốn thềm cao
Tượng gỗ sơn son cũng còn sợ mưa rào
Hòn Mực tử đâu phải là gỗ đá!

Gió tạt sân Đình – cỏ cây nghiêng ngã
Giận làm chi, cơn gió cũng vô tình
Chú ngỗng nghênh ngang xéo nát vạt rau xanh
Ngỗng đâu biết bát cơm Thiên thiếu vị!
(3 chuông...)

Con Mẹ con Cha mỗi người mỗi ý
Lòng Mẹ Cha chẳng thiên vị riêng ai
Đứa hư hèn bạc phúc – một thương hai
Lấy lượng cả mà bao dong, tha thứ!
Kẻ cơ nhỡ, người cùng đình mặt lộ
Nép vào ta xin một bát cơm thừa
Ta hơn người, đừng trừ cộng so đo
Còn câu chấp, ấy tâm còn thiếu Đạo!
(3 chuông...)

Con cóc nghiêng răng – đầu hè gió dạo
Chiếu Thiên kia bỗng chốc cũng lung lay

Mỡ chuông kêu khản giọng chôn trần ai
Con sóng trắng, nhân gian thành bể hận!
Người Mực tử hồn bi thương, đòi đoạn
Cửa Từ bi sao chẳng dưỡng tâm Từ ?
Cho con sâu cái kiến nép sân Chùa
Hạt rơi vãi ám lòng cơn bỉ cực!
(3 chuông...)

Hãy thương nhau đi– khi còn có thể
Mai nén hương thấp vội cũng bằng không
Gặp nhau đây cũng duyên nghiệp tiền căn
Chớ buột thắt, kiếp sau còn nợ nữa!
Nên trân trọng, đừng miệt khinh kẻ khó
Nên bao dung, đừng chấp kẻ mọn hèn
Cõi Thiên kia hoa dại cũng đua chen
Hoa với cỏ cũng nhờ ơn mưa móc!
(3 chuông...)

Phật từ bi – chớ làm cho Phật khóc
Áo thân vương nên che chắn kẻ thế cô
Tình yêu thương chan rãi khắp trần lao
Thì mãi kiếp không Tu hành cũng chứng!
Gốc đạo Thánh chân truyền là “Ái mẫn”
Yêu muôn loài chẳng phân biệt thấp cao
Đem tình thương chan rải khắp trần lao
Lòng tha thứ, bao dung là lượng cả!
(3 chuông...)

Đêm thanh sử cũng là đêm tuyết lộ
Ngày phong quang cũng nguồn cội lao lung
Chớ làm cơn gió dữ chôn Thiên môn
Hãy là nén hương trầm dâng tiến Phật!
Mai nắng ấm – bên cội nguồn Linh thức
Bát cơm rau ấm dạ kẻ hiền lương
Mở chuông kia cũng còn biết hàm ơn
Đêm gióng giả vang hồi Kinh Nhật tụng!

(3 chuông...)

Đời mấy nả mà giận hờn cay đắng
Nay gặp nhau, mai đã biệt nhau rồi
Bóng chiều nghiêng – sau nữ đề ngày trôi
Đời dầu lạnh, chớ để lòng khắc bạc!
Đâu phải đợi đến loan châu, phụng chúc
Chẳng cần chi áo mào với cân đai
Lòng nhẹ nhàng thanh thản giữa trần ai
Ta với Phật như nhau – cùng hỷ lạc!...
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

103. KINH TU LÀ TRỞ VỀ NGUỒN CỘI THIÊN LƯƠNG

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Những chuyến xe về đâu thâm lặng

Mang thân người cõi loạn vào ra

Thế trần đêm bảy ngày ba

Lơ ngơ xác mượn, hồn sa bể đời!

Không tạo tác cũng nôi tạo tác

Chẳng sân si cũng mạch sân si

Vui buồn sướng khổ, ai bi

Đem hết tâm trí mà thi lục trần!

(3 chuông...)

Nôi tạo tác xa gần chẳng quản

Giống phong lưu thọ nạn mê phong

Mùa sương giá – mấy tầng đông

Lang thang hàng xứ mà không trở về!

Quên chẳng nhớ câu thề vĩnh cữu
Thuở san hà nắng ngự thêm loan
Thế trần một trận chinh an
Hoàng kỳ phát lệnh, lạc đảng tử sanh!
(3 chuông...)

Quên sau trước nhân tình tu tạo
Chẳng nhớ dòng Thiên đạo là ta
Sống sao cho xứng gốc nhà
Đừng như gió chướng – làm ma hồng trần!
Quên cõi tạm xoay giàn nghiệp quả
Trả rồi vay – vay trả luân lưu
Hiền minh chớ để hiền ngu
Mượn thân tứ đại – đừng Tu lục trần!
(3 chuông...)

Sấm sét nổi – xa gần thọ nạn
Dấu phong quang chẳng rạng phù không

Đi về nắng lửa mưa giông
Áo xiêm lem luốc, buồn trông dậm ngoài!
Mang thân tướng trôi dài cõi ảo
Bởi tiền căn vương nợ trần ai
Thương cho một bậc anh tài
Vướng bài “Test thử” – trôi dài biển mê!
(3 chuông...)

Nghiệp có nhẹ mới về cửa Đạo
Chẳng vướng vào ma khảo thần hôn
Mượn lời chuông mõ lưu liên
Rửa trôi áo tục, làm duyên hiện tiền!
Tu là dứt muộn phiền cõi thế
Tu là thôi chấp nệ vàng thau
Thân người như ngọn cỏ lau
Phất phơ trước gió, bẻ dâu lụy đò!
(3 chuông...)

Đò khoả sóng – dòng mê sực tỉnh
Áo Thanh lương bất định cũng nhàu
Bể trần vùi dập cơ cầu
Sao không tỉnh ngộ, qua cầu gió bay!
Chén Thanh thủy hẹn ngày hội ngộ
Bước thiên di người nhớ về chơi
Chén thù chén tạc đây vơi
Cùng nhau chia sẻ một trời gió trăng!
(3 chuông...)

Trăng với gió cũng rằng: Kim cổ
Vẫn cùng nhau vương nợ trần ai
Ba sinh cũng một hội này
Trả sao cho hết, đừng vay nữa mà!
Cuộc trần thế như trò may rủi
Rủi hay may cũng vậy mà thôi
Gieo gì gặt nấy người ơi
Đừng gieo trái đắng để đời hư hao!

(3 chuông...)

Nhớ Tu tâm chớ đừng Tu áo
Tạo căn lành chớ tạo căn ma
Thiện căn đáo cửa Từ gia
Ác căn thì phải đọa sa bãi bùn!
Đêm thanh vắng mông lung ánh nguyệt
Gió hiu hiu ngõ trước vòn hoa
Thiền am lạnh giọt sương sa
Thoảng hồi Kinh tụng hồn xa Lục trần!

(3 chuông...)

Hoa cõi Tục cũng gần bên Phật
Gió đồng hoang cũng gặp Thiền sư
Bên nhau đàm đạo sớm chiều
Lời vô ngôn cũng đủ điều thịnh suy!
Manh áo vải đâu bì thế sự
Bát cơm rau cũng đủ thanh lương

Sá chi bụi cát vô thường
Thị phi cõi Tục cũng tuồng huyễn hư!
(3 chuông...)

Tâm với cảnh “N hư như bất động”
Buổi loạn trần tâm vọng mới nguy
Đón người về, tiễn người đi
Cửa Thiên mở khép, chẳng suy Đạo Trời!
Đêm thanh vắng mượn lời chuông mõ
Phiến băng tâm chẳng đo vàng thau
Dù ai đi trước về sau
Thiền môn dẫn lối – đáo đầu Vị Lai!
(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

104. KINH TU ĐI GIỮA CHỖN BỤI HỒNG

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

Vẫn thương mùa năm cũ

Vẫn tiếc ngày vui qua

Hồn như ngọn gió xa

Vào ra không cầm giữ!

Mây ấy tụ rồi tan

Một trời không vẫn đó

Người theo dấu phong trần

Đỉnh triều thiêng rạn vỡ!

(3 chuông...)

Ta xếp ngàn cánh hạc

Thả bay về non xanh

Mang theo bao điều ước

Quay lưng – phụ chẳng đành!

Cuộc hồng trần chuyển dịch

Ngày vui chẳng dài lâu
Gió qua chiều tĩnh mịch
Vẫn cội cành lao xao!
(3 chuông...)

Loài bướm đêm rũ cánh
Đóa hoa chiều vội rơi
Sắc hương về đất lạnh
Hồn luyến mãi khung trời!
Người như cơn bão rút
Đi qua ngày phong quang
Bụi trần theo cơn khát
Vẫn còn mơ đá vàng!
(3 chuông...)

Áo xưa buồn phai sắc
Hồn ai vời non cao
Dấu bụi vàng rơi rắc

Khách trần hồng lao đao!
Đặng lòng thân Mục tử
Sa vào cõi hỗn mang
Đến đi buồn ủ rũ
Hồn theo gió truông ngàn!
(03 chuông...)

Hoa nào chiều năm cũ
Nên trái sầu xuân nay
Lòng người thôi đã phụ
Trái buồn xanh một đời!
Lao lung ngày nắng hạn
Đòi đoạn khúc từ ly
Theo đời buôn giả trá
Gặt – hư hao mệnh người!
(3 chuông...)

Chuông mõ gọi tiền thân

Kệ kinh nhờ mai hậu
Thân về gởi chiếu Thiên
Hồn xa rời gió bão!
Áo xưa chiều phai sắc
Hồn vẫn còn thủy chung
Thân này mai sống thác
Hồn theo dấu muôn trùng!
(3 chuông...)

Đến đi lòng chẳng bận
Khóc cười dạ chẳng nao
Cuộc hồng trần chẳng vương
Thì đâu nợ thân sau!
Chiếu Thiên ta ngồi xuống
Quên vọng trần lao xao
Câu Kinh ngày tịnh tiến
Dẫn hồn theo mây cao!
(3 chuông...)

Gắm nhung hồn chẳng luyến

Thân nay lụy lẽ nào

Tiếng cội nguồn vẫy gọi

Đêm – bên bờ trăng khuya!

Vẫn âm vang tiền kiếp

Mơ hồ theo gió đưa

Áo nâu sông ta khoác

Âm lòng đêm gió mưa!

(3 chuông...)

Kẻ đường quang chân bước

Lang thang đến cửa Chùa

Trăng đêm dầu hao khuyết

Cõi Tịnh cầu chẳng sai!

Áo vải – triều chuyển tiếp

Hồn xưa hóa Tịnh đài

Nghiệp này xin trả hết

Nợ mới nguyên không vay!

(3 chuông...)

Mượn hồi Kinh tiếng Kệ

Quên thói đời bão giông

Định thần nên Trí huệ

Trí huệ xa bụi hồng!

Xin Tổ Thầy chứng giám

Cầu Cha Mẹ bao dung

Con nguyên Tu hết kiếp

Đề quy hồi Diêu Cung!

(3 chuông – 3 mõ – lập lại 3 lần)

